

นิยายปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ต้องหยุดถึงจะยุติธรรม

ต้องหยุดถึงจะยุติธรรม

เพราะองค์ลีมาลหยุดได้

จึงสามารถเป็นพระอรหันต์ในเร็วพลัน

แต่ถ้าองค์ลีมาลหยุดไม่ได้

ก็คงต้องฆ่าแม่ของตัวเอง

ดีไม่ได้อาจทำอนันตริยกรรมต่อพระพุทธเจ้าอีกด้วย

เมื่อติดกระดุมผิดตั้งแต่เม็ดแรกแล้ว

ก็ยอมทำให้เลือดฟ้าและคนโลวปริตบิตผันไปด้วย

เหมือนสภาพวิกฤติเมืองไทยในขณะนี้

ขนาดนายกฯ เองถูกรุมทำร้ายแทบเอาชีวิตไม่รอด

แต่กลับพากันกล่าวเกลียดมุสว่า

นายกฯ อภิสิทธิ์สั่งฆ่าประชาชน

เพื่อปลุกไฟเกลียดชังให้ลุกท่วมบ้านเมือง

เมื่อผู้นำฝ่ายบริหารก็เลวร้าย-ศาลก็ใช้ไม่ได้

นิติบัญญัติก็ไม่ใช่ประชาธิปไตย

แล้วได้อะไรจากการถ่มร้ายทำลายเมือง?

นอกจากหายนะของบ้านเมืองและตนเอง

จึงต้องยุติจึงจะถึงยุติธรรมหรือธรรมยุติ

ยอมวิเศษกว่าต้องยุติหรือหยุดในวันใกล้ตาย

ไม่ว่าเร็วหรือช้าสำหรับคนที่ตั้งใจพูดมุสนั้น

ต่างก็ตกอยู่ในชะตากรรม

“ชั่วเกินจินตนาการ” เดียวกัน

ตรงกับที่...พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

“ยอมทำชั่วได้ทุกอย่าง”

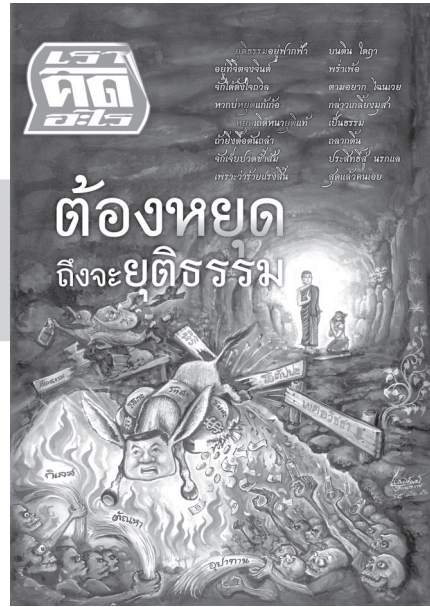
ลินคอล์นกล่าวไว้ว่า

“คุณอาจพูดโกหกบางคนได้ในบางเวลา

แต่คุณไม่อาจโกหกคนทุกคนได้ในทุกเวลา”

ดังนั้น การโกหกทุก ๆ ครั้งจึงเท่ากับเร่งวันเร่งคืน

ที่จะชดหลุมศพเพื่อกลบฝังหน้าของตัวเอง ๒

ยุติธรรมอยู่ปากฟ้า

อยู่ที่จิตจงจันต์

จักได้ตั้งใจถวิล

หากบ่หยุดแก้แค้น

หยุดเกิดหนายุติแท้

ถ้ายังถือตันถล่ำ

จักเจ็บปวดซ้ำลัม-

เพราะว่าร้ายแรงล้น

บ่เคยมีเยี่ยงนี้

ฉลาดแต่ต่อแหลไป

กูติเก่งเกินไฟ

หลงโลดโหดเหี้ยม

เรื่องเรื่องแสงสุดท้าย

คือหยุดหลอกลวงโกง

หยุดปลุกกระดุมโจง

หยุดสะเด็ดอย่าสะตั้ง

องค์ลีมาลบรรลุดี

ยินพุทธพจน์สะดุด

“ยุติ”กรรมต่ำเลวสุด

เป็นอรหันต์มีข้า

บนดิน ไตฤา

พรวดเพื่อ

ตามอยาก ไฉนเว

กล่าวเกลียดมุสว่า

เป็นธรรม

ถลากดิน

ประสิทธิ์สู่ นรกแล

สุดแล้วคนเอย

เลยไทย

ทั่วดาว

อินชั่ว เลวหมด

ถ่มร้ายทำลายเมือง

ปลายอุโมงค์

กลอกกลิ้ง

เฉงโฉ ฉาวเทอญ

สงบได้ไทยสราญ

ด้วย**“หยุด”** แท้เทียว

จิตจำ

อหิงสะ พลังแล

“หยุด”แล้วบุญสนอง

“สไมย์ จำปาแพง”

๑ มี.ค. ๒๕๕๓

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒๓๑ เดือน เมษายน ๒๕๕๓
 เอโกปี หุตวา พหุสา โหติ พหุสาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : ต้องหยุดถึงจะยุติธรรม	จริงจัง ตามพ่อ
		สไมย์ จำปาแพง
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตติคหน้อย	บรรณาธิการ
7	การ์ตูน	วิสูตร
8	บ้านป่านาคอย	จำลอง
12	สีสันชีวิต (สิงคิน มุ่งมาจน)	ทิม สมอ.
18	บทความพิเศษ (ทำไมจึงต้องพอเพียง)	พิมพ์วิฑูร์ ชูโต
22	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
27	พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธร
30	กำปั้นทุบดิน	ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ
34	การเงินชุมชนกับการแก้ไขปัญหาความยากจนฯ	ทศพนธ์ นรทัศน์
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	ชาดกพันยุค	ฉวมพุทธร
44	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
54	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
58	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
62	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	สุทธิพงษ์ ปรัชญพฤทธิ
65	สุนทรียสนทนา	ท่านจันทร์-ไพศาล พืชมงคล
68	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
71	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
72	ประสบการณ์ใต้ร่มโอศก	ฟ้าสาธ
74	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
76	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
 สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุญชัย
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 วรรณธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธาณี
 แสงศิลป์ เตือนหงาย
 วิสูตร นวพันธุ์
 คินทิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี
 สุเสรี ลิประเสริฐ
 คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี
 โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๙-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัณฑ์ ๖๔๔ ขอมวินทร์ ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม ปิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาร์กวัน จำกัด โทร. ๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕

สำนักพิมพ์กัณฑ์

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี

เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@yahoo.com

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

ยุติธรรมอยู่ปากฟ้า บนดิน ไตฤา

กลุ่มคนเสื้อแดง เรียกร้อง เรียกหาความยุติธรรมว่า อยู่ปากฟ้าไหน อยู่ในแดนดินใดทำไมไม่มีในเมืองไทยเลย

ที่จริง **ความยุติธรรม, ยุติอย่างเป็นธรรม** มีอยู่แล้วในสังคมไทย ไม่ใช่จู่ ๆ พอมาถึงวันนี้ความยุติธรรมเหือดหายไป ผู้คนเดือดร้อนกันทั่ว ถึงขนาดที่คนกลุ่มหนึ่งต้องลุกขึ้นมาเรียกหาความยุติธรรม

ด้วยการตั้งเวทีกลางกรุง ตะโกนตำหยาบคายมาก คุณความจะเอาเลือดหัวของคนนั้นคนนั้นมาล้างเท้า ชูจะเผาบ้านเผาเมือง... แล้วถ่ายทอดสดกิริยา**แสนถ่อย**เหล่านั้นทางโทรทัศน์ และวิทยุชุมชนตลอดวันตลอดคืน

เรียกร้องความสนใจ ทำให้ตื่นเต้น ด้วยการดูเลือดไปเทไปทาที่นั่นที่นี่ ซึ่งยังไม่เคยมีประเทศไหนในโลกเขาทำกัน อุจาดบาดตาและเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อโรคอย่างยิ่ง

แสดงอิทธิฤทธิ์และภาพลวง ด้วยการ

เกณฑ์รถและมอเตอร์ไซด์จำนวนมาก ตระเวนไปตามถนนต่าง ๆ ของกรุงเทพฯ แล้วเกณฑ์คนไปยืนสองข้างทาง ทำเป็นตึกกตใจโบกไม้โบกมือต้อนรับขบวนยานยนต์

“บ่เคยมีเยี่ยงนี้ เลยไทย
ฉลาดแต่ต่อแหลไป ทัวด้าว”

เมืองไทยไม่เคยมี จะมีก็ครั้งนี้เท่านั้น ที่โกหกต่อแหลติดต่อกันทุกวัน วันละหลายครั้ง เช่น แก่นำคนคนเสื้อแดง แกล้งต่อล้อมวลงชน เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคมว่าจะมีคนเสื้อแดงไปร่วมชุมนุมที่กรุงเทพฯ ๑ ล้านคน ส่วนที่เดินทางโดยเรือจะมีเรือถึง ๒๐๐ ลำ เอาเข้าจริงมีคนไม่ถึงแสนและมีเรือเพียงสี่ห้าลำเท่านั้น

ระหว่างการประชุมก็มีการประชุมด้วย การยิงอาวุธสงคราม (เอ็ม ๗๙, อาร์พีจี) เข้าใส่สถานที่สำคัญ ๆ เช่น กระทรวงกลาโหม กองพันทหารราบที่ ๑ และกระทรวงสาธารณสุข (วันที่มีการประชุมคณะรัฐมนตรี) เป็นต้น

ต้องหยุดถึงจะยุติธรรม

กลุ่มคนเสื้อแดงต้องหยุดการก่อความปั่นป่วน ถ้าไม่หยุด รัฐบาลต้องหยุดคนเสื้อแดงให้ได้

“หยุดสะเด็ดย่าสะตั้ง สงบได้ไทยสราญ”

๒

► บ้านป่านาคอย 08

โดย...จำลอง

“...การเคลื่อนไหวของ นปช. และเครือข่ายในขณะนี้ ได้สะท้อนชัดเจนว่าเป็นการเคลื่อนไหวที่เลเยกรอบและสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ...”

► สีสันชีวิต 12

โดย...สมอ.

บัณฑิตวิเศษสาขาเครื่องกลจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าชีวิตกำลังรุ่งเรื่องด้วยวิชาชีพในบริษัทธุรกิจเอกชน แต่...จู่ ๆ เขาลาออกด้วยวัยเพียง ๓๑ ปี ทำไมหนอจึงเพี้ยนไปได้ปานนี้?!

► กำปั้นทุบดิน 30

โดย...ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ

ประหลาดลึนดี ที่มหาโจรสลัดชั่ว กลับยังมีคนหลงไหลเชิดชู ทั้ง ๆ ที่ศาลฎีกาตัดสินเด็ดขาดชัดเจนในข้อวินิจฉัยว่าทักษิณทุจริตกระหนาบ้าง วิญญูชนฟังแล้วย่อมเข้าใจได้ไม่ยากเลย

ความรู้ท่วมหัว

เห็นนักวิชาการที่ฝึกกำลังขั้นเวทีของเลื้อยแดง ทั้งจากจุฬาฯ ธรรมศาสตร์ และมหิดล ล้วน ความรู้ท่วมหัว เปรียบเทียบกับชาวบ้านส่วนหนึ่ง จากชนบทบ้าง ใน กทม.บ้าง ที่มีความรู้น้อยกว่า แต่มีศรัทธาดีตนายกฯ ทักษิณ เช่นเดียวกัน ไม่ รู้ว่าน่าจะสั่งเขานักวิชาการ หรือว่าเห็นอกเห็นใจ ชาวบ้านมากกว่ากันคะ

- นักวิชาเกิน สนามหลวง

☞ ไม่สั่งเวชใครและไม่เห็นใจใครทั้งนั้นแหละ ครับ นักวิชาการเหล่านั้นเขาก็เจ็ยแจ้วไปตาม ภูมิรู้และทฤษฏีของเขา จะล้มมาทฤษฏี หรือมีฉาทฤษฏี ก็ขึ้นอยู่กับศีล สมานธิ ปัญญาของเขา ส่วนชาวบ้าน นั้นเล่าจะไปเห็นใจเขาทำไมละครับ น่าจะต้อง ชื่นชมด้วยซ้ำไปที่รู้เท่าเทียมกับประธานนักวิชาการ ทั้งหลาย ทั้ง ๆ ที่ไม่ต้องร่ำเรียนอะไรมากมาย เรื่องนี้แหละที่น่าห่วงใยว่าแต่จะไปชาวบ้านจะเลิกส่ง ลูกหลานเรียนสูง ๆ เพราะคิดว่าเรียนไปก็แค่นั้น ความคิดอ่านอะไร ๆ ก็ไม่เห็นจะต่างกันสักนิด !

กรรมลิต

ผู้นำ ผู้มีความรู้ทั้งหลายแหล่ในเลื้อยแดง ให้ ข้อมูลเท็จ ชาวบ้านที่ไม่รู้จริงถูกหลอกมาเป็นแค่ ตัวละครของนักการเมือง ผลบาปกรรมที่คิดจะ มอมเมาชาวสารเท็จแบบนี้แหละ จึงทำให้ปัญญา ของผู้นำ และผู้มีความรู้ทั้งหลายด้อยลงทุกวัน คิดแก้ปัญหาให้ตนเองวันต่อวันก็จะไม่รอดอยู่แล้ว ยังสะเออะแก้ปัญหาให้ชาติบ้านเมืองอีก เฮ้อ.....

- แจ้ว หวานเจี๊ยะ บางกอก

☞ มารยาสาไถยเป็นคนปัญญาอ่อนแจกแจจ ถ่ายทอดข้อมูลเท็จลงว่าเป็นจริงเป็นนิจศีล นานวันไปก็จะชินชาชิมซาบผ่านกะโหลกหนา ๆ ที่ หุ้มห่อปัญญาย่อยยาน เหมือนกับคนเรียนสูง ๆ รอบรู้เบ็ดเสร็จแต่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี ที่ต้องพลิกผัน ชีวิตเป็นนักศึกษานักท่องเที่ยวยะวมทุกข์ทั้งโลก

นำรู้สึกต่ำต้อยน้อยใจแทนประดาเพื่อนร่วม แผ่นดินที่อาภัพอับวาสนาจนยากเงินทองจึงพลาด โอกาสพาครอบครัวท่องโลก เหตุเพราะกรรม ไครกรรมมัน เสวยวิบากไปตามกรรมที่ไม่เคยตก สำรวจแม่ลักราย

เอ็ม ๗๙

ตามข่าว น.ส.พ. และ ทีวี ตำรวจตรวจค้น โรงงานและยึดส่วนประกอบปืนเอ็ม ๗๙ ได้ จำนวนมากมาย ทั้งที่อ.วังน้อย อ.อยุธยา อ.บางบ่อ สมุทรปราการ จับกุมเจ้าของโรงงานหาว่าทำ-มี สิ่งเทียมอาวุธปืนสงครามโดยผิดกฎหมาย แต่ก็ ไม่เข้าใจว่าจะเอาผิดได้หรือไม่เพราะที่ยึดได้เป็น เพียงชิ้นส่วน ไม่ใช่เอ็ม ๗๙ ทั้งกระบอกที่ใช้เป็น อาวุธยังได้

- ชาวบ้าน ธรรมดา นางเล็ง

☞ ข่าวเรื่องตรวจค้นโรงงาน ที่ อ.วังน้อยพระ นครศรีอยุธยา และโรงงาน ที่ อ.บางบ่อ สมุทร-ปราการ ซึ่งยึดของกลางได้มากมาย มีข้อสังเกต ๒ ประเด็น คือ ๑. สิ่งที่ยึดได้ไม่ใช่สิ่งเทียมอาวุธปืน เพราะตาม พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ “สิ่งเทียมอาวุธปืน” หมายความว่า สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะอันน่าจะ ทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน ๒. “อาวุธปืน” หมายความว่า รวบรวมตลอดถึงอาวุธปืนทุกชนิด ไม่ว่า จะใช้ส่งกระสุนโดยวิธีระเบิดหรืออัดลม หรือโดย เครื่องกลไกอย่างใด ๆ และส่วนหนึ่งส่วนใดของ อาวุธปืน ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและระบุไว้ใน กฎกระทรวง ทั้งนี้กฎกระทรวงนั้นก็กำหนดว่า (๑) ลำกล้อง (๒) เครื่องลูกเลื่อนหรือส่วน ประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน (๓) เครื่อง ลั่นไกหรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก (๔) เครื่องส่งกระสุน ของกระสุน หรือส่วนประกอบ สำคัญของสิ่งเหล่านี้ ให้ถือว่าเป็นอาวุธปืน ดังนั้น ชิ้นส่วนของอาวุธปืนที่เข้าเกณฑ์ตามนี้ก็

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ถือว่าเป็นอาวุธปืน มีใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน ตาม
ชาว น.ส.พ. และยังมีกฎกระทรวงอีกฉบับหนึ่ง
กำหนดลักษณะของอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และ
วัตถุระเบิดสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงครามไว้
เป็นกรณีพิเศษ ซึ่ง เอ็ม ๗๙ อยู่ในลักษณะนี้
ผู้ใดกระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธตามกฎหมายฉบับ
นี้จะต้องระวางโทษหนักยิ่งขึ้น ก็ขอให้ติดตาม
ผลการสอบสวนดำเนินคดีต่อไปจนถึงที่สุดเถิดครับ

เลือดเหล้าเลือดแดง

เมื่อ ๑๖ มีนาคม แกนนาวบวณการเลือดแดง
ซึ่งชนสละเลือดคนละ ๑๐ ซี.ซี. ตั้งเป้าไว้เป็นแสน ๆ
ซี.ซี. เอาไปเทราดหน้าสภา หน้าทำเนียบ หน้า
กองทหาร รุ่งขึ้นก็ทีหน้าพรรคประชาธิปัตย์
ดิฉันไม่เชื่อว่าที่ได้เลือดมากมายขนาดนี้ในช่วง
เวลากะทันหันจะเป็นเลือดของพวกเขาเลือดแดง
เพราะมันมากมายเกินจริง ขาวว่าบางส่วนมา
จากโรงฆ่าสัตว์ เท็จจริงอย่างไรไม่ยืนยัน

• ลูญาโม ขนานแท้

จะเลือดคนเลือดสัตว์เดรัจฉานก็อย่าไป
ใส่ใจเป็นสาระสำคัญเลยครับ คิดเสียว่าถ้าเขาเอา
เลือดสัตว์ปนปลอมเป็นเลือดคนได้ มันก็เป็น
ส่วนดีของเขาที่ไม่ยึดมั่นถือมั่นตัวตนว่าเป็นคน
เหนือสัตว์ เห็นว่าคนและสัตว์ทัดเทียมกัน ใช้
เลือดทดแทนกันได้ และลึก ๆ ก็คงชื่นชมว่าสัตว์
เดรัจฉานไม่เคยเนรคุณร่วมไม้ขายคาและน้ำข้าว
เศษอาหารที่คนหล่อเลี้ยงชีวิตมัน ส่วนคนกลับ
เนรคุณแผ่นดินได้โดยไม่ถูกคิดสะกิดใจเลยสักนิด
จึงจำยอมต้องตากหน้าลวงโลกแลกเศษเงินไปวัน ๆ
กว่าจะสิ้นลมมันแหละครับ

มหาโชว์

ฟังมหาโชว์ บนเวทีเลือดแดงแล้ว ตื่นเต้น
เร้าใจชวนติดตามจนลืมนึกไปว่านี่คือพระที่เป็นถึง

มหา มีการศึกษาสูงตามระบบของมหาเถรสมาคม
ของคณะสงฆ์ไทย ผมไม่ถึงกับตั้งข้อรังเกียจหวง-
ห้ามพระออกไปร่วมกิจกรรมสังคมทางการเมือง
หรอกครับ เพียงแต่เห็นว่าควรจะไปร่วมใน
เชิงเผยแผ่หลักธรรมทำให้ผู้คนเกิดสัมมาทิฐิ เล็ก
ละเห็นผิดเป็นชอบ ร่วมกันสร้างสรรค์จริย
บ้านเมืองให้สงบสุขร่มเย็นเท่านั้นแหละครับ การ
เมืองที่ไร้แก่นสารศาสนาที่แท้จริง มันก็อย่างที่
เห็น ๆ กันแต่ไหนแต่ไรมา เลวทรามลงทุกวัน

• มหา ไผ่โชว์ วัดป่าช้า

เปิดทีวีพอดิเจอท่านมหาโชว์กำลังโชว์ลีลา
ลำแดงอธรรมเทศนาบนเวทีเลือดแดง กอดติดตาม
ฟังอสังกรรมของมหาแห่งมหาเถรสมาคมไม่ได้
นอกจากนี้ก็ยังได้เห็นผู้ครองผ้ากาสาวพัสตร์อีก
หลากหลายออกมาร่วมกิจกรรมนี้ด้วย ทั้งส่วนที่
แสดงรูปธรรมปลูกสติจิตสำนึกรู้สึกผิดชอบตามควร
แก่กรณี และส่วนที่สนับสนุนขบวนการเลือดสีแดง
อย่างผิดสมณวิสัย ก็เป็นสิทธิของพระคุณเจ้า
เหล่านี้ที่เปิดเผยตัวตนแท้จริง นับว่าท่านซื่อสัตย์
ต่อตนเองและผู้อื่นยิ่งนัก ที่มีได้สร้างภาพลวงตา
เพื่อฉ้อฉลศรัทธาปสาทะของชาวบ้าน สมควร
การระท้านนะครับ อันที่จริง การบ้านการเมืองก็
เป็นกิจกรรมสังคมประการหนึ่ง พระในฐานะสมาชิก
ของสังคม ย่อมมีสิทธิชอบธรรมเข้าร่วมกิจกรรมได้
ด้วยลีลาผู้ชูธรรมชั้นนำ “สันติ อหิงสา อโหสิ” ส่วน
ที่ขมวดท้ายว่า “การเมืองที่ไร้แก่นสารศาสนาที่แท้จริง
มันก็อย่างที่เห็น ๆ กันแต่ไหนแต่ไรมา เลวทรามลง
ทุกวัน” นั่นก็เป็นกรณีที่ผู้รับผิดชอบทั้งปวงจะพึง
พิจารณาว่าเท็จจริงประการใด ศาสนามีค่าเพียง
พิธีกรรมเปลือก ๆ หรือหยั่งลึกลงสู่แก่นสารสังฆธรรม
บ้านเมืองเรา หากเหล่านักการเมืองและข้าราชการ
ทุกสังกัดทุกระดับอาจหาญยืนหยัดเป็นเสาหลักใน
สังคมได้ หน้าไหนล่ะจะบังอาจกวนน้ำให้ขุ่น

๓ บรรณาธิการ

อ่าน “ศาสนากับ กาฝากไลน์ ที่ปล้นเมือง” ใน
วันเสาร์ที่ปลายซอย โดย “เปเลว สีเงิน”
(ไทยโพสต์ ๒๐ มี.ค.๕๓) แล้ว อดรันทน์ไม่ได้
ที่จะถือวิสาสะนำมาถ่ายทอดต่อเท่าที่หน้า
กระดาษจะเอื้ออำนวย

ได้ยินคนชอบแปลงคำแปลอักษรย่อ นปท.ว่า
“นรกรป่วนกรุง” มานานแล้ว ก็เพิ่งเห็นจริงวันนี้
แหละ คือวันที่ “ไพร่เสื้อแดง” เขาจะดาวกระจาย
ไปทั่วกรุงเทพฯ ตั้งแต่เช้าจรดเย็น เป็นทำนอง
โรดโชว์ให้คนกรุงเทพฯ ออกมาร่วมยึดประเทศ
เพื่อให้ทักษิณกลับมาั่งเมือง...

แต่ก็ต้องแยกให้ดินะครับ ระหว่าง “คน
กรุงเทพฯ” กับคนที่ “เข้ามาอาศัยกรุงเทพฯ”
ไม่ใช่ผ่านไปทางไหน เห็นใครก็ไม่รู้ยื่นโบกผ้าแดง
อยู่ริมถนนร่นแถมก็เหมาไปหมดว่า “คนกรุงเทพฯ
มาสนับสนุนไพร่แดง” ...คนกรุงเทพฯ หรือคน
ต่างจังหวัดก็คนไทยเหมือนกัน ถือหุ้นประเทศไทย
คนละหุ้นเท่า ๆ กัน ...แต่ในหลักของสังคมมีอยู่ว่า
“อยู่ที่ไหนก็อย่าให้เป็นคนรทที่ !”

เฮ้ย...เช้านี้ (๒๐ มี.ค. ๕๓) กองทัพไพร่แดง
เขาจะไปทางไหนต่อทางไหนบ้าง... ดูเส้นทาง
“นรกรป่วนกรุง” เขาหน้อย เพื่อใครมีธุระปะปั้ง
ทางไหนจะได้หลบเลี้ยงได้ถูก แต่ถ้าอยู่กะบ้าน
ไม่ไปทางไหน ใครต้องการเอาผ้าแดงแขวนหน้า
บ้านเชิญแขกไพร่ ก็เชิญ

....

ก็มากันหลายทัพ-หลายทาง แต่เจ้าประคุณ
ขอไว้อย่างเถอะ ท่าน ๓ แก่นนำช่วยพิจารณาด้วย
อย่าให้มีพวก “ไลน์ห่มเหลือง” จัดขบวนทัพมา
ร่วมพาเหรดเลย เพราะเราต้องยอมรับกันอย่างว่า
ในสงคราม “ชิงบ้าน-ชิงเมือง” ให้ทักษิณครั้ง
สุดท้ายนี้ มีพวกไลน์ห่มเหลืองซึ่งไม่รู้หลักแหล่ง
แห่งเจ้าสังกัด

ออกมาร่วมสร้างความวิบัติทางศรัทธาให้แก่
พุทธศาสนิกชนอย่างน่าอดสู!

พุทธศาสนาไม่เสื่อมหรอกครับ แต่ใจศรัทธา
ในพระพุทธรูปของบางคนอาจเสื่อม เสื่อม
เพราะคนทรมานที่แผ่มาในคราว “ไลน์ห่มเหลือง”
กระทำได้เห็นกันอยู่ แต่ทั้งสำนักพุทธฯ และ
ทั้งวงการคณะสงฆ์หาได้มีจิตเอื้อเพื่อต่องาน
พิทักษ์พระพุทธรูปศาสนาไม่...

มีบางท่านถามมาทางผมว่า เป็นไลน์ห่ม
เหลืองมาจากวัดไหน ใครเป็นอุปัชฌายาจารย์...
และบางท่านก็ตั้งข้อสังเกตผ่านคำถามว่า “เป็น
พวกที่บวชกันโครม ๆ เป็นแสนรูปใช่หรือไม่”...

คำถามเหล่านี้ก็เป็นความสงสัยที่ผมเองก็
อยากรู้-อยากรู้อยากถามเหมือนกัน...รอดูทางสำนักพุทธฯ
และทางคณะสงฆ์ว่าเขาจะมีคำตอบอย่างไร ก็
หวังว่าคงไม่ปล่อยให้ผ่านไปจนมีใครยกเอาคำว่า
“...สันดานกา” มาประชดพระจนสะเทือนถึง
“สมณะแท้” อีกเลย....จงมองพระด้วยทัศนคติ
แยกแยะ “กาฝากกับสักแท้” เรายึดมั่นและมอง
หา “สักแท้”...

พุทธแท้ต้องช่วยกันถากกาฝาก อย่าปล่อยให้
ให้ฝังรากฝังแก่นหากิน...

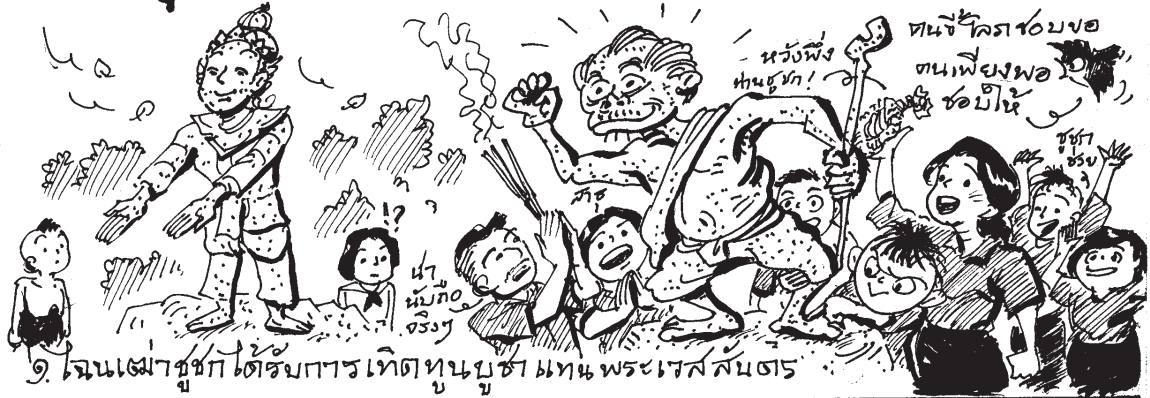
นี่คือปรากฏการณ์ธรรมดาของสังคม ไม่ว่า
ในสังคมชาวบ้านหรือสังคมชาวดิน ก็ย่อมมีทั้ง
มุมสว่างและมุมมืด ผู้มี “คุณภาพ” ก็อยู่ที่
“มุมสว่าง” ส่วนผู้มี “ด้อย-ไร้คุณภาพ” ก็อยู่ที่
“มุมมืด” และหลงตัวมัวเมาหลงผิดว่าเป็นมุมสว่าง

ปรากฏการณ์ละเลยเลียดของ “กองทัพ
เสื้อแดง” แม้หลายคนจะกังขาน่าจะมีเลือด
สัตว์เดรัจฉานปะปนด้วย ก็มีใช้สาระสำคัญของ
ปรากฏการณ์เชิง “ไสยศาสตร์” หอกรับ

เพราะ พุทธะ...ตื่น ฐิ เบิกบาน ส่วน
ไสยะ...หลับไหล ลุ่มหลง งมงาย

จึงไม่แปลกอะไรที่เหล่าชนผู้เกิดทุน
ไสยศาสตร์จะร่วมกันก่อ “กรรม” ที่น่าสังเวช
สุดประมาณ ๓

เหตุในกองจักรจึงกลายเป็นตอกบัว?

วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
ได้พิพากษาให้ยึดทรัพย์คุณทักษิณ
๔๖,๓๗๓ ล้านบาทเศษ และคืนให้
จำนวน ๓๐,๒๔๔ ล้านบาทเศษ

เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ชาติไทย ที่
การตัดสินคดีความ เป็นข่าวครึกโครมแพร่ไป
ทั่วประเทศ ประชาชนไม่ว่าจะอยู่ในป่าในดง
หรืออยู่ในกรุง ต่างก็ได้รับทราบโดยทั่วกัน

วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้พิพากษาให้
ยึดทรัพย์คุณทักษิณ ๔๖,๓๗๓ ล้านบาทเศษ และ
คืนให้จำนวน ๓๐,๒๔๔ ล้านบาทเศษ

ศาลยุติธรรมของไทยก่อตั้งมา ๑๒๔ ปี แล้ว
เพิ่งจะมีคดีนี้เป็นคดีประวัติศาสตร์ที่ได้รับความ
สนใจจากชาวไทยและชาวต่างประเทศมากที่สุด

ลูกน้องคุณทักษิณได้วิพากษ์วิจารณ์กล่าวหา
ว่าศาลไม่ยุติธรรม ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ จะมี
ผู้เข้าใจผิดเพิ่มมากขึ้น ๆ โฆษกศาลยุติธรรมจึง
ต้องออกมาแถลงให้ประชาชนทราบทั้งด้วยวาจา
และเป็นลายลักษณ์อักษร

“ถึงวันนี้ศาลยุติธรรมก่อตั้งมา ๑๒๔ ปี ได้ทำ
หน้าที่เป็นตัวแทนของสังคมเพื่อตรวจสอบถ่วงดุล
อำนาจรัฐ ระวังข้อพิพาทขัดแย้งของสังคมและ
ประชาชน เป็นเสาหลักสำคัญของชาติบ้านเมือง
โดยไม่หวั่นเกรงต่ออิทธิพลใด ๆ จึงอยากให้ทุก
คนที่รักประเทศชาติช่วยกันปกป้องผดุงรักษา
สถาบันตุลาการซึ่งเป็นสมบัติของประชาชนด้วย
การสื่อสารความจริงที่ถูกต้องให้แก่ผู้คนทั้งหลาย
ในสังคมไทยและประชาคมโลก เพื่อให้สถาบัน
ตุลาการมีความเป็นอิสระเป็นกลางในการปฏิบัติ
หน้าที่อย่างเที่ยงธรรมและอยู่เคียงคู่สังคมไทย
อย่างสง่างาม ไม่ตกเป็นจำเลยหรือเชลยที่
แปดเปื้อนมลทินมัวหมอง”

ผมได้เสนอแนะว่าเราจะอยู่เฉยไม่ได้ ต้องรีบ
ประชุมด่วน และออกมาเป็นแถลงการณ์ดังนี้

แถลงการณ์พันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ฉบับที่ 4/2553

รวมพลังแผ่นดิน หักยัดคุกคามประเทศไทย

ตามที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้มีคำพิพากษายึดทรัพย์พ.ต.ท.ทักษิณ และตระกูลชินวัตร กว่าสี่หมื่นหกพันล้านบาท ซึ่งคำพิพากษาของศาลได้ระบุและชี้ให้เห็นถึงการใช้อำนาจมิชอบเอื้อประโยชน์ พวกพ้องของรัฐบาลในระบอบทักษิณหลายกรณี ทำให้สังคมส่วนใหญ่ได้เห็นข้อเท็จจริงและยอมรับได้กับคำพิพากษาของศาล โดยปราศจากข้อสงสัย มีเพียงคนส่วนน้อยบางกลุ่มที่ถูกชี้นำโดยข้อมูลที่บิดเบือนของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรและเครือข่าย

อย่างไรก็ตาม คำพิพากษาของศาลครั้งนี้ได้ตอกย้ำและยืนยันการเคลื่อนไหวของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เพื่อคัดค้านต่อต้านระบอบทักษิณมาตลอด 4 ปี

ที่ประชุมพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้วิเคราะห์สถานการณ์ สังคมการเมืองไทย โดยเฉพาะการไม่ยอมรับความผิดของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นักโทษหนีคดีอาญาแผ่นดิน เครือข่ายบริวารที่ได้ประโยชน์จาก พ.ต.ท.ทักษิณ และอดีตกรรมการบริหารพรรคไทยรักไทย 111 คนที่ศาลสั่งยุบพรรค ด้วยข้อกล่าวหาที่รุนแรงว่าเป็นภัยคุกคามต่อระบอบรัฐสภา และระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และตัดสิทธิทางการเมืองของกรรมการบริหารพรรคเป็นเวลา 5 ปีนั้น วันนี้ได้พิสูจน์ชัดเจนว่าระบอบทักษิณยังไม่สลายไปแม้พ้นจากอำนาจ แต่พยายามเคลื่อนไหวเพื่อกลับมาใช้อำนาจอีกครั้ง

การเคลื่อนไหวของระบอบทักษิณตลอด 4 ปีที่ผ่านมาได้ยกระดับเป้าหมายการต่อสู้จากการต่อต้านรัฐประหาร ไปสู่การคุกคามสถาบันองคมนตรี จาบบ้างลงละเมิดสถาบันเบื้องสูง และร้ายแรงที่สุดคือการมุ่งทำลายกระบวนการยุติธรรมของประเทศอย่างเปิดเผย ไม่เกรงกลัวกฎหมาย ซึ่งการชุมนุมรอบนี้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร แกนนำ นปช. พรรคเพื่อไทย ได้ประกาศชัดเจนว่าไม่ยอมรับคำพิพากษาของศาล และกล่าวหาว่าศาลถูกแทรกแซง และปล้นทรัพย์ พ.ต.ท.ทักษิณ และครอบครัว และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องขยายผลเอาผิดในคดีอื่น ๆ รวมทั้งบรรดารัฐมนตรีและบุคคลที่ร่วมกระทำผิดกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นักโทษหนีคดีอาญาแผ่นดิน

แม้ประชาชนจะมีสิทธิเสรีภาพในการวิพากษ์วิจารณ์คำพิพากษาของศาลได้ก็ตาม แต่ต้องเป็นการวิจารณ์ที่มีหลักวิชาการ ถือเหตุผลและไม่มียอคติ ในขณะเดียวกันไม่มีบทบัญญัติใด ๆ ในรัฐธรรมนูญอนุญาตให้ประชาชนเดินขบวนต่อต้านคำพิพากษาของศาล

ด้วยเหตุดังนั้น พฤติกรรมของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นักโทษหนีคดีอาญาแผ่นดิน แกนนำ นปช. และพรรคเพื่อไทยที่ร่วมเกณฑ์คนมาชุมนุม จึงเข้าข่ายละเมิดรัฐธรรมนูญ มาตรา 68 เพราะเป็นพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศ โดยวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้

ในรัฐธรรมนูญนี้ จึงถือได้ว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นักโทษหนีคดีอาญาแผ่นดิน แขนงนำ นปช.เข้าข่ายเป็นกบฏในราชอาณาจักร เพราะมีพฤติกรรมเข้าข่ายล้มล้างระบอบการปกครองและเป็นภัยต่อความมั่นคง

นอกจากนี้ พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยยังเห็นว่า การเคลื่อนไหวของ นปช.และเครือข่ายในขณะนี้ ได้สะท้อนชัดเจนว่าเป็นการเคลื่อนไหวที่เลเยกรอบและสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ปฏิเสธแนวทางสันติ อหิงสา อย่างสิ้นเชิง เพราะบรรดาแกนนำทุกระดับตั้งแต่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นักโทษหนีคดีอาญาแผ่นดิน แขนงนำ นปช. ทีมงานได้มีพฤติกรรมชี้หน้า ยั่วยุให้มวลชนก่อความรุนแรงสารพัดวิธีการ ซึ่งสวนทางกับคำประกาศของแกนนำว่าจะยึดมั่นแนวทางสันติวิธีตามรัฐธรรมนูญ อย่างสิ้นเชิง

การเคลื่อนไหวของ นปช.ครั้งนี้ยังมีความมุ่งหมายกดดันประชาชนและสังคมมากกว่าจะกดดันรัฐบาล โดยเฉพาะการประกาศให้ กทม.เป็นเมืองอัมพาต ขัดขวางระบบจราจรและการคมนาคม ด้วยการปิดถนนสี่มุมเมือง เตรียมปิดและมีเป้าหมายโจมตีสถานที่สำคัญของราชการ ซึ่งยุทธวิธีดังกล่าวอาจไปกระตุ้นให้ประชาชนที่ไม่เห็นด้วยและประชาชนพลเมืองได้รับผลกระทบและความเดือดร้อน จนอาจมีความจำเป็นต้องลุกขึ้นมาต่อต้าน นปช. ซึ่งน่าเป็นห่วงว่าจะนำไปสู่การเผชิญหน้าระหว่างประชาชนคนไทยด้วยกันในที่สุด

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขอเรียกร้องพลังแผ่นดินทุกภาคส่วนร่วมกันนำพาสังคมไทยให้พ้นจากวิกฤติการณ์ และความรุนแรง ดังนี้

1. ในส่วนของรัฐบาล จะต้องบังคับใช้กฎหมายอย่างเต็มที่ เพื่อป้องกันความรุนแรงทุกรูปแบบ และจัดระบบกลไกสื่อสารกับสังคมอย่างมีประสิทธิภาพและเท่าทันสถานการณ์ นอกจากนี้รัฐบาลจะต้องยึดมั่นในแนวทางสันติวิธี ไม่ใช่ความรุนแรง แยกผู้บริสุทธิ์ออกจากแกนนำที่มีวาระซ่อนเร้นและหลอกใช้ประชาชนเป็นเหยื่อทางการเมือง

2. ในส่วนของภาคประชาชนและภาคส่วนต่าง ๆ ของสังคมนั้นจะต้องไม่ตกเป็นเหยื่อของการบิดเบือนข้อมูลข่าวสาร และไม่สนับสนุนไม่ว่าโดยตรงและโดยอ้อมต่อความรุนแรงทุกรูปแบบ และร่วมกันต่อต้านหยุดยั้ง ระงับเหตุที่จะนำไปสู่ความรุนแรง นอกจากนี้ชุมชนต่างสามารถสร้างกลไกร่วมมือกับภาครัฐเพื่อเฝ้าระวังภัย แจ้งเบาะแส และข้อมูลข่าวสารให้กับภาครัฐและเจ้าหน้าที่

3. ในส่วนของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จะไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ ในช่วงเวลาดังกล่าว แต่ให้ทุกคน รวมทั้งประชาชนผู้รักชาติตั้งมั่นอยู่ในที่ต้ง ติดตามสถานการณ์ และเตรียมพร้อมเคลื่อนไหวทันทีตลอดเวลา โดยให้รอคำประกาศต่อไป

เชื่อมั่นในพลังประชาชน

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

9 มีนาคม 2553

บ้านพระอาทิตย์

ปลุกระดมอยู่ทุกวันว่า ประชาชนเกือบทั้งหมดเป็น**ไพร่** ลำบากยากแค้นจากการกดขี่ข่มเหงของ**อำมาตย์** ต้องช่วยกันล้ม**อำมาตย์** ประเทศไทยจะได้เป็นประชาธิปไตย

มาดูบ้านของผู้ปลุกระดม !!!
House@Dubai

● FW. dinhin2503@gmail.com

คนเลื้อยแดงต้องการให้**ยุบสภา** และ **ล้มอำมาตย์** ถ้ามีการยุบสภาจริงพวกตนจะได้เข้ามาเป็น ส.ส. ส่วนใหญ่ของสภา ด้วยการใช้จ่ายเงินมากมายที่มีอยู่ เข้าไปกุมอำนาจรัฐ และออกกฎหมายนิรโทษกรรมในที่สุด ให้คุณทักษิณพ้นคุกด้วย ไม่ถูกยึดทรัพย์ด้วย

การล้ม**อำมาตย์**นั้น คนเลื้อยแดงไม่ออกมาพูดชัด ๆ ว่าล้มใคร แต่รู้กันทั่วว่ามุ่งไปที่องคมนตรี หากล้มได้สำเร็จจะกระทบสถาบันสูงสุด **“รัฐไทยใหม่”** หรือ**ประเทศไทยที่ไม่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข** ก็จะเกิดขึ้นตามการคาดฝันของพวกเขา

ปลุกระดมอยู่ทุกวันว่า ประชาชนเกือบทั้งหมดเป็น**ไพร่** ลำบากยากแค้นจากการกดขี่ข่มเหงของ**อำมาตย์** ต้องช่วยกันล้ม**อำมาตย์** ประเทศไทยจะได้เป็นประชาธิปไตย

บ้านเมืองเราไม่มี**อำมาตย์**ไม่มี**ไพร่**มานานนักหนาแล้ว

ถ้ามี, ตัวผมเองก็เป็นทั้ง**ไพร่**และ**อำมาตย์** ตอนเด็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของครอบครัวหนึ่งที่ฝั่งธนบุรี เจ้านายผมคือ ท่านเรือเอก หลวงยุทธวินัยพิเนตร และคุณนายละมุล ผมไม่เห็นว่าเป็น**ไพร่**ตรงไหน และไม่เห็นว่าคุณทั้งสองเป็น

อำมาตย์อย่างไร ไม่มีการกดขี่ข่มเหง ไม่มีแม้กระทั่งการดูด่าว่า

ผมกวาดบ้านด้วยไม้กวาดทางมะพร้าว ผมกวาดไม่เป็น คุณนายละมุลท่านก็กวาดเป็นตัวอย่างให้ดู พร้อมกับสอนว่า “จำลอง กวาดอย่างนี้สิ”

ท่านทั้งสองเสมือนเป็นญาติผู้ใหญ่ ตอนผมแต่งงานท่านเป็นประธานให้ จะไปรบที่ประเทศลาวก็ไปกราบขอพรท่าน จะไปเรียนปริญญาโทที่อเมริกา ก็ไปกราบลาท่าน

ถ้ามีระบบ**อำมาตย์** จบจากโรงเรียนนายร้อยใหม่ ๆ ผมก็เป็น**อำมาตย์**น้อย ๆ ยศสูงขึ้นเป็นนายพัน นายพล ก็เป็น**อำมาตย์**ใหญ่ขึ้น ต่อมาเป็น ส.ส. เป็น ส.ว. เป็นผู้ว่าฯ กทม. เป็นรองนายกรัฐมนตรีก็เข้าชั้นเกือบมหา**อำมาตย์**นะสิ

ยืนยันได้ว่าผมไม่ได้เป็น**ไพร่**ไม่ได้เป็น**อำมาตย์** เมืองไทยไม่มี**ไพร่**ไม่มี**อำมาตย์** คนไทยอยู่กันอย่างพี่น้อง เรียก ลุง ป้า น้า อา ปู่ ย่า ตา ยาย ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เป็นญาติกันสักหน่อย เป็นวัฒนธรรมที่น่ารักไม่มีประเทศใดเสมอเหมือน

อย่าเอาคำว่า**ไพร่** คำว่า **อำมาตย์** มาปลุกระดม ให้เกิดสงครามชนชั้น ทำลายสังคมไทย

๒

บทนำ

ตัวอย่างชีวิตของชายหนุ่มผู้นี้บอกเราว่า
ถ้าการเกิดแต่ละชาติ
คือการมาพัฒนาตัวเอง
ในแต่ละเรื่องที่แตกต่างกัน
ต้นทุนแต่ละคนจึงไม่เท่ากัน
โชคทุกข้อที่ได้รับ
จึงคือแบบฝึกหัดที่ต้องทำ
บางคนทำยาก บางคนทำง่าย
แต่ทุกคนต้องทำ

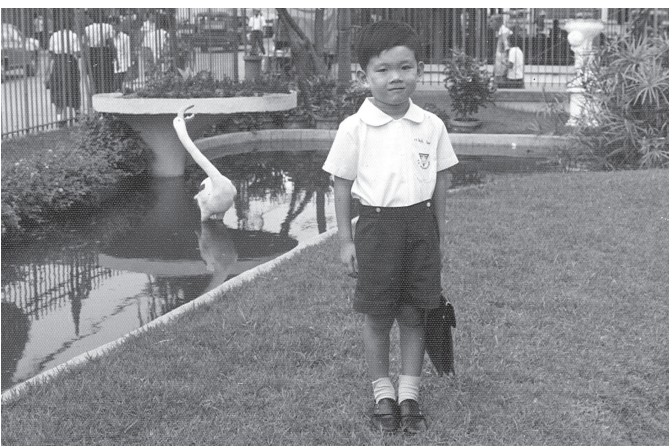
6 ขาเกิด พ.ศ. ๒๕๑๕ ในครอบครัวคนจีน
ที่จังหวัดอยุธยา มีน้องสาว ๑ คน
พ่อแม่ มีอาชีพขายอาหาร เช่น ก๋วยเตี๋ยว
เย็นตาโฟ ฯลฯ มักย้ายไปที่ต่าง ๆ เหมือน
เลือกทำเลให้เหมาะแก่การทำมาหากิน จึงย้าย
มาตั้งถิ่นฐานที่จังหวัดนนทบุรี

ผจญภัย ฝึกความกล้าหาญ

พ่อมีหลักการว่าจะเลี้ยงลูกให้พึ่งตัวเองได้
เริ่มต้นเมื่อเขาอยู่ประถมหนึ่งพ่อก็สอนให้ขึ้นรถเมล์
ไปโรงเรียนเอง บังเอิญว่าบ้านก็อยู่สุดสายรถเมล์
จากนั้นก็ให้ไปที่ต่าง ๆ เช่น สนามหลวง โดยพ่อ
แนะนำให้เขาขึ้นรถเมล์คันไหน พ่อไปด้วย แต่ถ้า
เขาขึ้นประตูหน้า พ่อขึ้นประตูหลัง ห้ามถาม ถึง
ถามพ่อก็เงียบ ไม่ต้องคิดเรื่องกลัว เพราะขณะนั้น
ใจเขาจะจดจ่อ ไปยังใจให้มันถูกทาง อย่าหลง!

พ่อจะพาฝึกเดินทางก่อนหน้านั้น สอน
ให้จำทาง ท่องชื่อสถานที่ผ่าน เหมือนข้อสอบที่
ต้องทำ พอสอบผ่านพ่อจึงปล่อยให้เดินทางเอง
ทำบ่อย ๆ ก็ไปไหนมาไหนคล่อง ไม่กลัว ไม่หลง
ทาง

ถึงดิน มุ่งมาจน

“ของเล่น” การเรียนรู้ครั้งสำคัญ

ไม่เคยมีของเล่นของตัวเองสักชิ้น อย่างเช่น วันสงกรานต์ต๋อยอยากมีขันใบเล็ก ๆ สักใบ เล่นสาดน้ำ กับเพื่อน เขาก็ไม่ได้ เขาเคยรู้สึกริษยาเวลาพ่อพาไปเยี่ยมน้องสาวซึ่งไปอยู่กับคุณป้า น้องมีของเล่นมากมาย ความอยากได้ที่เพิ่มขึ้นกำลังสร้างปัญหาให้แก่เขาซะแล้ว เขาคิดหาวิธีทำอย่างไร จะได้ของเล่นดังใจปรารถนาเท่าที่เด็กจะคิดได้ เมื่อพ่อพาไปเที่ยวเปิดหูเปิดตาตามงานพบของเล่น ถูกใจ มันคือรถไฟวิ่งบนรางเลข ๘ ราคา ๙๙ บาท เขาอยากได้มากที่สุด เขาอาละวาดดิ้นร้องเสียงดัง ทำทุกวิถีทาง พ่อเดินจากไปเมื่อพยายามให้เขาหยุด แล้วด้วยเหตุผลว่าราคาแพงและอื่น ๆ แต่เขาไม่ยอมหยุด ในที่สุดเขาก็เดินตามพ่อออกมา เมื่อชัดเจนว่าไม่ได้แน่ จากเหตุการณ์ครั้งนั้นเขาได้บทเรียนว่า อยากได้อะไรต้องพึ่งตัวเอง ดังนั้นวันที่เขาอยากได้ตุ๊กตาหอยเส้นเหมือนเพื่อน ๆ เขาก็เก็บสตางค์ค่าขนม จนสามารถซื้อได้ ๑ ตัว

ในขณะที่เพื่อน ๆ มีกันคนละหลายตัว ทำให้เขารู้คุณค่าถึงสิ่งที่ได้มา และยังเรียนรู้ว่าครอบครัวยากจน หาเช้ากินค่ำ บ้านที่อยู่ก็เช่า ผ่างขายอาหารก็เช่า จึงไม่มีเงินเหลือเพื่อสำหรับสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อชีวิต

“หน้าที่รับผิดชอบ” บทเรียนการอยู่รอดในสังคม

เรียนชั้นป.๓ ครอบครัวย้ายไปอยู่ที่ปากช่อง หาทำเลใหม่และเปลี่ยนไปขายข้าวขาหมู เป็นการเปลี่ยนรายการอาหารขายตามที่ผู้บริโภค จะนิยมกินกัน แต่หน้าที่ของเขาก็เหมือนเดิม หลังเลิกเรียน หนังสือกลับบ้านก็ช่วยเช็ดโต๊ะ เก็บถ้วยชาม เก็บผ่าง เท่าที่เด็กจะทำได้ และมีหน้าที่ประจำคือกวาดบ้าน ถูบ้าน เขาจะมีกำหนดเวลาเล่นหลังจากเสร็จงาน ขณะที่เด็กคนอื่นจะมีเวลาเล่นไปเรื่อย ๆ จนเบื่อเลิกไปเอง แม่สอนงานละเอียดพับผ้าต้องจับมุมให้เท่ากัน สอนหุงข้าว ทำอาหาร เตรียมจัดสำรับให้พ่อแม่กลับมากิน ต่อมาสอนให้ไปจ่ายตลาด บริหารว่าวันนี้จะกินอะไรดี ซึ่งเขากับน้องสาวจะผลัดเวรกันทำ

“โทษทัณฑ์” กติกาครอบครัว

เขารู้สึกอึดอัดมากด้วยวัยเด็กที่ต้องอยู่ในครอบครัวตลอด เขาเริ่มหาช่องทางออกจากบ้านเพื่อทำอะไรที่รู้สึกอิสระ เขาชอบดูโทรทัศน์ แต่ที่บ้านไม่มี จึงอาศัยดูจากบ้านใกล้เคียงและเดินเที่ยวเล่นกับเพื่อน ๆ ในช่วงเวลาเย็นถึงค่ำ ซึ่งมีกำหนดต้องเข้าบ้านไม่ให้เกิน ๒ ทุ่ม แต่เขาก็มักเลยเวลาเสมอ บ่อยขึ้น และดึกมากขึ้น ซึ่งในช่วงแรกพ่อก็พออนุโลมให้บ้าง จนวันหนึ่งพ่อปิดประตูและไม่เปิดให้เขาตลอดคืนนั้น เป็นความกลัวของเด็กที่ต้องนอนอยู่นอกบ้านทั้งคืน เขาหลาบจำกับโทษที่ได้รับครั้งนี้มาก

อีกเรื่องคือ ความขี้เกียจของเขา หลังจากขายอาหารต่าง ๆ ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามความนิยมของผู้บริโภคแล้ว สุดท้ายก็หันมาขายน้ำเต้าหู้กับปาต่องโก๋ ซึ่งทุกคนในบ้านต้องลุกมาช่วยกันทำแต่เช้า เขาจะถูกปลุกประมาณตี ๔ ทุกวัน บางวันถูกปลุกหลายครั้ง จึงยอมตื่นลงมา วันหนึ่งไม่มีใครปลุก เขาหลับสบาย มาตื่นตอนเตรียมไปโรงเรียน ตอนนั้นเขาอยู่ชั้นมัธยมแล้ว พ่อและทุกคนในบ้านไม่มีใครพูดจากับเขา ตอนกินข้าวก็ไม่เรียก ทุกอย่างไม่เหมือนเดิม จะขอเงินไปโรงเรียน พ่อเคยให้กับมือก็นิ่งเฉย เขาก็หยิบเองแบบกลัว ๆ กล้า ๆ ครั้งนั้นก็ทำเอาเข็ดไปนาน

มรดกของพ่อแม่

พ่อกับแม่เป็นตัวอย่างชีวิตคู่ที่ดี ไม่เคยทะเลาะกันให้ลูกเห็น อะไรที่พ่อทำ แม่มักจะเห็นดีตาม พ่อบอกเขาเสมอว่า ฐานะครอบครัวยากจนหาเช้ากินค่ำ จึงจำเป็นต้องเจียดเงินส่วนหนึ่งเพื่อการศึกษาของลูกทั้งสอง เพราะเห็นความสำคัญของการศึกษาที่จะเป็นหลักประกันในอนาคตทำให้พ่อไม่สามารถใช้จ่ายฟุ้งเฟ้อ นอกจากสิ่งที่เป็นความจำเป็นของชีวิตจริง ๆ รวมทั้งกรอบคำสอนที่เน้นการพึ่งพาตัวเอง แม้จะมีลักษณะจู้จี้จ๋ายไบบ้างก็ตาม

พ่อสอนให้คัดลายมือ ก-ฮ ทุกวันหลัง

เลิกเรียนแล้ว คัดตัวบรรจงเต็มบรรทัด และพ่อจะให้คะแนนแต่ละตัว ก.ไก่ ได้กี่ตัว ถ้าตัวไหนยังคัดไม่สวยก็คัดใหม่ เขารู้สึกทรมานใจมาก เพราะอยากเล่นกับเพื่อน ๆ มากกว่า โชคดีที่เขาเป็นเด็กรักเรียน ชอบไปโรงเรียนมาก และพ่อดูแลเขาถึงชั้น ป.๖ หลังจากนั้นเขาก็ดูแลตัวเอง

เขาเป็นเด็กเรียนดีมาตลอด ตอนอยู่ชั้น ม. ๒ เรียนติตบอ์รด์ ๑ ใน ๓ ของโรงเรียน ในวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเขาคิดว่าเขาเก่งคณิตศาสตร์ เพราะพ่อแม่ปูพื้นฐานการคิดเป็นระบบและการเชื่อมโยงให้ตั้งแต่ยังเล็ก ตอนนั่งรถเมลไปไหน ๆ พ่อจะคอยถามว่าผ่านสถานที่สำคัญใดบ้าง และสอนวิธีสังเกต เช่น ผ่านธนาคารก็ดูว่าสาขาอะไร จะรู้ว่ถึงจังหวัดไหน

“ทางออก” สร้างปัญญา

ยามทุกขใจ ขณะที่เด็กวัยรุ่นค้นหาทางออกที่ผิด เช่น อบายมุขและสิ่งเสพติด เขาชอบอ่านหนังสือ ใช้เวลาว่างแสวงหาความเพลิดเพลินใน

โลกหนังสือ โดยไม่ต้องเสียเงินซื้อ แต่นำตัวเข้าไปขลุกอยู่ในร้านหนังสือ นั่งอ่านอยู่ตรงนั้น เจ้าของร้านใจดี บางทีก็เรียกใช้เขาหยิบโน่นนี่บ้าง ซึ่งเขาก็ยินดีตอบแทนพระคุณ เขาพบว่า เวลาใกล้เที่ยงจะมีเด็กวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งมารอรับหนังสือพิมพ์ที่ร้านเพื่อนำไปส่งลูกค้าตามบ้าน เมื่อเข้าไปถามก็ถูกชวนให้ไปส่ง น.ส.พ. ด้วย เขาสนุกกับการหาเงินด้วยตนเองโดยไม่ให้พ่อรู้ ซึ่งในตอนแรกยังไม่มีขาประจำ ต้องเดินขายเป็นระยะทางไกล ต่อมาเพื่อนคนหนึ่งเลิกส่ง ก็ยกขาประจำให้เขาส่งแทน นั่นคือทำให้เขามีรายได้มากขึ้น ทำไปสักพักพ่อรู้ และเห็นด้วยที่เขาจะได้พึ่งตัวเอง แต่มีเงื่อนไขตกลงกัน ถ้าได้เงินจะฝากพ่อวันละก๊باط งานนี้ทำให้เขาเก็บเงินซื้อจักรยานได้ ๑ คัน ราคา ๓,๐๐๐ บาท เป็นของขวัญชิ้นแรกที่ราคาแพงสุดที่เขามอบให้ตัวเองอย่างภาคภูมิใจ

“ชาวโศก” ให้อะไร

พ่อแม่มีศรัทธาเข้าวัดชลประทานรังสฤษฎ์ ฟังธรรมะจากท่านปัญญานันทะภิกขุประจำ และพ่อยังร่วมอยู่ในทีมงานนำอาหารที่เหลือจากผู้มาทำบุญไปให้บ้านคนพิการและนักโทษในคุก ซึ่งเขาก็มีส่วนร่วมด้วยทุกอาทิตย์ นอกจากชอบบรรยากาศวัดที่สงบสนุกสนานเดินตามประสาเด็ก ก็ได้ซึมซับการให้ทานแก่ผู้ด้อยโอกาสที่น่าสงสาร

และคนที่ถูกกักขังหมดอิสรภาพอยู่ในคุกเพราะทำ ความผิดไว้ ล้วนเป็นภาพตัวอย่างชีวิตสำหรับเขา

ตอนย้ายไปอยู่ปากช่อง อยู่ใกล้ร้านขายยา ซึ่งมีเภสัชกรชื่อสงกรานต์ ภาคโชคดี เป็นชาวโศกได้คุยธรรมะพร้อมทั้งนำเทพธรรมมาให้พ่อเปิดฟัง มีทั้งเรื่องการวิจัยโรงงานฆ่าสัตว์ของญี่ปุ่นว่าทำไมเขาไม่กินเครื่องในสัตว์กัน และเทพที่ชี้โทษภัยในการกินเนื้อสัตว์ การถือศีลเป็นมงคลชีวิตอย่างไร ต่อมาพ่อก็ประกาศกินอาหารมังสวิรัตทั้งครอบครัว เขาอายุ ๘ ขวบ กับน้องก็ทำตาม แม้ไม่รู้เหตุผลมากนัก ไปโรงเรียนก็ห่อข้าวไปกิน บางครั้งเห็นเพื่อนกินเนื้อสัตว์ก็ยังอยากอยู่ เขาไม่ติดเนื้อสัตว์ใหญ่จึงเลิกได้ไม่ยาก แต่ชอบกินกุ้งมาก เคยแอบกินและปวดท้องเดือดร้อนไปทั้งบ้าน จนต้องสารภาพความจริง และหมุหยองเหຍะซีอัวในข้าวต้มร้อน ๆ ก็เป็นอาหารสุดโปรด เมื่อเขาร้องขอกินบางครั้งก็พบคำตอบที่ทำให้เขาเลิกคิดจะกินอีก พ่อบอกได้แต่มีข้อแม้ต้องนำชิ้นส่วนของเขาไปทำกรรมวิธีแบบหมุหยอง ขอแค่เนื้อที่นี้วก้อยเล้ก ๆ นี่แหละจะยอมไหม

พ่อมักพาเขาไปแอบดูที่โรงฆ่าสัตว์ ซึ่งมีอยู่หลายโรงแถวปากช่อง เห็นเขาใช้ค้อนปอนด์ตีหัววัว เป็นภาพที่เหมือนเรื่องฝันร้ายเมื่อเพียงคืนซึ่งทางวัดไปถ่ายทำมาให้ดู เห็นภาพการดิ้นรนเอาชีวิตรอด แต่ในที่สุดก็ถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยม และเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของสัตว์เหล่านั้นทำให้เขารู้สึกสลดสังเวชใจว่าชีวิตมันไม่ควรทรมาณเช่นนี้ เพียงเพื่อนำมาเป็นอาหารของมนุษย์

ก้าวอย่างสู่ทางสายเอก

กลุ่มปากช่องเริ่มรวมตัว มีการประชุมกลุ่มนิมนต์สมณะชาวโศกมาปักกลดแสดงธรรม พ่อเป็นตัวหลัก เขาเป็นผู้ติดตามใกล้ชิด แม้ยังไม่ได้ลึกซึ้งอะไรในธรรม ก็อยากรู้ว่าท่านสอนอะไร มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง เพราะเขาถูกปลูกฝังให้แว่วไวกับสิ่งรอบข้าง ขณะนั้นเขาเป็นเด็ก สมณะแนะนำให้

ตรวจศิลป ๕ ผักหัดเขียนบันทึก เรียนพุทธธรรม วันอาทิตย์ทางไปรษณีย์ที่พุทธสถานสันติอโศก และเมื่อเกิด “ดอกบัวน้อย” หนังสือธรรมะเล่มแรกสำหรับเด็กชาวอโศก เขาก็ได้เขียนมาร่วมสนุก ชื่อ “บันทึกคำสอนของพ่อ” ตรงนี้เองพ่อก็ได้โอกาสสอนเขาทุกอาทิตย์นอกจากให้มีข้อมูลไปลงหนังสือ ยังได้สอนเด็กคนอื่น ๆ ผ่านคอลัมน์ของเขาอีกด้วย เขาเขียนอยู่นานถึง ๕ ปี

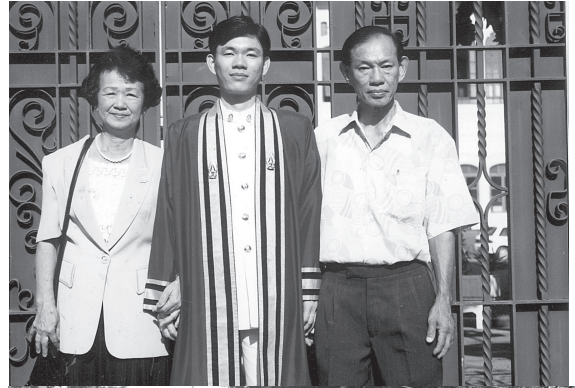
ความสำเร็จในชีวิต

เรียนสาขาวิศวกรรมกลบปริญญาตรีจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ไม่คิดว่าเพราะเก่ง แต่มีความขวนขวาย ขยันดูหนังสือมากกว่า เป็นช่วงชีวิตที่มีอิสระมาก อยู่หอพัก พ่อไม่มายุ่งเพราะสอนหมดแล้ว ตั้งแต่อยู่ ม.๓ พ่อให้เขาตัดสินใจเองทุกเรื่อง ดูแลเขาอยู่ห่าง ๆ

เรียนจบทำงานบริษัทญี่ปุ่น โรงงานผลิตเครื่องยนต์เฉพาะตรงกับวิชาที่เรียนมา เป็นงานที่เขาพอใจ จึงสร้างผลงานดี ทำงานเด่น ได้รับการยอมรับจากหัวหน้างาน บังเอิญช่วงนั้นเศรษฐกิจฟองสบู่แตก การผลิตต่าง ๆ ชะงักกัน เขาจึงลาออกด้วยความเห็นชอบของหัวหน้างาน ซึ่งช่วยแนะนำงานใหม่เป็นบริษัทผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์แผงวงจรไฟฟ้า เขาได้เงินเดือนดี และมีโอกาสเดินทางไปดูงานที่ญี่ปุ่น ความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานส่งผลให้ชีวิตเขาก้าวสู่จุดสูงขึ้น

“ความกตัญญู” คุณธรรมของคนดี

เขาบอกใคร ๆ เสมอว่า เพราะพ่อกับแม่ ให้ความเขาเยอะเหลือเกินในการพร่ำสอน เข้มงวดในระเบียบวินัย ที่สำคัญ “เอาจริง” กับความถูกต้องซึ่งในวัยเด็กเราต้องการความชัดเจน เราจะกลัวและไม่ทำผิดในเรื่องนั้นอีก การเรียนรู้ บทเรียนต่าง ๆ จากพ่อและสังคมชาวอโศกที่เกี่ยวข้องกันอย่างลึกซึ้งในวัยเด็กคือองค์ประกอบที่เกื้อกูลกัน เหมือนการปูพื้นฐานชีวิตให้แน่นและ

หล่อหลอมบางสิ่งเข้าไปในชีวิต ทำให้เขาผ่านช่วงนักศึกษาที่ส่วนใหญ่ยังติดหลงกับค่านิยมฟุ้งเฟ้อ มอมเมาและอบายมุข มีความรักที่บริสุทธิ์ งดงามผ่านมิติ ที่ ๑ สู่สัมพันธภาพที่สูงขึ้นอย่างน่าภูมิใจ ทั้งบทเรียน ความทุกข์จากความรักที่น่าจดจำ อย่างมีสติรู้ว่าเรื่องไหนควรทำ ไม่ควรทำ สถานการณ์นี้เราควรทำอย่างไร การรู้จักปรับเปลี่ยนวิธีการให้เหมาะสม และสามารถรักษาจุดยืนของตนเองได้

พระพุทธอยู่เบื้องหน้า ทั้งโลกไว้เบื้องหลัง

ขณะที่งานดี เงินดี หน้าทีรับผิดชอบสูงขึ้น งานหนักขึ้นเพราะรอบจัดขึ้น ในวันที่เหนื่อยล้า เขาตั้งคำถามกับตัวเอง เรากำลังทำอะไร และความหมายของชีวิตจริง ๆ อยู่ตรงไหน เขาหยิบหนังสือ “คนคืออะไรฯ” มาอ่าน ไม่ค่อยเข้าใจนัก อ่านได้ ๓๐ หน้าก็ต้องอ่านอยู่ ๕-๖ รอบ แล้วเขียนขึ้นมาอีก ๓ หน้า ๔ หน้า ความเข้าใจเพิ่มขึ้น

เริ่มรู้ว่า เส้นทางที่เดินอยู่นี้ผิดแล้ว นี่ไม่ใช่เส้นทางแห่งความสุข เห็นความทุกข์ของชีวิต ทางออกมันอยู่ตรงไหน เขาเฝ้ามองชีวิตด้วยสายตาที่เปิดกว้างก็เห็นเป็นเส้นทางขนานเส้นหนึ่งพาดมาที่อโศก เป็นเส้นทางที่ถูกชักชวนให้เข้าวัดอยู่เสมอ แต่ในเวลานั้นอย่ามาชวนเสียให้ยากเพราะทุกสิ่งในชีวิตกำลังเฟื่องฟูสุดขีด

๒๙ ธ.ค. ๒๕๔๕ เขาลาออกจากงานและเข้าวัด เลือกพุทธสถานราชธานีอโศก เพราะที่นั่นกำลังต้องการคนเพราะเป็นชุมชนน้องใหม่ และกำลังมีงานเข้ามา เขาบอกเหตุผลกับพ่อแม่ ซึ่งเมื่อรู้ว่าเขาทุกข์ พ่อแม่ก็ทุกข์ด้วย จึงเห็นดีกับเขา และมีความหวังว่าสักวันเขาจะกลับคืน นับเป็นอีกช่วงเวลาแห่งความสุขสงบ เบาสบายพ้นจากกับดักเหมือนไม่ต้องวิ่งไล่กวดทางของตัวเองอีกต่อไป

ฉันทัดสินใจแล้ว จะร่วมมองศัพทธา

ช่วงตัดสินใจเหมือนสั้นมาก แต่ถามว่าผมมีข้อมูลไหม มีเยอะมาก ข้อมูลความรู้ที่สะสมไว้ใน Hard disk สมอง เมื่อเจอสภาวะจริง มันจะค่อย ๆ ไหลออกมา ผมไม่ชวนขวายเป็นเจริญก้าวหน้ามากมาย แม้รักการทำงานหนัก ทำจริงจัง เอาเป็นเอาตาย แต่ถามว่าผลออกมาอย่างไร ผมไม่ได้ติดใจนัก ไม่ยึดติดกับสิ่งใดมากเกินไป อาจเพราะเข้าใจในลัทธิของการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปจากธรรมชาติ

ที่ฟังสมณะเทศน์สอนสม่ำเสมอ ภาพลวงตาที่สวຍงามหลอกได้แต่โลกียชนในโลกเท่านั้น

หลายปีมานี้เขานับเป็นกำลังสำคัญส่วนหนึ่งช่วยฝ่ายการศึกษาทำสื่อบุญนิยม และวางระบบ computer มีเป้าหมายในชีวิตเพื่อพัฒนาจิตวิญญาณให้สูงขึ้น การมาอยู่ในสังคมที่แตกต่างร่วมกับคนที่มีจิตต่างกัน เราจะได้เห็นและรู้จักตัวเองชัดเจน ถ้าการแก้ไขข้อบกพร่องของตนเป็นสิ่งสำคัญ และควรกระทำเมื่อใดเมื่อนั้นจะยอมรับได้ว่าสังคมในบ้านราชเมืองเรื่อนั้นอบอุ่น ฟังพากัน มีน้ำใจและรอยยิ้ม เป็นสังคมที่มีความยึดหยุ่นสูง ไม่เอาเรื่องเอาราวกัน และเป็นอยู่ผาสุก ๒

โคลกธรรม

ศรัทธาใดที่เราแน่ใจแล้ว

ก็จง “มัน” ให้มาก

ปัญญาใดที่เรายังไม่ได้เพิ่ม

ก็จง “มี” ให้ได้

ความหลุดพ้น-ว่าง-เบา-สบาย-

ปลอดภัยใดๆ ที่เรามีแล้ว

ก็จง “รู้” ให้ชัด

และเมื่อชัดช่องไม่ว่าง-ไม่เบา-ไม่สบาย-

ไม่ปลอดภัย ณ เมื่อใด

ก็อย่าเพลินใจ-อย่าท้างใจ

จงจัดการเปลี่ยนจิต

ปรับใจให้เร็วพลัน

เราก็จะใกล้พระพุทธเจ้าเข้าไปทุกทีๆ แท้

ผู้ทำได้จริงแท้คือผู้ “นิพพาน”

● สมณะโพธิรักษ์

๑๒ ก.ย. ๒๐

บทความพิเศษ

สรุปโดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

ในตอนที่ ๑ ผู้เขียนได้กล่าวถึงการบริโภคของชาวตะวันตกตลอด ๓๐๐ ปีที่ผ่านมา และการบริโภคอย่างฟุ่มเฟือยของชาวอเมริกันในปัจจุบัน ตอนที่ ๒ นี้ จึงใคร่กล่าวถึงผลที่เกิดขึ้นจาก “ละโมภนิยม” ที่ได้ถูกกวักจูงหรือแพร่กระจายไปทั่วโลกดังนี้ :

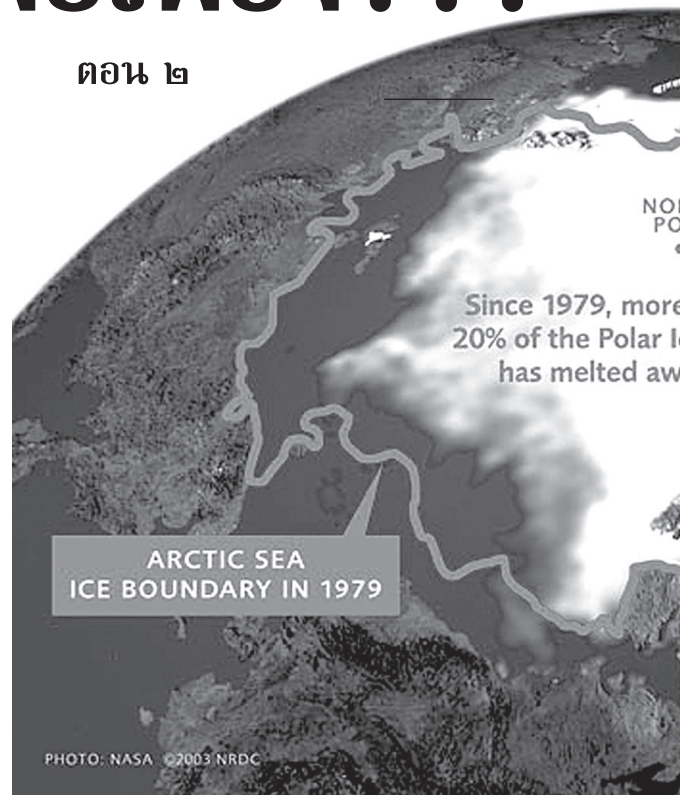
ในปัจจุบัน ตัวเลขการจับปลาอย่างเป็นทางการของโลกคือ ๑๒๔ ล้านตันต่อปี และยังมีตัวเลขการจับปลาอย่างไม่เป็นทางการอีกประมาณร้อยละ ๓๐ หรือ ๓๗ ล้านตัน รวมกันเป็น ๑๖๑ ล้านตัน

ทำไมจึงต้องพอเพียง???

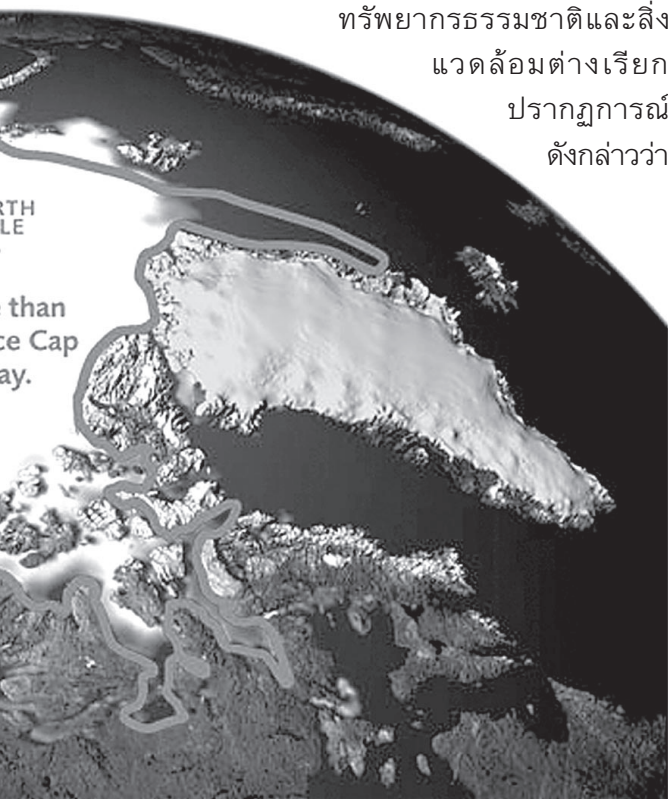
ซึ่งเท่ากับร้อยละ ๑.๒ ตัน ถึง ๑๓๔ ล้านตันนั้นส่งผลให้ปลาขนาดใหญ่ (เช่น ทูน่าครีบน้ำเงิน) ร้อยละ ๙๐ ได้หายไปจากท้องทะเล และมีการประเมินว่าปลาในทะเลจะหมดไปประมาณ ๔๐ ปีข้างหน้า เพราะการจับปลาแบบอุตสาหกรรมซึ่งใช้เครื่องมือที่ทันสมัยและอวนลากขนาดใหญ่ และยาวหลายกิโลเมตร ได้กวาดสิ่งมีชีวิตทุกชนิดทุกขนาดจนถึงก้นทะเล ในปัจจุบัน ปลาเล็กปลาน้อย และสิ่งมีชีวิตที่ไม่เป็นที่ต้องการถูกโยนทิ้งทะเลถึงปีละ ๑๐-๒๐ ล้านตัน ในปี ๒๕๔๙ การจับปลาร้อยละ ๘๐ ของจำนวนข้างต้นเป็นการจับจากประเทศกำลังพัฒนา และร้อยละ ๘๐ ของปริมาณที่จับได้ถูกส่งไปให้ประชาชนในประเทศอุตสาหกรรมหรือประเทศร่ำรวยบริโภค ประเทศที่นำเข้าปลาและผลิตภัณฑ์จากปลามาก ๗ อันดับแรก คือ ญี่ปุ่น สหรัฐฯ สเปน ฝรั่งเศส อิตาลี สหราชอาณาจักร

ตอน ๒

และเยอรมันนี้ ข้อสำคัญก็คือการบริโภคในประเทศดังกล่าวกำลังขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ (นิตยสาร เอฟพี- Foreign Policy ของมูลนิธิคาร์เนกี, ๐๓-๐๔/๕๒) อะไรจะเกิดขึ้นในอนาคตถ้าประเทศจีนและอินเดียซึ่งมีประชากรรวมกันกว่า ๒,๐๐๐ ล้านคน และกำลังเติบโตทางเศรษฐกิจนำเข้าปลาในอัตราเดียวกันกับตะวันตก??? และอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อปลาหมดไปจากทะเลตามที่มีการประเมินไว้??? อนึ่ง นอกจากปลาที่จับจากทะเลแล้ว ชาวโลกยังบริโภคปลาอีกประมาณร้อยละ ๓๐ จากปลาเลี้ยง ซึ่งข้อเท็จจริงก็คือปลาเลี้ยงก่อมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมมากกว่าปลาจากแหล่งธรรมชาติหลายเท่า

ปรากฏการณ์ข้างต้นไม่ได้เกิดกับปลาและผลิตภัณฑ์จากปลาเท่านั้น แต่ยังเกิดกับทรัพยากรอื่น ๆ แทบทุกชนิดด้วย นักเศรษฐศาสตร์จำนวนมากเรียกปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นว่า **“เศรษฐกิจเสรี”** แต่ผู้คนที่ห่วงใยในปัญหาความยากจนของคนกว่าครึ่งโลก รวมถึงปัญหาการเสื่อมสลายของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่างเรียกปรากฏการณ์ดังกล่าวว่า

“การล่าลายตนเอง” (self-destruction) และผู้ที่จะถูกทำลายก่อนก็คือผู้คนกว่าครึ่งโลกดังกล่าวข้างต้น

ลัทธิบริโภคนิยมอย่างสุดขั้ว ซึ่งนำโดยประเทศตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐฯ ได้ก่อให้เกิดสภาวะโลกร้อนซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักวิทยาศาสตร์ชั้นนำของโลกตั้งแต่ต้นทศวรรษ ๒๕๒๓ แต่ชาวโลกไม่ได้ตื่นตัวกับการล่มสลายของสิ่งแวดล้อมก็เพราะสิ่งที่ **รองศาสตราจารย์ ดร.ชาลอน เบเดอร์** ประธานโครงการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสังคม ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศออสเตรเลีย ได้กล่าวไว้ในหนังสือ **“การปั่นหัวระดับโลก”** (Global Spin) ที่เธอเขียนคือ “บริษัทขนาดยักษ์ทั้งหลายได้ร่วมกันใช้พลังอำนาจทุกชนิด เพื่อให้สาธารณชนต่อต้านนักวิชาการที่เตือนในเรื่องหายนะของสิ่งแวดล้อมที่กำลังเกิดขึ้น โดยการตั้งองค์กรที่เรียกว่า **“วิทยาศาสตร์ขยะ”** (junk science) ขึ้นมามากมาย เพื่อให้ข้อมูลที่สร้างความสับสนให้ประชาชน รวมทั้งให้เงินสนับสนุนนักวิชาการที่ไม่เห็นด้วยกับนักวิชาการกลุ่มแรก” (ทำเหมือนกับที่บริษัทบุหรี่ข้ามชาติทำเพื่อให้สาธารณชนสับสนในพิษภัยของการสูบบุหรี่) บริษัท **เอ็กซอนโมบิล** ได้ร่วมลงขันในเรื่องการสร้างการสับสนเป็นเงินอย่างน้อย ๑๙ ล้านดอลลาร์ด้วย

อย่างไรก็ตามในที่สุด คณะกรรมการติดตามการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศระหว่างประเทศของ

องค์การสหประชาชาติ (International Panel on Climate Change-IPCC) ซึ่งประกอบด้วยนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำของโลกก็ได้แถลงยืนยันในเรื่อง “โลกร้อน” และประกาศด้วยว่าภาวะดังกล่าวเกิดจากการกระทำของมนุษย์สำหรับผลที่เกิดขึ้นจาก “โลกร้อน” กล่าวพอสรุปได้ดังนี้ :

- อุณหภูมิของโลกอาจเพิ่มถึง ๕ องศาเซลเซียส เมื่อถึงปี ๒๖๒๓ หากยังไม่ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

- อากาศร้อนในปัจจุบันได้เริ่มสร้างความเสียหายให้ผลผลิตทางการเกษตรแล้ว เช่น การปลูกข้าวพันธุ์ขึ้นเยียมของญี่ปุ่นได้ผลผลิตลดลงและจะเกิดการขาดแคลนอาหารในทวีปเอเชีย เพราะผลผลิตจะลดลงร้อยละ ๒๐-๓๐ (นิตยสารเอเชียวิค ๔-๑๐/๕/๕๐)

- ธารน้ำแข็ง ๒๖,๐๐๐ แห่งบนเทือกเขาหิมาลัยละลายเร็วกว่าเดิมร้อยละ ๒๐ ซึ่งจะส่งผลให้แม่น้ำสายสำคัญในทวีปเอเชีย เช่น ลินธุ คงคาแยงซีเกียจ รวมทั้งแม่น้ำโขงเกิดน้ำท่วมในระยะเวลา ๒๐ ปีข้างหน้า หลังจากนั้น น้ำในแม่น้ำเหล่านั้นจะลดระดับและเหือดแห้งจนเป็นภัยคุกคามชาวเอเชียที่อาศัยบนสองฝั่งของแม่น้ำดังกล่าว

- น้ำแข็งทั้งในขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ตลอดจนแหล่งน้ำแข็งอื่น ๆ ทั่วโลกกำลังละลายอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่ได้ประเมินไว้ น้ำทะเลทั่วโลกจะสูงขึ้นและคุกคามประชาชนจำนวนมากที่อาศัยอยู่ใกล้ทะเล นอกจากนั้นคาร์บอนไดออกไซด์จะทำให้ น้ำทะเลเป็นกรดมากขึ้น และทำลายแพลงค์ตันซึ่งเป็นต้นของห่วงโซ่อาหารในทะเล

น้ำแข็งเป็นตัวสะท้อนแสงแดด เมื่อน้ำแข็งละลายโลกจะร้อนเร็วขึ้น เพราะพื้นน้ำและพื้นดินจะดูดซับความร้อนจากแสงอาทิตย์

- ภัยธรรมชาติทั่วโลกจะเพิ่มจำนวนและเพิ่มความร้ายแรงขึ้น เช่น ภาวะแผ่นดินไหว ร้อนจัดและแล้งจัด พายุฝนรุนแรงและน้ำท่วม ตัวอย่างเช่น นิตยสารไทม์ฉบับ ๓/๑๐/๔๔ ได้

รายงานว่า จำนวนพายุเฮอริเคนระดับ ๔ (ถล่มเกือบราบ) และระดับ ๕ (ถล่มราบ) ในแต่ละมหาสมุทรได้เพิ่มขึ้นดังนี้:

	๒๕๒๔-๒๕๒๖	๒๕๓๓-๒๕๔๗
แปซิฟิก ตะวันตก	๘๕	๑๑๖ (+๓๖%)
มหาสมุทรอินเดีย	๒๔	๕๐ (+๑๐๘%)
แปซิฟิกตะวันออก	๓๖	๔๙ (+๓๖%)
แอตแลนติกเหนือ	๑๖	๒๕ (+๑๕๖%)

นอกจากจำนวนที่มากขึ้นแล้วพายุยังรุนแรงมากขึ้น และใช้เวลาในการสลายตัวนานขึ้นด้วย

- การละลายของน้ำแข็งที่ขั้วโลกเหนือทำให้ความเค็มของน้ำทะเลที่นั่นมีน้อยลงและเป็นภัยต่อแพลงค์ตัน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของห่วงโซ่อาหารในทะเล รวมทั้งยังทำให้กระแสน้ำอุ่นที่มาจากทิศใต้จมลงและไหลกลับสู่ทางทิศใต้ช้าลง อันอาจส่งผลให้อุณหภูมิทางภาคใต้สูงขึ้นและอากาศทางทิศเหนือหนาวเย็นเกินกว่าที่มนุษย์จะอาศัยอยู่ได้

- ป่าไม้ พืชพันธุ์และสิ่งมีชีวิตที่ปรับตัวไม่ได้จะถูกทำลาย พืชพันธุ์เกือบ ๒๖,๐๐๐ ชนิด สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ๑,๑๐๐ ชนิด สัตว์ปีก ๑,๒๐๐ ชนิด ร้อยละ ๒๐ ของสัตว์เลื้อยคลานและปลา ร้อยละ ๓๐ กำลังจะสูญพันธุ์ นอกจากนั้น พืชพันธุ์หรือสัตว์อีก ๖,๐๐๐ ชนิดก็กำลังจะสูญพันธุ์ด้วย เพราะการวิจัยพบว่าเมื่อพืชหรือสัตว์ชนิดหนึ่งสูญพันธุ์ไปก็จะมีพืชและสัตว์ชนิดอื่นซึ่งเคยพึ่งพิงกันทยอยสูญพันธุ์ไปด้วย

ป่ากำลังถูกทำลายอย่างหนักทั่วโลก ต้นไม้ที่ถูกทำลายจะปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นสู่บรรยากาศและพื้นดินที่ไร้ต้นไม้จะปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์มากกว่าต้นไม้ที่ถูกทำลายเสียอีก เฉพาะอังกฤษประเทศเดียว พื้นดินที่ไร้ต้นไม้ก็ปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ถึง ๑๓ ล้านตันต่อปี ฉะนั้น การทำลายป่าทำให้โลกร้อนเร็วยิ่งขึ้น

● การคำนวณตาม **“หลักการปรองดองระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ”** (Principle of Harmony in Human Drift With Nature) ชี้ว่า หากมนุษย์ต้องการมีชีวิตอย่างกลมกลืนกับธรรมชาติ มนุษย์ต้องใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในโลกไม่เกินร้อยละ ๓๘ ส่วนที่เหลือร้อยละ ๖๒ ต้องเก็บไว้ให้สิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์ อย่างไรก็ตาม ในปี ๒๕๔๒ มนุษย์ได้ใช้ประโยชน์จากโลกเกินกว่าขีดความสามารถในการฟื้นฟูตนเองของธรรมชาติไปราว ๆ ร้อยละ ๒๐ แล้ว

● เมื่อปี ๒๕๕๐ องค์การช่วยเหลือทางมนุษยธรรมได้เตือนว่า **“เมื่อถึงปี ๒๕๙๓ โลกจะร้อนจะทำให้ผู้คนนับพันล้านต้องอพยพหนีภัยธรรมชาติ และความอดอยาก อันจะนำไปสู่ความขัดแย้งรุนแรง”** ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา พลโลกไม่น้อยกว่า ๒.๕ พันล้านคนได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖๐

● เมื่อเดือนกันยายน ปี ๒๕๔๗ นิตยสารเนชั่นแนลจีโอกราฟิกได้สรุปว่าปัจจุบันได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง คือ ระดับคาร์บอนได-

ออกไซด์สูงขึ้นเรื่อย ๆ อุณหภูมิสูงขึ้น น้ำแข็งละลายเร็ว มหาสมุทรร้อนขึ้น น้ำทะเลสูงขึ้น เกิดไฟป่าบ่อยและรุนแรงขึ้น ทะเลสาบและแหล่งน้ำลดขนาดลง หิ้งน้ำแข็งที่ขั้วโลกใต้แตกออกเรื่อย ๆ ทะเลจับตัวเป็นน้ำแข็งในฤดูหนาวช้าลง แห้งแล้งยาวนานขึ้น ฤดูหนาวไม่หนาวเหมือนอย่างเคย ฤดูใบไม้ร่วงมาถึงช้าลง ต้นไม้ดอกออกเร็วขึ้น ช่วงเวลาที่สัตว์อพยพเปลี่ยนแปลงจากเดิม สัตว์หลายชนิดอพยพผิดทิศเหนือ ปลาแถบออสเตรเลียอพยพสู่ขั้วโลกใต้ สัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกหายไปเท่านั้น!!!

ข้อสำคัญก็คือ องค์การสหประชาชาติ ประเมินว่าประชากรของโลกจะเพิ่มจาก ๖,๕๐๐ ล้านคนในปัจจุบัน เป็น ๙,๑๐๐ ล้านคนในปี ๒๕๘๔ และในระยะ ๕๐ ปีข้างหน้า จำนวนผู้ที่มีอายุเกิน ๖๐ ปี จะเพิ่มจำนวนจาก ๖๐๐ ล้านคนเป็น ๒,๐๐๐ ล้านคน ในปี ๒๕๙๔ จำนวนผู้สูงอายุดังกล่าวจะสูงกว่าจำนวนเยาวชนที่มีในเวลานั้นเสียอีก

ดร.เดวิด ซี.คอร์เทิน อดีตอาจารย์ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และเคยทำงานในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กว่า ๑๐ ปี กล่าวไว้ในหนังสือ **“Agenda for a New Economy”** (2552) ที่เขาเขียนว่า **“ระบบเศรษฐกิจในปัจจุบันล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในทุกมิติ เพราะมันได้ก่อให้เกิดหนี้สิน และขยายความแตกต่างระหว่างคนรวยกับคนจนทั่วโลก รวมทั้งนำไปสู่การแตกสลายทางสังคม การก่อการร้าย อาชญากรรม การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ รวมทั้งการล่มสลายทางระบบนิเวศ และการสูญพันธุ์สัตว์และพืชครั้งใหญ่ เราต้องสร้างสรรคระบบเศรษฐกิจที่สามารถทำงานเพื่อทุกคนได้ตลอดเวลา”**

หากคนไทยไม่รู้จัก **“พอเพียง พอสมควร พึ่งตนเองได้”** ประเทศไทยน่าจะอยู่รอดได้ยาก???

๒

กำไร-ขาดทุนแห่งของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ 236)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังตอนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตตประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็นโลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตตประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมปวีตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบานหรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“บุฎชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังจาจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังจาจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังจาจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดีจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถ ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น “สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมัตตสัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันส่อนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเหวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัจ) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ต้องมี“อธิปปัญญาลึกซึ้ง”ตามเห็น“ความดับ”ที่เกิดจริง เป็นจริงในจิตของตนอย่างแท้จริง จึงจะเรียกว่า

“นิโรธ” และเราก็“ตามเห็นความดับ”นั้นๆมาเสมอด้วย ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสเรียก“ตัวรู้”(ญาณ)ที่มันตามรู้ตามเห็น ความดับตัวนี้ว่า **“นิโรธานุปัสสี”**(ตามเห็นความดับ)

และสุดท้ายสามารถทำให้มัน**“ดับสนิทไม่เหลือตัวตน หรือไม่มีตัวตนของกิเลส”**(อนัตตา) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“อิตตานุกิเลสสูตร”** พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๖

“ตัวตนของกิเลส” มันเปลี่ยนแปลงไป(อนิจจัง) หรือมัน**ไม่เที่ยง**(อนิจจัง)ก็ดี มัน**เป็นทุกข์**(ทุกขัง)ก็ดี มัน**ไม่ใช่ตัวตน**(อนัตตา)ก็ดี ล้วน**หมายเอา“ความเป็น” หรือ“ความไม่เป็น”**ที่อยู่**“ในใจ”**(มนสิ)ไม่ใช่**“นอกใจ”** หรือที่ไหนๆเด็ดขาดที่เป็น**“แดนเกิด”**(สัมภวะ) ซึ่งจะเป็น **“การตาย-การเกิด”**นั้นปรกติแท้ๆ **“ที่ใจในใจ”**(มนสิ)

ไม่ใช่“การตาย-การเกิด”ของร่างกาย ของมหาภูตรูป หรือของอะไรอื่นที่อยู่“นอกใจ”แน่ จึงจะเข้าขั้นเป็นผู้พ้น**“มิจฉาทิภูลิ-สักกายทิภูลิ-อิตตานุกิเลส”**ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิภูลิ-สักกายทิภูลิสูตร-อิตตานุกิเลสสูตร”**(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖)

พระพุทธทวจนะใน**“มูลสูตร”**(ตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)ว่า ธรรมทั้งปวง มี **ฉันทะ**(ความพอใจ,ความมุ่งหมาย)เป็น**มูล**(ต้นเค้า, มีสาเหตุจาก...)

มี **มนสิการ** เป็น**แดนเกิด**(สัมภวะ)

มี **ผัสสะ** เป็น**เหตุเกิด**(สมุทัย)

มี **เวทนา** เป็นที่**ประชุมลง**(สโมสธนา)

มี **สมาริ** เป็น**หัวหน้า**(ปมุขะ)

มี **สติ** เป็น**ใหญ่**(อธิปไตย)

มี **ปัญญา** เป็น**ยิ่ง**(อุตระ)

มี **วิมุต** เป็น**แก่น**(สาระ)

มี **อมตะ** เป็นที่**หยั่งลง**(โอคธา)

มี **นิพพาน** เป็น**ที่สุด**(ปริยสาน)

เห็นชัดขึ้นไหมละ พระพุทธเจ้าทรงยืนยันอยู่ชัดๆ ว่า

“แดนเกิด”(สัมภวะ)นั่นคือ **“มนสิการ”**(การทำใจในใจ)

ดังนั้น **“การทำใจในใจ”**ก็ชัดเต้งๆว่า ต้องมี**“การเกิด-การตาย”**กันอยู่**“ที่ใจ”**(มนสิ) หรืออยู่**“ในใจ”**(มนสิ)เท่านั้น นั่นก็หมายความว่า **“การทำใจในใจ”**(มนสิการ)ไม่ใช่ **“การทำร่างกาย”** ไม่ใช่**“การทำดินน้ำลมไฟหรือวัตถุใดๆ”**ให้ถึงภาวะ**“การตาย”**ให้ถึงภาวะ**“การเกิด”**

“การตาย-การเกิด”นี้ชี้บ่งถึง**“ใจตาย-ใจเกิด”**ชัดแจ้ง เพราะยืนยันอยู่โทนโทว่า **“ทำใจในใจ”**(มนสิการ) ไม่ใช่**“ทำใจนอกใจ”** ไม่ใช่**“ทำใจนอกกาย”** ยิ่ง**“ทำกายนอกกาย”** ก็ยิ่งไม่ใช่ใหญ่

ดังนั้น **“การตาย-การเกิด”**นี้จึงไม่ใช่เรื่องตื้นๆ เขินๆตามที่คนทั่วไปหรือตามที่ชาว“เทวนิยม”เข้าใจกันอยู่เด็ดขาด คือ เข้าใจกันว่า **“ร่างกายตาย”**สิ้นลมหายใจแล้ว **“ใจ”**หรือ**“วิญญาณ”**ก็ออกจาก**“กายไปเกิดนอกกาย”**

ความเข้าใจอย่างนั้นก็แค่ความรู้ๆๆที่ใครๆก็รู้ได้ **การตาย-การเกิด** ที่เป็น**“การทำใจในใจ”**(มนสิการ)

ตามแบบพุทธ(อเทวนิยม)จึงต้อง**“แยกกาย, ถ่องแท้”**(โยนิโส) จะไม่ใช่เรื่องนอกไปจาก**“ใจในใจ”**แน่นอนกว่าแน่ ใน**“มูลสูตร”**นี้พระพุทธเจ้าจึงทรงระบุไว้ชัดๆว่า **“การทำใจในใจ”**(มนสิการ)เป็น**“แดนเกิด”**(สัมภวะ)

และ**“การเกิด”**นี้ต้องมี**“การสัมผัส”**(ผัสสะ)เป็น**“เหตุ”**(สมุทัย)ซึ่งแน่นอนว่าหมายถึง**“การสัมผัสทางตาหูจมูก ลิ้นกายใจ”**อันเป็นทวารนอกสัมผัสอะไรต่ออะไรตามธรรมชาตินั่นเอง ที่จะให้ใจควรปฏิบัติจนสามารถ **“ทำการตาย-การเกิดในใจ”**เป็นผลสำเร็จได้ด้วย

และต้องเรียนรู้พิจารณาเข้าไปถึง**“เวทนาในเวทนา”** เพราะเมื่อมี**“ผัสสะ”**(สัมผัส)เป็น**“เหตุเกิด”**(สมุทัย)

นั่นก็หมายความว่า เมื่อตาหูจมูกลิ้นกายใจสัมผัสอะไรต่ออะไรข้างนอกแล้วก็ต้องก่อให้เกิดการปรุงแต่ง **ประชุมลง**(สโมสธนา)เป็น**“ความรู้สึก”**หรือเป็น**“อารมณ์”**

นั่นคือ**“เวทนา”**(อารมณ์)ที่เป็น**“ความรู้สึก”**ของ**ใจในใจ** จึงต้องพิจารณา**“ในใจ-ในเวทนา”**และวิจัยเข้าไปให้เห็น**“เหตุ”**(ทุกขสมุทัยอริยสัง)ตัวร้ายที่มันก่อให้เกิด **“เวทนา”** ซึ่งตัวร้ายตัวนี้แหละจะต้องกำจัด(ปะทาน)ให้มัน **“ดับ”**(นิโรธ) จนสามารถ**“ดับตัวเหตุ”**นี้ได้เกลี้ยงสิ้นสนิท

ซึ่ง“การดับ”นี้มีได้แค่“ความรู้ลึก”(เวทนา)ทั้งหมด ไม่ให้มี**“ความรู้ลึกใดๆเลยสนิท”** หรือ**ดับ“การกำหนดรู้”**(สัญญา)**ไปทั้งหมด** ไม่ให้มี**“การกำหนดรู้ใดๆเลยสนิท”** แล้ว**หลงคิดไปว่า** เป็น**“การตาย”**หรือ**“การดับ”**ใน**ขั้นปรกติธรรมของพระพุทธเจ้า** ก็ขอยืนยันว่า**“ผิด”**

หรือยิ่งหมายเอา**“การตาย-การดับ”**ของการสิ้นลมหายใจลง ว่าเป็น**“การตาย”** แล้ว**“ใจ”**หรือ**“วิญญาณ”**ก็

ล่องลอยออกจากร่างไปเป็น“การเกิด” ยิ่งไม่ใช่ให้ใหญ่ เพราะฉะนั้น ผู้ปฏิบัติจะต้องสามารถ“ทำใจในใจ” (มนสิกรัตติ)เป็น หรือ“ทำการตาย-การเกิด”ของใจตนเอง ได้สำเร็จ และ“การตาย-การเกิด”นั้นก็ขึ้นเป็น“การตาย-การเกิด”ของใจ(โอบปาติโกโยนิ) เช่น เมื่อทำ“อกุศลจิต”ให้ ตายลงได้หรือดับแล้ว“กุศลจิต”ก็มี“การเกิด”ทันที ซึ่ง เป็น“การเกิดทางใจหรือทางจิตวิญญาณ” และ“การเกิด” ชนิดนี้พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า“โอบปาติโกโยนิ” อันเป็น “การผุดเกิด”คือเมื่อครบเหตุปัจจัยก็“เกิด”ทันที เพราะ ทันทีเมื่อมี“การตาย”ที่ไม่มีความ “การเกิดก็ผุดเกิด”ทันที จึงมีใช้“การตาย-การเกิด”อันใดที่ไม่ใช่“ใจในใจ” เพราะผู้พ้น“มิจฉาทิฏฐิ-ลักขณาทิฏฐิ-อิตถาทิฏฐิ” ซึ่งเป็น“ผล”ขั้นปรมาตมอัน ล้วนเป็นการ“เห็น”ความเป็น “ใจ”ทั้งสิ้นที่“เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่เที่ยง”(นิจจัง) ซึ่งจะ ไม่ไปแค่“เห็น”ความเป็น“กาย”ภายนอกเท่านั้น ที่ เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่เที่ยง(นิจจัง)

เพราะฉะนั้น“การเห็น”ในที่นี้ จึงเป็น“การเห็น”ที่ ต้อง“เห็น”(ปัสสตี)“รู้”(ชานตี)ชนิดมี“จิตทำงานธาตุรู้-ธาตุเห็น” ทำงานสัมผัส(ผัสสะ)“สิ่งที่ถูกเห็น”นั้นๆซึ่งเป็น “นามธรรม”อยู่หลังๆต่างๆทีเดียว (เห็นอารมณ์สุข-อารมณ์ ทุกข์ เห็นตณฺหา เป็นต้น ซึ่งก็คือ “จิตวิญญาณ”แท้ๆ มีขมมหาภูตรูป)

“ญาณ”หรือ“ปัญญา”ที่ทำงาน“เห็น”(ปัสสตี)ทำงาน “รู้”(ชานตี)ชนิดนี้แหละ เรียกว่า “วิปัสสนาญาณ หรือ ญาณทัสสนะ” ซึ่งเป็น“วิชา”ทั้งหมดโดยมี“วิปัสสนา ญาณ”เป็นข้อต้น และ“อัสวักขยญาณ”เป็นข้อสุดท้าย และ“การเห็น”ชนิดนี้มีประสิทธิภาพถึงขั้นสามารถ สัมผัสเห็น“สิ่งที่ไม่มีรูปร่าง”(อสริระ)ที่เป็น“นามธรรม” เป็นต้นว่า เห็นอารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์ หรือเห็นตณฺหา ซึ่งก็คือ เห็นจิตเห็นวิญญาณ นั่นเอง

ซึ่งมีใช้“การเห็น-การรู้”ที่แจ่มแจ้ง“ผล”ของ การคิดค้นหรือการขบคิดจนเข้าใจทะลุทะลวงลึกซึ้งที่สุดซึ่ง และมีใช้แม้แต่แค่สามารถ“เห็น”ความเปลี่ยนแปลง หรือ“เห็น”ความไม่เที่ยงที่เป็นภาวะจริงของขั้นหยาบ ตั้งแต่“เห็น”ไตรลักษณ์ขั้นหยาบของ“ผม-ชน-เลิบบ-พัน-หน่ง” เป็นต้น หรือ“เห็น”ความเปลี่ยนแปลง “เห็น” ความไม่เที่ยงของดิน-น้ำ-ลม-ไฟ อันเป็นเรื่องภายนอก

มหาภูตรูป หรือเป็นแค่ขั้นที่เรียกว่า“กายภายนอก” อันยังไม่ใช่ขั้น“ใจในใจ”(มนสิ)ก็ยังไม่ถือว่าขั้นปรมาตม แม้ทางวิทยาศาสตร์ นักควอนตัมฟิสิกส์เขาได้ ประกาศออกมาว่า เขาสามารถรู้แจ้งเห็นจริง สามารถ พิสูจน์จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงความไม่เที่ยง(อนิจจัง) และ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความไม่ใช่ตัวตน(อนัตตา)ในอะไรต่ออะไร ต่างๆทั่วถ้วนแล้วก็ตาม เขาก็เพียงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความไม่เที่ยง(อนิจจัง)-ความไม่มีตัวตน”(นิรัตตา)ที่ยัง ไม่ใช่“ปรมาตมธรรม”อยู่ดี

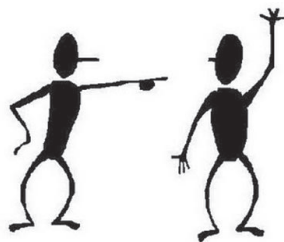
เพราะ“ความไม่มีตัวตน”ที่นักควอนตัมฟิสิกส์เขา พิสูจน์ได้นั้นมันยังเป็นเพียง“ความไม่มีตัวตนของภาวะที่ไม่ใช่จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ยังเป็นความรู้แจ้งเห็นจริงแค่“ความไม่มีตัวตนของภาวะที่ไม่ใช่จิตใจ”ทั้งนั้น ซึ่งเป็น“สมมุติธรรม”เท่านั้น ยังไม่ถึงขั้น“ปรมาตมธรรม” พระพุทธเจ้าใช้ศัพท์เรียก“ความไม่มีตัวตน”ชนิดนี้ว่า “นิรัตตา” ซึ่งภาษามันก็แปลว่า“ความไม่มีตัวตน”ได้ เช่นกัน แต่เป็น“ความไม่มีตัวตน”ที่ไม่ใช่“ใจในใจ”(มนสิ)

เพราะถ้าเขายังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นทุกข์”(ทุกขตา) ยังไม่“เห็น”(ปัสสตี)“ความเป็นทุกข์”(ทุกขตา) เขาก็ยังไม่ใช่ว่ารู้แจ้งเห็นจริง“ปรมาตมธรรม” เขาไม่รู้แจ้งเห็นจริงได้เป็นเพียงแค่“สมมุติธรรม”เท่านั้น

เพราะความทุกข์เป็นเรื่องของ“ใจ”หรือของ“จิต” โดยเฉพาะ “ผม-ชน-เลิบบ-พัน-หน่ง” ก็ดี ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ก็ตาม ควอนตัมฟิสิกส์ทั้งหลายก็ตาม ไม่สามารถมีความรู้สึกทุกข์[เพราะมันไม่ใช่จิตวิญญาณ มันแค่“อตุณฺนิยาม” มันไม่ใช่“จิตนิยาม” ขนาด“พินฺนิยาม”ก็ยังไม่มีความรู้สึกทุกข์”เลย] สิ่งเหล่านั้นจึงไม่สามารถเป็นทุกข์ “จิตหรือใจ” เท่านั้นที่จะมีความทุกข์ สามารถเป็นทุกข์

ดังนั้น “ความเป็นอนัตตา” ที่อาตมาสาธยายมาจน ถึงบรรทัดนี้ ไม่ใช่ว่า อาตมาตีทั้งการพิจารณาผม,ชน, เลิบบ,พัน,หน่ง ดีทั้งการเดินจงกรม เป็นต้น การเรียนรู้ การพิจารณาในขั้นตอนต่างๆก็ต้องเรียนรู้และพิจารณา ให้เห็นแจ้งเข้าใจ เพราะเป็นขั้นหยาบที่จะต้องเรียนรู้ว่าการ “ไม่เที่ยง”หรือแม้แต่“อนัตตาความไม่ใช่ตัวตน”ของ สิ่งหยาบ ก็ต้องเรียนรู้พิจารณาไปเป็นลำดับขั้นตอน

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ทุ่มเถียงกันก่อวิวาท
ใจอกอาจแยกสองฝ่าย
พุทธองค์ทรงสอนให้
ระงับได้หลายวิธี

ภาพจาก themaryfrances.com

วิธีระงับข้อวิวาท

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่หมู่บ้านสามคาม
ในแคว้นสักกะ

ครั้งนั้น สามเณรจุนทะจำพรรษาที่เมืองปาวาแล้ว จึงมายัง
หมู่บ้านสามคาม เข้าหาพระอานนท์เล่าเรื่องกรณีพิพาทกันที่เมือง
ปาวาให้ฟัง พระอานนท์รับรู้แล้วกล่าวว่า

“จุนทะ เรื่องนี้มีเค้าพอจะเข้าเฝ้าพระศาสดาได้ มาเถิดเรา
ทั้ง ๒ เข้าเฝ้าด้วยกัน”

ณ ที่ประทับของพระศาสดา พระอานนท์ กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ สามเณรจุนทะได้เล่าให้ฟังว่า ที่เมืองปาวา
นิครนถ์ (นักบวชในศาสนาเซน) ชื่อ นาฏบุตร เจ้าลัทธิที่มีคนนับถือมาก
ได้ถึงแก่ความตายลงใหม่ ๆ พวกนิครนถ์ก็เกิดขัดใจทะเลาะวิวาทกัน

แตกแยกเป็น ๒ พวก กล่าวเลียดสีเหน็บแนมกัน ด้วยฝีปากว่า

ท่านไม่รู้ทั่วถึงธรรม แต่เรารู้ทั่วถึงธรรม

ท่านปฏิบัติผิด แต่เราปฏิบัติถูก

คำของท่านไม่มีประโยชน์ แต่คำของเรามีประโยชน์

คำที่ควรพูดก่อน ท่านพูดทีหลัง

คำที่ควรพูดทีหลัง ท่านพูดก่อน

ข้อปฏิบัติที่เคยชินอย่างดียิ่งของท่านกลายเป็นผิด

แม้คำพูดของท่านที่ยกมากล่าว เราก็ชมได้แล้ว

ถ้าท่านมีความสามารถจงกล่าวแก้ หรือจงถอนคำกล่าวนั้นเสีย

เหตุดังนี้พวกนิครนถ์จึงทะเลาะกัน แม้สาวกของนิครนถ์ที่เป็นคฤหัสถ์ ก็พากันเบียดเบียน คลายยินดี มีใจทอดทิ้งในธรรมของนิครนถ์ ซึ่งนิครนถนาฏบุตรกล่าวไว้ผิด สอนให้รู้ผิด ไม่ใช่ นำออกจากทุกข์ ไม่เป็นไปเพื่อความสงบระงับกิเลส เป็นดุจสลูบ (เจตีย์) ที่พัง ไม่เป็นที่พึ่งอาศัยได้ ไม่เป็นเหมือนพระธรรมวินัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนให้รู้ทั่วถึง ประกาศไว้ดีแล้ว

ข้าพระองค์จึงมีความคิดอย่างนี้ว่า หากเมื่อใดพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จล่วงลับไป ความวิวาทอย่าได้เกิดขึ้นในสงฆ์เลย เพราะความวิวาทไม่ก่อกุลแก่ชนหมู่มาก ไม่ใช่สุขของชนหมู่มาก ไม่ใช่ประโยชน์ของชนหมู่มาก แต่เป็นไปเพื่อความไม่ก่อกุล เพื่อความทุกข์แก่เทวดา (คนจิตใจสูง) และมนุษย์ (คนจิตใจประเสริฐ)ทั้งหลาย”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนอานนท์ เราแสดงธรรมแก่เธอทั้งหลาย ด้วยความรู้ยิ่ง คือ สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อธิเบทา ๔ อินทรีย์ ๕ พละ ๕ โพชฌงค์ ๗ อาริยมรรคองค์ ๘ แล้วเธอเคยเห็นภิกษุของเราแม้ ๒ รูป มีวาทะต่างในธรรมเหล่านี้บ้างไหม”

“ข้าพระองค์ยังไม่เคยเห็นเลย แต่ถ้าพระองค์ทรงล่วงลับไปแล้ว ก็อาจมีการก่อวิวาทให้เกิดในหมู่สงฆ์ได้ เพราะเหตุแห่งอาชีวะ (การเลี้ยงชีพ)

• อันยัง หรือปาติโมกข์ (วินัยข้อห้ามประพฤติดของสงฆ์ ๒๒๗ ข้อ) อันยัง”

• “อานนท์ ความวิวาทที่เกิดเพราะเหตุแห่งอาชีวะ หรือปาติโมกข์นั้น เป็นเรื่องเล็กน้อย ส่วนความวิวาทที่เกิดเพราะเหตุแห่งมรรค (แนวทางปฏิบัติ) หรือปฏิบัติ (ข้อปฏิบัติ) นั้นมากกว่า

• ก็มูลเหตุแห่งความวิวาทนี้มี ๖ อย่าง คือ

• ๑. เป็นผู้มักโกรธ มีความผูกโกรธ

• ๒. เป็นผู้ลบหลู่ มีความตีเสมอ

• ๓. เป็นผู้ริษยา มีความตระหนี่

• ๔. เป็นผู้โอ้อวด มีมารยา

• ๕. เป็นผู้ปรารถนาลามก (ชั่ว) มีความเห็นผิด (มิจฉาทิฎฐิ)

• ๖. เป็นผู้ยึดมั่นความเห็นของตน มีความถือมั่น สละความเห็นที่ยึดมั่นยาก

• ด้วยเพราะเหตุ ๖ อย่างนี้ ทำให้เกิดความไม่เคารพ ไม่ยำเกรง ในพระศาสดา ในพระธรรม ในพระสงฆ์ จึงทำตนเป็นผู้ไม่บริบูรณ์ในสิกขา (การศึกษา) ที่สุดย่อมก่อความวิวาทให้เกิดขึ้นในหมู่สงฆ์

• ดังนั้น ถ้าหากพวกเธอพิจารณาเห็นมูลเหตุแห่งการวิวาท แม้ในภายในหรือภายนอก พึงพยายามละมูลเหตุแห่งการวิวาท แม้ในภายในหรือภายนอก พึงพยายามละมูลเหตุอันลามกนั้นเสีย

• แต่ถ้าพวกเธอพิจารณาไม่เห็นมูลเหตุแห่งการวิวาท แม้ในภายในหรือภายนอก พวกเธอพึงปฏิบัติไม่ให้มูลเหตุอันลามกนั้นลุกลามต่อไป

• ดูก่อนอานนท์ ยังมีอธิกรณสมณะ ๗ อย่างคือ วิธระงับข้อวิวาท (อธิกรณ) ที่เกิดขึ้นแล้ว ดังนี้

• ๑. เมื่อเกิดการวิวาทกันว่า นี่เป็นธรรมหรือไม่ใช่ธรรม นี่เป็นวินัยหรือไม่ใช่วินัย ก็ให้พร้อมหน้าพร้อมเพรียงกันประชุม แล้วพิจารณาตามแบบแผนธรรมให้ข้อวิวาทนั้นระงับลงกันได้ต่อหน้านี้แหละเรียกว่า สัมมุขาวินัย

• ๒. หากไม่อาจจะระงับข้อวิวาทในที่นั้นได้ ให้พากันไปยังอาวาส (ที่อยู่) ที่มีภิกษุมากกว่า แล้วพึง

พร้อมเพรียงกันประชุมในที่นั้น พิจารณาตามแบบแผนธรรม ให้ข้อวิวาทนั้นระงับลงได้ ด้วยการตัดสินตามเสียงข้างมาก นี่แหละเรียกว่า เยภุยยสิกา

๓. มีการโจท (กล่าวหา) ภิกษุ (อรหันต์) ด้วยอาบัติ (ความผิด) หนักคือ ปาราชิก (ความผิดหนักขั้นขาดจากความเป็นภิกษุ) หรือใกล้เคียง ปาราชิกว่า ท่านได้กระทำผิดหนักเห็นปานนี้จริงไหม แต่ภิกษุนั้นตอบอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าระลึกไม่ได้เลย ว่าข้าพเจ้ากระทำผิดหนักเห็นปานนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น สงฆ์ต้องให้ข้อวิวาทระงับด้วยการถือว่าภิกษุ(อรหันต์) นั้นเป็นผู้มีสติเต็มที่ย่อมไม่ทำผิดยกฟ้องเสีย นี่แหละเรียกว่า สติวินัย

๔. มีการโจทภิกษุ (ผู้หายเป็นบ้าแล้ว) ด้วยความผิดหนักคือปาราชิกหรือใกล้เคียงปาราชิกว่า ท่านจงระลึกดูเถิด ท่านได้กระทำผิดหนักเห็นปานนี้จริงไหม แต่ภิกษุนั้นตอบอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าระลึกไม่ได้เลย ว่าข้าพเจ้ากระทำผิดหนักเห็นปานนั้น ผู้กล่าวหาจึงปลอมโยนว่า เอาเถอะ ท่านจงตรองดูให้ดี เพื่อจะระลึกได้ แล้วภิกษุนั้นก็ได้กล่าวว่า ตอนนั้นข้าพเจ้าถึงความเป็นบ้า จิตฟุ้งซ่าน กระทำไม่สมควรแก่สมณะเป็นอันมาก ได้ประพฤติดูไปแล้ว ได้พูดจาละเมิดไปแล้ว เป็นผู้หลงขาดสติกระทำให้ไปแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้น สงฆ์ต้องให้ข้อวิวาทระงับด้วยการยกฟ้องแก่ภิกษุ (ผู้หายเป็นบ้าแล้ว) นั้น นี่แหละเรียกว่า อมูหพวินัย

๕. ภิกษุถูกโจทหรือไม่ถูกโจทก็ตาม ระลึกได้ และเปิดเผยความผิดของตน โดยเข้าหาภิกษุผู้แก่กว่า ห่มจีวรเฉวียงบ่า กราบเท้า นั่งกระโหย่ง ประคองอัญชลี กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้กระทำความผิดข้อนี้แล้ว ขอแสดงคืนความผิดนั้น ภิกษุผู้แก่กว่าจึงกล่าวว่า ท่านเห็นหรือ ภิกษุนั้นตอบว่า ข้าพเจ้าเห็น ภิกษุแก่กว่าสาทิบว่า ท่านพึงถึงความสำรวมต่อไปเถิด ภิกษุนั้นรับว่า ข้าพเจ้าจะถึงความสำรวม ก็การระงับข้อวิวาทด้วยการทำตามที่ได้เคยยอมรับตามลัทธิ นี่แหละเรียกว่า ปฏิญญาตกระณะ

๖. ภิกษุถูกโจทด้วยความผิดหนักกว่า ท่านระลึกได้หรือไม่ว่าได้กระทำผิดหนักเห็นปานนี้ ภิกษุนั้นตอบว่า ข้าพเจ้าระลึกไม่ได้เลย ผู้กล่าวหาจึงปลอมโยนว่า ท่านจงระลึกดูเถิด ท่านได้กระทำผิดหนักเห็นปานนี้จริงไหม ภิกษุนั้นตอบว่า ข้าพเจ้าระลึกไม่ได้เลย ว่า กระทำผิดหนัก แต่ระลึกได้ว่า กระทำผิดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผู้กล่าวหาจึงปลอมโยนอีกว่า เอาเถอะ ท่านจงตรองดูดี ๆ เพื่อระลึกได้ถึงความผิดหนัก ภิกษุนั้นตอบว่า อันที่จริง ข้าพเจ้าทำผิดเพียงเล็กน้อย ไม่ถูกใครถาม ก็ยังยอมรับ ถ้าข้าพเจ้าทำผิดหนัก แล้วถูกถาม ไฉนจะไม่รับเล่า ผู้กล่าวหาจึงเอ่ยว่า นี่ท่านทำผิดเพียงเล็กน้อย ยังไม่ถูกถาม จึงไม่รับสารภาพ ถ้าทำผิดหนัก ไม่ถูกถาม ไฉนจะรับสารภาพเล่า เอาเถิด ท่านจงรู้ตัวให้ดี เพื่อจะระลึกได้ว่ากระทำผิดหนักไว้ ภิกษุผู้เป็นจำเลยจึงกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้ากำลังระลึกได้ ว่ากระทำผิดหนักจริง ตอนที่กล่าวคำว่า ระลึกไม่ได้นั้น ข้าพเจ้าพูดพลั้งพูดพลาดไป เมื่อเป็นอย่างนี้ต้องระงับข้อวิวาทด้วยการลงโทษตามความผิด แม้ภิกษุผู้เลวทรามจะพูดกลับกลอกไปมา ไม่ยอมรับก็ตาม นี่แหละเรียกว่า ตัสสปปายสิกา

๗. พวกภิกษุเกิดทะเลาะวิวาทกัน ประพฤติล่วงเกินกัน พูดละเมิดกันด้วยความผิดเบา หากปล่อยไปเรื่องจะลุกลามมากขึ้น ภิกษุทั้งสองฝ่ายจึงพร้อมเพรียงกันประชุมทั้งหมด แล้วให้แต่ละฝ่ายส่งตัวแทนมาประกาศว่า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า เราทั้งหลายในที่นี้ เกิดขัดใจทะเลาะวิวาทกัน ได้ล่วงละเมิดความผิดเบา กระทำสิ่งไม่สมควรแก่สมณะเป็นอันมาก ข้าพเจ้าขอแสดงความผิดของท่านเหล่านี้และของตน แบบกลบไว้ด้วยหญ้า คือตัดตอนยกเลิกเสีย ไม่ต้องชำระสะสางความเดิม เพื่อประโยชน์แก่ท่านเหล่านี้ และแก่ตน ดังนี้แหละคือ ความระงับข้อวิวาทบางอย่างในธรรมวินัยนี้เรียกว่า ตินวัตถการกวินัย

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ “สามคามสูตร” ข้อ ๕๑-๖๔)

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ต้องไม่ลืมว่า
รัฐบาลทักษิณนั้น
เป็นขบถต่อประชาธิปไตย
แทนที่จะคิดใหม่ทำใหม่
กลับทำจัญไรเพื่อตัวเอง
โดยหลอกรากหญ้า
เป็นเหยื่อประชาชนยม
มอมเมาให้จมอบายมุข

หยดเถอะหนา... ประชาธิปไตยต่อแหล

คยได้ยินมานาน กับอุปมาเห็นกงจักรเป็น
๖ ดอกบัว! ก็ได้แค่รู้ภาษาที่อ ๆ อย่างโง่ ๆ คือ
จินตนาการไม่ออกว่าใครจะเพี้ยนพรรคนั้นทำไม...

มาถึงวันนี้ ค่อยแจ่มแจ้งแดงแจ๋ว่า มีตัวจริง
เสียงจริงทำวิปริตให้มหาชนเห็นโทนโททุเรศพิลึก
ตั้งแต่โคตรโกงแดงตัวพ่อตัวแม่ ถึงลือลือสมุน
พรรคพวกักต้อปรียชน

ออกประหลาดลั่นดี ทีมหาโจรสลัดชั่ว กลับยัง
มีคนหลงไหลเชิดชูลั่นหลาม ทั้ง ๆ ที่ศาลฎีกา
ตัดสินเด็ดขาดชัดเจนสุดพิสดารในข้อวินิจฉัยว่า
ทักษิณทุจริตกระเทยโดยังง้าง ข้อเท็จจริงที่
แจกแจจ วิทยุชนฟังแล้วยอมเข้าใจได้ไม่ยากเลย

เมื่อบ้านเมืองยังมีข้อแแป ศาลสถิตยุติธรรม
ต้องเป็นหลักให้ทุกคนยึดถือ เพื่อความเท่าเทียม
กันทางกฎหมาย นี่เป็นกติกาสากลของทุกสังคม

ตอกฝาโลง แล้วเผา

เกี่ยวกับคดียึดทรัพย์ทักษิณ โทษฐานร่ำรวย
ผิดปกติโดยคดโกง จบลงที่ศาลกรุณา สั่งยึด
บางส่วนคือ ๔๖,๐๐๐ ล้านบาท และคืนให้
๓๐,๐๐๐ ล้านบาท เสร็จแล้วทักษิณโวว่า
ไม่ยุติธรรม โดยตุลาการโดนแทรกแซงจากอำมาตย์
ทั้งที่ไม่มีปัญหาแก้ตัวให้ตรงประเด็นความผิด ได้
แต่ตีรวนล้มศาลไปโน่น พลเมืองเกรแบบนี้ใช้ได้
ที่ไหนหว่า

เมืองไทยยังไม่เคยเห็นโจรทำผิดจับได้ไล่ทัน
แล้วโอหังระรานศาลอย่างทักษิณเลย ธรรมดา
เมื่อถูกประจานแฉแฉคดโกงต่าง ๆ จนประจักษ์
แจ้งไปทั่วแผ่นดิน แม้ไม่ยอมรับกรรมติดคุก จะ
แทรกแผ่นดินหนีไกลโพ้นจนตามจับไม่ได้ ก็แล้ว
ไป ไม่ควรเสนอหน้าด้านหน้ามาให้ใคร ๆ เห็นอีก

ย้อนไปก่อนกันยา ๔๙ ทักษิณทำฉ้อฉล ผลประโยชน์ทับซ้อนมากมาย ครั้นเริ่มมีผู้รู้ทัน ตั้งประเด็นจี้ซักข้อพิรุธเงื่อนงำไม่ชอบมาพากล เยอะแยะ ทักษิณไม่เคยเคลียร์ ชำร่ายแทรกแซง สื่อรัฐ สื่อสื่อไอทีวี สื่อตำรวจ สื่อ กกต.เป็น พวกหมด กระทั่งศาลยังดอดซื้อแต่ไม่สำเร็จ เกิด คดีชนมฉุ ๒ ล้านเสียก่อน

ทักษิณซื้อได้ทุกอย่างที่ขวางคอ ชื่อ ส.ส. และพรรค เหมือนวัวควาย จนผูกขาดสภาที่ไม่มีปากเสียงคน ช้าเป็นสภาเบื่อง่าย ที่ทักษิณไม่เคารพเข้าประชุมด้วย

การตรวจสอบซักฟอกในสภานอกสภา ทำไม่ได้เลย คงยังจำกันได้อะอะเฮะเฮะขึ้นมา ทักษิณชอบอ้าง ๑๙ ล้านเสียง เป็นยันต์กันผีตลอด จะผิดถูก อย่างมาล้วงลูกตอนนี้ ไปตัดสินเอาหลัง สี่ปีโน่น ใครว่าทักษิณทำไม่ดีไว้ถึงตอนนั้นก็อย่าเลือก การเลือกตั้งเท่านั้นเป็นตัวชี้ขาดพอแล้ว ไม่ต้องไปยุ่งศาล

ประชาชนเป็นใหญ่ มีสิทธิใช้อยู่คนเดียว นอกนั้นทักษิณรับสัมปทานเผด็จการตามใจกูไป สี่ปีเต็ม ๆ จังหวัดไหนเลือกไทยรักไทย จังหวัดนั้น รัฐบาลจะจัดบให้ก่อน

พฤติกรรมโคตรโกงทักษิณ จึงปรากฏตั้งแต่ ชื่อเสียง และเลือกตั้งโกง เช่น เขตไหนไร้คู่แข่ง ก็เล่นจ้างพรรคกระจอกเป็นตัวช่วย หนีเกณฑ์ คะแนนเสียงขั้นต่ำ

เผด็จการทักษิณ จึงเผด็จโกง ทั้งอำนาจ การเมือง และผลประโยชน์ทับซ้อนทางธุรกิจ ตลอด ๕-๖ ปีที่เป็นรัฐบาล จนเกิดรัฐประหาร ๑๙ กันยาขึ้น

การปฏิวัติตะเพิดทักษิณออกไป ประชาชน ยินดีชนิดไม่เคยมีมาก่อน เพราะทักษิณด้านหน้า ประชาชนขับไล่ยังงี้ก็ไม่ออกไปสักที พอมีทหาร มาช่วยก็ใช่เลย ผลโพลเชียร์ปฏิวัติกว่า ๘๐% ด้วยซ้ำไป

ปฏิวัติ ๑๙ กันยา จึงถือเป็นประชาธิปไตย แบบไทย ๆ ในเมื่อโดนใจประชาชนส่วนใหญ่ ใน

ครั้งนั้นมันก็ถูกกาลเทศะแล้ว ใครไม่ยอมรับนับ เป็นเสียงส่วนน้อย

แต่เสียดายที่ตุงให้หลังหัก เสียดายที่ไม่มี การ ชุตราถถอนโค่นทักษิณ อย่าให้เชื้อชั่วขึ้นมา มี อำนาจนับแต่นั้น

จาก ๒๖ กุมภาพันธ์ คำพิพากษายึดทรัพย์ ยิ่ง ประทับตราบาปสาปส่งทักษิณเหมือนตอกฝาโลง แล้วจุดไฟเผาเรียบร้อย

เมื่อเรื่องมันเป็นมาเป็นไปอย่างนี้ ทักษิณยัง จะสะเออะเสนอหน้าขอเป็นนายกอีกทีเถอะน่า ไหววอันเลื้อยแดงช่วยอุ้มกลับเมืองไทยหน่อย แดง ตัวพ่อสัญญาจะปลดหนี้ให้ในหกเดือน จะพารวย หายจนทันที จะสร้างรถไฟ ๑๐ สายให้กรุงเทพ นั้นนี่เหมือนติดสินบน

ทักษิณเพื่อฝันไปได้เป็นพรรคเป็นเวอร์ เลื้อยแดง หลับหูหลับตาบ้าตามได้ยังงี้ เป็นงงที่ทักษิณ หลอกเลื้อยแดงให้ทำสงครามไฟ-ไล่อำมาตย์เพื่อ เรียกเรื่องประชาธิปไตย ให้ความยุติธรรมคืนมา

หรือเลื้อยแดงก่อสงครามชนชั้น เพื่อหลอกดูด เงินทักษิณ เพราะรู้แล้วรวย สามเกลอหัวขวิด

สรุป สงครามครั้งสุดท้ายของเลื้อยแดงลื้อลื้อ ทักษิณ ช่างเก่งกาจสร้างวาทกรรมใหม่ขึ้นปลุกระดม ให้เกิดสงครามชนชั้น บั่นน้ำเป็นตัวช่วยยู่ให้แตก สามัคคี เพื่อล้มกระดาน พลิกฟ้า คว่ำแผ่นดิน เรื่องจึงไปไกลเกินกว่าแค่ยุบสภา เลือกตั้งใหม่

ทั้งหมด ทักษิณ โหยหาจะกลับคืนอำนาจ ก่อน ๑๙ กันยาโดยอ้างว่ารัฐประหารนั้น ทำลาย ความชอบธรรมของรัฐบาลไทยรักไทยที่มาจาก เลือกตั้ง **ความจริงต้องไม่ลืมว่า รัฐบาลทักษิณ นั้น เป็นขบถต่อประชาธิปไตย แทนที่จะคิด ใหม่ทำใหม่ กลับทำจัญไรเพื่อตัวเองโดยหลอกรากหญ้าเป็นเหยื่อประชานิยม มอมเมาให้จม อบายมุข หลงบริโภคนิยมจนหนี้ครัวเรือน เพิ่มกว่าเท่าตัวจากหกหมื่นเป็นแสนกว่า**

ดังนั้น พวกกันที่กับทุนนิยมสามัญผีเปรต หรือเผด็จการผีบ้า คนไทยไม่ยอมให้หลอกต้ม ช้ำซาก นอกจากพี่น้องเลื้อยแดงของเราที่ยัง

งมเงาประชาธิปไตยต่อแหล!

หยุดก่อนนักการเมืองโสโครก

การเมืองที่ยุ่งเหยิง และทะเลาะ ต่ำทรามลงเรื่อย ๆ นับจาก ๗๘ ปีก่อน จะโทษใครดี ถ้าไม่ใช่ นักการเมืองทั้งหมดหยิบมือเดียวไม่กี่พันคน

จะมีกี่คนที่ไม่ซื้อเสียง นับตัวได้ ส่วนใหญ่แทบทั้งหมดซื้อเสียงทั้งนั้น แต่ไม่ยอมรับ ในขณะที่มีคนขายเสียงได้เงินจริง ๆ ทุกหัวระแหงเสร็จแล้วจับคนซื้อไม่ได้ เมื่อไม่เห็นหน้าคนไหนซื้อเสียงเลยมันต้องเป็นหมาซื้อแน่ ๆ อย่างนั้นหรือ เมื่อแก้ปัญหาซื้อเสียงไม่ตก นักการเมืองต้องโกงวันยังค่ำ

ต้นเหตุซื้อเสียง เกิดจากการหาเสียงประชาธิปไตยจึงต้องเริ่มต้นจาก เสียงมาหาประชาชนต้องรวมหัวส่งตัวแทนคนดีที่ขึ้นชื่อ

การเลือก ส.ว. โดยไม่ให้หาเสียง เป็นมิติใหม่ที่ดีมาก

นักการเมืองน้ำดีอย่างคุณอภิสิทธิ์ หายาก แม้แต่ชัชชาติไม่ฉลาด จะตัดสินใจอะไร มักพะวงต้องถือตามเสียงส่วนใหญ่ให้พวกมากลากไปอยู่เรื่อย

เสียงส่วนน้อยของคนดี ๆ เมื่อไปยอมตามกันคนเลวเสียงส่วนใหญ่ มันเป็นการมอบตนในทางผิด

เสียงส่วนน้อยหรือส่วนใหญ่ ไม่ใช่ประเด็นสำคัญเท่ากับ ความถูกต้องชอบธรรมเพื่อประโยชน์สุขส่วนรวม

ประชาธิปไตยจึงต้องกล้าใช้สิทธิ์เสียงข้างน้อย ให้เสียงส่วนใหญ่คล้อยตาม ในการกระทำที่เหมาะสมชอบธรรมเสมอ (MINORITY RIGHTS MAJORITY RULES)

เสียชีวิตประชาธิปไตยล้มเหลว เพราะแค่พรรคร่วมมือกันเหตุ

นำสังเขบนายกฯ อภิสิทธิ์ ไม่มีสิทธิ์ขาดของผู้นำ ไม่ยกกล้าหาญในสิ่งอันควรหาญกล้าทำเป็นประชาธิปไตยจำ หากู้ไม่ว่าเมตตาเกิน

ประมาณ จะพบคนพาลทั่วประเทศ

อุตสาหกรรมหุ่นยนต์ เป็นผู้นำทั้งที กลับทำเหมือนเป็นผู้ตามแบบไหนไม่ทราบ คงเป็นอย่างวิจารณ์ว่า หล่อหลอกลอย (ตามรอยชวนชอบลอยตัว) หรือเด็กฝึกงาน แล้วจะมาเสียใจทีหลังดัง ดร.ปรีดี พนมยงค์ เคยได้บทเรียนราคาแพง ทำนองว่า ยามมีอำนาจขาดประสบการณ์ พอมีประสบการณ์ก็หมดอำนาจเสียแล้ว

เมื่อนักการเมืองเลื้อยลึงห์กระต๊องเร่ร่อน ถ่อยน้อยใหญ่ทั้งหลาย ต้องรับผิดชอบต่อวิกฤติบ้านเมืองอันสาหัสสากรรจ์ที่สุดในโลก จนไม่รู้จะผ่าทางตันได้อย่างไร

พลพรรคทั้งหมด น่าจะเว้นวรรคสักสมัยสองสมัย โฉมหน้าการเมืองไทยจะแจ่มเกิดคนเลือดใหม่ได้แน่นอน

สัญญาการการเมือง แสงเรืองโรปลายอุโมงค์

มือบเลื้อยแดงที่รวมพลไพร่-ไล่อำมาตย์ชนชั้นเข้าสัปดาห์ที่ ๓ เป็นปฏิริยาการกลบเกลื่อนความผิดตามคำพิพากษายึดทรัพย์ ๔๖,๐๐๐ ล้าน ถ้าเลื้อยแดงอยากได้ความยุติธรรมทางชนชั้นจริง ๆ น่าจะจัดการไล่แดงตัวพอก่อนเพื่อน เพราะรวยล้นไม่รู้กี่แสนล้าน มันเป็นเลือดเนื้อของคนจนในแผ่นดินทั้งนั้น

เมื่อทักษิณยังดูเงินเต็มสูบ แล้วจะอ้างพาคนจนรวยขึ้น ช่องว่างยิ่งถ่างกว้าง และทักษิณก็เคยเป็นมหาอำมาตย์ คนลื้อล้อยังเรียกว่านายกฯ อยู่ทุกวันนี้ แล้วอำมาตย์ไหนล่ะ จะรวยล้นฟ้าบ้านเงินเท่าทักษิณ

แม้ความชอบธรรมในการชูธงประชาธิปไตย และความยุติธรรมจะเลื่อนลอย แต่ข้อเรียกร้องให้ยุบสภา พอมีเหตุผลว่า สภาเถื่อนถ่อยไร้หน้ายา รัฐบาลก็ละเทะหมดสภาพไม่เห็นทำประโยชน์อะไร

อนึ่ง ข้อเรียกร้องคนเลื้อยแดงให้ยุบสภา คินอำนาจแก่ประชาชนแม้จะเป็นตรรกะที่มีเหตุผลว่าจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปช่วงหนึ่ง แต่จะเข้า

เป้าเสื้อแดงที่มีหวังชนะเป็นรัฐบาลได้สูง

จากนั้นเสื้อแดงยิ่งจะเหิมเกริมอาละวาดใช้อำนาจเผด็จการรัฐสภายิ่งกว่าที่ทักษิณเคยทำเป็นทวีคูณ

เมื่อนั้น การพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน และตั้งรัฐไทยใหม่ คือฝันที่เป็นจริง หากนายกา อภิสิทธิ์ตกหลุมพราง ด้วยก้าวอย่างอย่างสุภาพบุรุษประชาธิปไตย สงครามกลางเมืองจะต้องเกิดแน่นอน

เหตุเพราะทักษิณสันดานตลบตะแลง แม้เสื้อแดงจะใช้สันติวิธีก็ไม่น่าเชื่อในเอกภาพของแกนนำ โดยเฉพาะพฤติกรรมที่ปรากฏต่างกรรมต่างวาระที่อุดร เชียงใหม่ พัทธยาถึงกทม. ล้วนถ้อยและเถื่อน จนไว้วางใจไม่ได้ว่าจะไม่เกิดอีก

ดังที่ประจักษ์อยู่ว่า ความรุนแรงเริ่มบานปลาย ขยายวงรวดเร็วน่าหวงใย เหมือนบ้านเมืองไร้ข้อแม้ ที่ปล่อยให้คนจัญไรเช่นอดีตตุลาการ และดาราประกาศุญเหี้ยให้ฆ่าแกงผู้นำ ให้จุดไฟน้ำมันเผาบ้านเมือง ชั่วเกินคนพรรคนี้อีกเสื้อแดงก็เชิดชู

ไม่ต้องนับการยิงเอ็ม ๗๙ และอาร์พีจี ถล่มกลางเมืองนับวันจะเกิดป่วนกรุงอย่างกองโจรซึ่งทำลายอำนาจรัฐ

รวมความแล้ว วิฤติการเมือง เรื่องเสื้อแดงไล่รัฐบาล หรือในสภาอันวุ่นวาย ล้วนสะท้อนให้เห็นฤทธิ์คางคกขึ้นวอ คนชั่วมีอำนาจยึดประชาธิปไตยที่คิดแต่รวมหัวพวกมากลากทางโจร

ทางออกที่จะต้องให้แพ้นชนะ ยกข้างหนึ่งข่มอีกฝ่าย คงจะยอมกันยาก เสื้อแดงก็มีพวกไม่น้อย ลีอื่น ๆ ยังมีพวกมากกว่า ต่างฝ่ายต่างมีฤทธิ์ยื้อกันไปไม่มีวันจบง่าย คงสู้จนล้มตายกันไปข้างหนึ่ง

เมื่ออำนาจเป็นของปวงชน ประชาชนเสียข้างมาก หากพร้อมใจถวายคืนพระราชอำนาจแด่พระประมุขแห่งแผ่นดิน ในฐานะพระผู้เป็นที่พึ่งสูงสุดของชาวไทย ราษฎรทั้งหลายต่างศรัทธาพระบารมีพร้อมเชื่อมั่นในพระปรีชาญาณ ตามแต่จะทรงวินิจฉัยโดยพระราชอัธยาศัย

อยุธยาไม่สิ้นคนดี เพียงเชิญคนดีมีโอกาสใช้อำนาจบ้าง ย่อมเปิดทางแสงเรืองไรแห่งปลายอุโมงค์ **๗**

จากปากคำ อดีตเสื้อแดง

แบ่งปัน
สรสสาร

เราเป็นเสื้อแดงที่เพิ่งไปร่วมชุมนุมในครั้งนี้เป็นครั้งแรก ไปมาเมื่อวันเสาร์ที่ผ่านมาไปด้วยศรัทธาในตัวอดีตนายกฯ ทักษิณ เพิ่งได้ไปฟังการปราศรัยและวิดีโอลิงค์ไปตั้งแต่บ่ายจนถึงดึก พบเห็นอะไรมากมายรวมถึงการปราศรัยของบุคคลต่าง ๆ

เราเริ่มมีคำถามเกิดขึ้นในใจ เราได้ดูและฟังวิดีโอลิงค์จากอดีตนายกฯ ด้วยใจกลาง ๆ เพราะเราได้เห็นและได้ฟังมาตั้งแต่ป้าย เราได้เห็นคนต่างจังหวัด คนจรจัด ที่นั่ง ๆ นอน ๆ คนกรุงเทพที่มาทันตอนหัวค่ำ เราได้เห็นคนที่เราคิดว่าไม่น่าจะเป็นชนชั้นนำในสังคมได้ เช่นดารา ที่เราไม่เคยชอบในพฤติกรรม ได้เห็นพวกที่มีชื่อเสียงหน่อยในสังคม ที่ผลัดกันขึ้นเวที ด่าอย่างมามันและดูเหมือนไร้สติ เราเริ่มเกิดคำถามกับตัวเอง คนพวกนี้หรือที่จะมาทำงานให้แก่อดีตนายกฯ ทักษิณ ไม่นับรวมภาพที่เห็นตั้งแต่ป้าย คือคนที่เขาบอกมาเรียกร้องประชาธิปไตยนั่งจับกลุ่มคุยกันด้วยภาษาอีสานพร้อมเหล้าและเบียร์อยู่กลางวง กระจายเป็นหย่อม ๆ บางกลุ่มยกแก้วเหล้าให้เมื่อเราเดินผ่าน

ตกค่ำเราหาที่นั่งเหมาะ ๆ ผู้คนเริ่มทยอยกันมา ส่วนมากจะดูเหมือนพวกที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพ แกนนำทั้งสามท่านเริ่มผลัดกันขึ้นเวที เราตั้งมั่นจะทำใจเป็นกลาง เราอยากเห็นกับตาว่าพวกเรามาเรียกร้องกันเป็นแสนจริง ๆ สังเกตด้วยสายตาเรากล่าว ๆ ไม่น่าถึงแสนเพราะทางแถวทั้งสองด้านไม่เลยกึ่งกลางระหว่างทางไปถึงอนุสาวรีย์ด้วยซ้ำ และอีกด้านหนึ่งอยู่แค่พื้นที่ในการชุมนุมไม่เลยไปถึงแยก จปร.

แกนนำเริ่มพูดเรื่องเลวร้ายของรัฐบาลและนายกา อภิสิทธิ์ รวมถึงอำมาตย์ วันนี้องเราเพิ่งจะเข้าใจว่าอำมาตย์ หมายถึงใคร เขาหมายถึงพวกองคมนตรี และเรื่องคลิปเสียงสั่งฆ่าประชาชนของนายกาอภิสิทธิ์ ซึ่งเราได้รับรู้มาแล้วว่าเป็นการติดต่อแต่แกนนำพยายามพูดว่าเป็นเสียงของนายกาอภิสิทธิ์จริง จนถึงขนาดให้มีการสาบาน ถึงตรงนี้เรารู้สึกเหมือนโดนดูถูกอย่างแรงเหมือน โง่มานั่งให้เขาเทลอก เราบอกแต่แรกแล้วว่าเราจะทำใจกลาง ๆ เราก็กินฟังจนจบ เพื่อรอวิดีโอลิงค์จากท่านทักษิณ สุดท้ายท่านวิดีโอลิงค์มา เราตื่นเต้นได้ฟังเสียงท่านสด ๆ เราตั้งใจฟังอย่างมาก ท่านพูดเรื่องอำมาตย์เหมือนแกนนำ และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประชาชนว่าควรจะมีอำนาจให้ประชาชนได้แล้ว ไม่ควรยึดติดอะไรทำนองนี้ เราก็ก็นึกสงสัยว่าท่านพูดถึงใคร ฟอนายกาทักษิณพูดว่า ท่านก็อายุแปดสิบกว่าแล้ว ไม่นานก็ตายแล้ว ควรจะหยุดได้แล้ว เราอึ้ง น้ำตาไหล การตกผลึกทางความคิดทำงานทันที ที่ได้ยินมาบ้างเกี่ยวกับการล้มสถาบัน แต่ยังไม่เชื่อเพราะไม่เห็นและไม่มีข้อมูล นึกว่าเป็นการใส่ร้ายท่านทักษิณ แต่วันนี้ได้เห็นและได้ยินสองหู เราลุกขึ้นยืน เริ่มมองหาทางเดินออก อยากกลับบ้านและออกจากที่นี่เร็วที่สุด ไม่อยากเป็นส่วนหนึ่งในประวัติศาสตร์อันชั่วช้านี้

กลับถึงหอพักรีบถอดเสื้อ สีนแดงออกและนำมันไปทิ้งลงถังขยะ รู้สึกรังเกียจมันขึ้นมาทันที ทั้งเมื่อเช้ายังใส่มันด้วยความภูมิใจ เราเขียนมาไม่ต้องการให้ใครมายึดกับเราแต่เราต้องการระบายความอัดอั้นตันใจ นี่เราจะกลับไปบอกพ่อแม่พี่น้องเรายังไงให้เขาเข้าใจ ว่าพวกเรากำลังโดนหลอก...

● รักในหลวงที่สุด

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์*

thossaphol_no@nesac.go.th

การเงินชุมชน กับการแก้ไขปัญหาความยากจน กรณีศึกษาธนาคารคนจน บังคลาเทศ

Muhammad Yunus visits Grameen Bank Centers and loan holders, who are mostly women. Copyright ? Grameen Bank Audio Visual Unit, 2006

Source: http://nobelprize.org/nobel_prizes/peace/laureates/2006/yunus-photo.html/. (Accessed date: March 6, 2010).

บทนำ

การเงินชุมชน (Micro Finance) ถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาความยากจนได้ผล โดยตัวอย่างต้นแบบความสำเร็จที่ชัดเจนก็คือ ธนาคารคนจน (Grameen Bank) ของบังคลาเทศ ซึ่งถือกำเนิดขึ้นจากการริเริ่มและขับเคลื่อนโดยศาสตราจารย์ดร.มุฮัมหมัด ยูนุส (Prof.Dr.Muhammad Yunus) ธนาคารดังกล่าวจะให้สินเชื่อแก่คนยากจนไปประกอบอาชีพ ด้วยอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่ต่ำ หรือไม่มีดอกเบี้ย รัฐบาลไทยในอดีตก็เคยนำแนวคิดนี้มาดำเนินนโยบายในประเทศไทย โดยการจัดตั้งกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ เมื่อพ.ศ. 2544 ภายใต้แนวคิดที่ว่าความยากจนของประชาชนในชนบทและชุมชนเมือง คือการไม่มีทุนและขาดโอกาสเข้าถึงแหล่งเงินทุนเพื่อนำมาพัฒนาอาชีพ สร้างงานสร้างรายได้ ลดรายจ่าย ตลอดจนบรรเทาเหตุฉุกเฉิน และความจำเป็นเร่งด่วน (สำนักงานคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ, 2544: บทนำ) กองทุนดังกล่าวจะเป็นแหล่งเงินทุนหมุนเวียนในหมู่บ้านและชุมชนเมือง หมู่บ้าน/ชุมชนเป็นผู้บริหารจัดการเงินกองทุนของตนเอง เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านเศรษฐกิจและสังคมแก่ท้องถิ่น ในการพึ่งพาตนเอง การกระตุ้นเศรษฐกิจฐานราก และสร้างภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ (สำนักมาตรฐานการศึกษา, 2544:1) หากแต่

* นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ สำนักวิชาการ ปฏิบัติราชการสำนักประชาสัมพันธ์และสารสนเทศ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, มีนาคม 2553

จากข้อมูลเชิงประจักษ์กลับพบว่าโครงการดังกล่าวเป็นหนึ่งในโครงการประชานิยมของรัฐบาลในขณะนั้น กองทุนโดยส่วนใหญ่เกิดความสำเร็จและเกิดประโยชน์แก่ประชาชนระดับฐานรากในการพัฒนาอาชีพเพิ่มรายได้ ลดรายจ่ายในภาพรวมอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง (แม้จะมีบางชุมชนที่ประสบความสำเร็จแต่ก็ไม่มากนัก) เนื่องจากประชาชนในหมู่บ้าน/ชุมชนเมืองมีพื้นฐานการผลิตเพื่อยังชีพเป็นหลัก จึงพบว่ามีการนำเงินไปลงทุนในกิจการที่ก่อให้เกิดรายได้อย่างต่อเนื่องน้อยมากหรือกิจการที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (เช่น นำเงินไปซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกภายในบ้าน โทรศัพท์เคลื่อนที่ รถจักรยานยนต์ รถยนต์ และเมื่อครบกำหนดชำระหนี้ก็ต้องไปกู้ยืมเงินจากแหล่งเงินกู้ในระบบมาชำระหนี้กองทุนหมู่บ้าน แล้วก็ขอกู้ยืมเงินกองทุนหมู่บ้านไปชำระหนี้ในระบบสลับกันไป) รวมทั้งผู้ยังขาดความรู้ในการประกอบธุรกิจไม่ต้องการมีความเสี่ยงและขั้นตอนปฏิบัติที่ยุ่งยากในการลงทุน ดังนั้น การส่งเสริมการประกอบวิสาหกิจชุมชนตามพื้นฐานและทุนทางสังคมที่หมู่บ้าน/ชุมชนเมืองนั้นมีอยู่ จึงเป็นแนวทางไปสู่ความสำเร็จอย่างแท้จริงของกองทุน

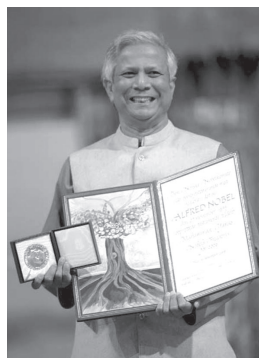
ศาสตราจารย์ยูนุส ผู้ซึ่งมีรูปร่างลั่นทนต์ ยิ้มกว้างเปี่ยมด้วยคำมั่นสัญญาและมุ่งมั่นที่จะทำเพื่อมวลมนุษยชาติในการแก้ไขปัญหาคอขวดความยากจน ท่านเป็นนักเศรษฐศาสตร์ ชาวบังกลาเทศที่ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ 2006 ท่านเดินทางมากรุงเทพมหานคร ภายหลังจากกลับจากการรับมอบเหรียญเสรีภาพจากประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา (บารัค โอบามา) ณ ห้อง East Room ในทำเนียบขาว เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม 2552 รางวัลดังกล่าวเป็นรางวัลเกียรติยศสูงสุดเท่าที่เคยมีในสหรัฐอเมริกา ท่านมาประเทศไทยเพื่อเข้าร่วมการเฉลิมฉลองครบรอบ 50 ปีของการก่อตั้งสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (Asian Institute of Technology: AIT) เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2552 (Golden Jubilee 1959-2009) และเป็นประธานเปิดศูนย์ยูนุส หรือ Yunus Center ที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียโดยศูนย์ดังกล่าวมีเป้าหมายเพื่อลดความยากจนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ชีวิตและผลงานของศาสตราจารย์ Yunus และการดำเนินงานของ Grameen Bank มีผลกระทบต่อความเปลี่ยนแปลงด้านคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของคนยากจนจำนวนหลายล้านคนของโลก

“Grameen Bank จากการเงินชุมชน สู่ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของธนาคารคนจน

Yunus: From microcredit to mega benefits

**Conventional bankers were nonplussed when they witnessed
the success of micro financing”**

ศาสตราจารย์ ดร.มุฮัมหมัด ยูนุส (Prof. Dr. Muhammed Yunus)

Source: http://nobelprize.org/nobel_prizes/peace/laureates/2006/yunus-photo.html/. (Accessed date: March 6, 2010).

เกี่ยวกับบังกลาเทศ

สาธารณรัฐประชาชนบังกลาเทศ (People's Republic of Bangladesh) เป็นประเทศในทวีปเอเชีย มีอาณาเขตทิศเหนือ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตกติดต่อกับประเทศอินเดีย ทิศตะวันออกเฉียงใต้ ติดต่อกับประเทศอินเดียและประเทศพม่า ทิศใต้จดอ่าวเบงกอล มีเนื้อที่ 142,776 ตร.กม. เมืองหลวงชื่อ “ธากา” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2549:100) คำว่า “บังกลาเทศ (Bangladesh)” แปลว่า “ประเทศแห่งเบงกอล” เมื่อปี ค.ศ. 2009 มีประชากรประมาณ 162,221,000 คน...บังกลาเทศเป็นหนึ่งในบรรดาประเทศที่มีการพัฒนาน้อยที่สุด (LDCs) แต่ก็ถือว่าเป็นประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจ โดยมีแหล่งทรัพยากรน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติและทรัพยากรทางทะเล แม้ว่าภาคธุรกิจบริการจะทำได้ให้แก่บังกลาเทศคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 50 ของ GDP แต่ประชาชนบังกลาเทศส่วนใหญ่ยังมีฐานะยากจน และประกอบอาชีพเกษตรกรรม (วิกิพีเดีย, 2553) การที่เป็นประเทศกำลังพัฒนาในปี ค.ศ. 2008 มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากร (Per capita income) อยู่ที่ 520 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของโลกอยู่ที่ 10,200 ดอลลาร์สหรัฐ ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการกระตุ้นเศรษฐกิจของบังกลาเทศก็คือสินเชื่อชุมชน (Microcredit) ของธนาคารคนจน ที่ศาสตราจารย์ Yunus เป็นผู้ริเริ่มจัดตั้งขึ้น เมื่อปลายทศวรรษ 1990 ธนาคารดังกล่าวมีสมาชิกกว่า 2.3 ล้าน และสมาชิกในสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกันนี้อีกประมาณ 2.5 ล้าน (Wikipedia, 2010a) ดัชนีการพัฒนามนุษย์ (Human Development Index: HDI) ที่พัฒนาโดยสำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme) เพื่อวัดระดับการพัฒนาประชากรของประเทศต่าง ๆ ใน 3 มิติ คือ (1) ความยืนยาวของชีวิต หรือ A long and healthy life (วัดด้วยอายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด) (2) ความรู้ หรือ Knowledge (วัดด้วยอัตราการเรียนรู้หนังสือในผู้ใหญ่ และจำนวนปีเฉลี่ยที่อยู่ในโรงเรียน) และ (3) รายได้ หรือ A decent standard of living (วัดด้วยรายได้เฉลี่ยต่อหัว) พบว่า ในปี ค.ศ. 2007 บังกลาเทศถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มประเทศที่มีการพัฒนามนุษย์ระดับปานกลาง หรือ Medium human development ($0.800 > HDI \geq 0.500$) โดยมีค่าดัชนีการพัฒนามนุษย์ (HDI 2007) เท่ากับ 0.543 เป็นลำดับที่ 146 ของโลก ส่วนประเทศไทยมีค่าดัชนีการพัฒนามนุษย์ (HDI 2007) เท่ากับ 0.783 เป็นลำดับที่ 87 ของโลก (UNDP, 2009:12)

ภาพแสดงแผนที่ของบังกลาเทศ

Source: <http://www.apparelstodayltd.com/Bangladesh.html/>. (Accessed date: March 6, 2010).

เกี่ยวกับศาสตราจารย์ยูนุส

ศาสตราจารย์ ดร.มุฮัมหมัด ยูนุส เกิดเมื่อ ค.ศ. 1940 ที่เมืองจิตตะกอง เมื่อสำเร็จการศึกษาที่ Dhaka

University ในบังคลาเทศ ก็ได้รับทุนฟูลไบรท์ (Fulbright scholarship) ไปศึกษาต่อทางด้านเศรษฐศาสตร์ที่ Vanderbilt University สหรัฐอเมริกา และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาเศรษฐศาสตร์ (Ph.D. in economics) เมื่อค.ศ. 1969 จึงได้ไปทำงานเป็นอาจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์ที่ Middle Tennessee State University ก่อนที่จะกลับมาเป็นหัวหน้าภาควิชาเศรษฐศาสตร์ที่ Chittagong University (Nobelprize.org, 2006) และท่านก็ได้อุทิศตนเพื่อแก้ปัญหาความยากจนในชนบทของบังคลาเทศ และขยายขอบเขตออกไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งจากผลงานและความทุ่มเทดังกล่าว ทำให้ท่านได้รับรางวัลต่าง ๆ มากมาย (Nobelprize.org, ibid.) รวมถึงรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ เมื่อ ค.ศ. 2006 (The Nobel Peace Prize 2006) ซึ่งนับว่าเป็นเกียรติสูงสุด ดุราลัยละเอียดยได้ที่ http://nobelprize.org/nobel_prizes/peace/laureates/2006/yunus-bio.html

จุดเริ่มต้นธนาคารเพื่อคนจน

ช่วงปี ค.ศ. 1974 - 1975 บังกลาเทศประสบปัญหาข้าวขาดแคลนอย่างรุนแรง ขณะที่ศาสตราจารย์ ยูนุส กำลังสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยจิตตะกอง บังคลาเทศ ท่านก็พบว่าคนในชนบทต้องเผชิญกับปัญหาความยากจนอย่างรุนแรง ด้วยตำแหน่งศาสตราจารย์ทางด้านเศรษฐศาสตร์ที่เปี่ยมด้วยประสบการณ์อันเชี่ยวชาญในสาขาการเงิน ทำให้ท่านทราบว่าทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่ได้ร่ำเรียนมานั้นล้วนแต่กดดันและบีบคั้นคนยากจน และห่างไกลกับการแก้ปัญหาความยากจน ท่านจึงตัดสินใจคิดหาวิธีช่วยเหลือคนจนอย่างจริงจัง โดยเริ่มทำการศึกษาวิจัยเพื่อหาทางช่วยเหลือคนยากจนในชนบท ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าคนยากจนไม่สามารถพัฒนาตนเองได้เนื่องจากไม่ได้รับสินเชื่อ จึงไม่มีเงินลงทุน หนทางเดียวที่จะช่วยให้คนจนหลุดพ้นจากความยากจนและเงินกู้ยืมอกระบบได้ ก็คือต้องมีธนาคารที่ยอมปล่อยเงินกู้ให้คนจนโดยคิดดอกเบี้ยตามอัตราตลาดและไม่มีการเรียกหลักประกันเงินกู้โดยศาสตราจารย์ยูนุส เชื่อว่าการที่คนจนสามารถเอาตัวรอดและมีชีวิตอยู่ได้ ก็น่าจะเป็นหลักประกันที่เพียงพอ โดยลูกหนี้สามารถจ่ายดอกเบี้ยเป็นเงิน หรือแรงงานก็ได้ (กลุ่ม The Simpsons, อ้างแล้ว:6)

จากโครงการวิจัยชื่อ “Grameen Bank Project” เพื่อทดสอบถึงความเป็นไปได้ที่จะให้สินเชื่อกับคนยากจนในชนบท (Research project to examine the possibility of designing a credit delivery system to provide banking services targeted to the rural poor) (Wikipedia, 2010b) ราวเดือนตุลาคม ค.ศ. 1983 (พ.ศ. 2526) โครงการ Grameen Bank Project ได้แปรรูปไปเป็นธนาคารอิสสระภายใต้ชื่อ “Grameen Bank” อย่างเป็นทางการ ศาสตราจารย์ยูนุส ในฐานะผู้ก่อตั้งจึงได้รับสมัญญานามว่า “นายธนาคารของคนจน” หรือ “Banker to the Poor” โดยท่านเชื่อว่าสินเชื่อ (Credit) เป็นหนึ่งในสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน โดยมีเป้าหมายเพื่อช่วยให้คนยากจนสามารถหลุดพ้นออกจากความยากจน โดยการให้สินเชื่อที่เหมาะสมกับพวกเขาและให้ความรู้ด้านการจัดการเงินเพื่อให้เขาเหล่านั้นสามารถนำเงินไปลงทุนและเกิดดอกผล

ศาสตราจารย์ยูนุสกล่าวว่าการให้สินเชื่อเพียงเล็กน้อยกับคนยากจนจะทำให้โลกเกิดความแตกต่างได้ แม้จะมีความเสี่ยงสูงที่จะไม่ได้รับชำระเงินกู้คืน จากการทดลองให้สินเชื่อส่วนบุคคล 27 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา (หรือประมาณ 922 บาท) แก่ผู้กู้ซึ่งเป็นผู้หญิงจำนวน 42 คนในหมู่บ้าน เงินก็ถูกจ่ายออกไป โดยแต่ละคนจะสร้างรายได้จากการนำเงินไปลงทุนประมาณคนละ 0.50 บังกลาเทศชิตะกา (ประมาณ 10.69 บาท) หรือ 0.02 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา (2 เซ็นต์) แสดงให้เห็นว่าเงินจำนวนหลายพันล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา สามารถปฏิวัติการเงินระดับเล็กๆ ได้และการลดความยากจนอย่างยั่งยืนก็อาจ

จะเกิดขึ้นได้ การเงินชุมชนมีส่วนผลักดันให้คนยากจนต่อสู้จนประสบความสำเร็จในเรื่องโครงการจ้างงาน ซึ่งทำให้พวกเขาสร้างรายได้อย่างเพียงพอที่จะออกจากความยากจนได้ แม้ชะตากรรมของพวกเขายังถูกควบคุมโดยการเงินอยู่ก็ตาม

ธนาคารพาณิชย์กับการเงินชุมชน

ศาสตราจารย์ยูนุส กล่าวถึงการปฏิบัติของธนาคารพาณิชย์ต่อคนยากจนมีความแตกต่างจากคนในชนชั้นอื่น ยกตัวอย่างเช่น ธนาคารพาณิชย์จะให้สินเชื่อแก่คนรวยและผู้มีหลักประกันมากกว่าการปล่อยสินเชื่อให้แก่ผู้ยากไร้หรือผู้ที่ไม่มีหลักประกัน ธนาคารต่าง ๆ (ในบังคลาเทศ) มักจะปล่อยสินเชื่อให้แก่บุรุษมากกว่าสตรี และในวัฒนธรรมบางอย่าง สตรีไม่สามารถกู้เงินธนาคารแม้ว่าจะมีหลักประกัน นอกจากนี้ ธนาคารยังสนับสนุนผู้อยู่อาศัยในเมืองมากกว่าชาวชนบทและชอบใช้นักกฎหมาย(ในการติดตามทวงหนี้) การออกตัวสัญญาใช้เงิน หนังสือค้ำประกันเงิน และสัญญากู้ยืม (ซึ่งระบุวันครบกำหนดชำระค่าธรรมเนียม ค่าปรับหากผิดนัดชำระที่ชัดเจน) และลูกค้าจะต้องเป็นผู้เข้ามาหาธนาคารในการดำเนินการธุรกรรมทางการเงินที่สำคัญด้วยตนเอง

จากการศึกษา ทบทวนบทบาทและการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งดำเนินงานภายใต้โครงการวิจัยดังกล่าวข้างต้นของศาสตราจารย์ยูนุส ได้นำไปสู่การจัดตั้งธนาคารเพื่อคนจน ซึ่งมีรูปแบบการดำเนินงานตรงกันข้ามกับธนาคารแบบดั้งเดิมนั้น กล่าวคือเป็นการนำธนาคารไปหาคนจน ซึ่งถือเป็นลูกค้ารายสำคัญ ทุกสัปดาห์จะมีการออกไปพบปะกับลูกค้าเงินกู้จำนวนทั้งหมด 8 ล้านรายในชนบท นั่นคือเหตุผลว่าทำไมธนาคารนี้จึงได้รับสมญานามว่า “ธนาคารคนจน” หรือ “Grameen Bank: GB” โดยมีคำขวัญว่า “ธนาคารเพื่อคนจน” หรือ “Bank for the Poor” ธนาคารแบบดั้งเดิมนั้นเต็มไปด้วยลูกค้าสินเชื่อที่มีรายได้สูงหรือร่ำรวย ในขณะที่ Grameen Bank เต็มไปด้วยลูกค้าสินเชื่อซึ่งเป็นสตรีผู้ยากไร้ ธนาคารจึงไม่มีการเรียกเก็บดอกเบี้ย ทำให้เงินกู้ไม่เพิ่มพูน และไม่มีตัวสัญญาใช้เงิน หนังสือสัญญา ค่าธรรมเนียมชำระล่าช้าและค่าปรับ ด้วยเหตุที่ไม่มีวันครบกำหนดชำระนี้เอง ผู้กู้ยืมจึงไม่เคยล่าช้าหรือผิดสัญญา ธนาคารไม่เคยใช้นักกฎหมายในการติดตามทวงหนี้และปราศจากเครื่องมือทางธนาคารที่เข้มงวด ผู้กู้ยืมของ Grameen Bank ร้อยละ 97 เป็นสตรีและจากรายงานผลการดำเนินงาน พบว่า ร้อยละ 98 ได้รับการชำระคืนเงินกู้ (ศาสตราจารย์ยูนุส กล่าวอย่างภาคภูมิใจ)

ประเภท	Body Corporate (Bank Ordinance)
ก่อตั้ง	1983
สำนักงานใหญ่	Dhaka, Bangladesh
พื้นที่ให้บริการ	Bangladesh
ผู้ก่อตั้ง	Muhammad Yunus
อุตสาหกรรม	Finance
บริการ	Financial Services, Microfinance
รายได้	6,335,566,324 Taka (92.3 million USD) (2006)
รายได้จากการดำเนินงาน	5,959,675,013 Taka (86.9 million USD) (2006)
รายได้สุทธิ	1,398,155,030 Taka (20.3 million USD) (2006)
สินทรัพย์ทั้งหมด	59,383,621,728 Taka (2006)

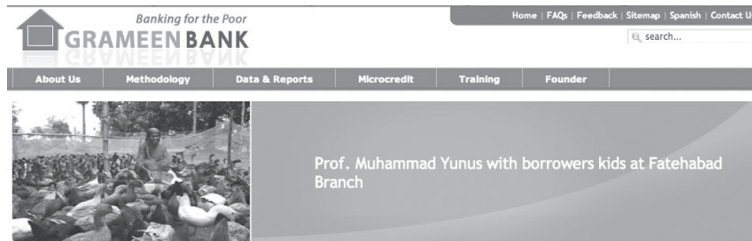
พนักงาน
เว็บไซต์

24,703 (Oct 2007)

<http://www.grameen-info.org>

ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับ Grameen Bank

Source: http://en.wikipedia.org/wiki/Grameen_Bank/. (Accessed date: March 6, 2010).

ภาพหน้าเว็บไซต์ของ Grameen Bank

Source: <http://www.grameen-info.org/>. (Accessed date: March 6, 2010).

การสร้างรายได้ด้วยบริการโทรศัพท์ชุมชน (Telephone Lady)

ในปี ค.ศ.1996 บังคลาเทศได้อนุญาตให้มีการเปิดบริการโทรศัพท์มือถือหรือโทรศัพท์เคลื่อนที่ขึ้น Grameen Bank จึงได้เสนอให้สินเชื่อโทรศัพท์มือถือแก่สตรีในชนบท เพื่อนำไปให้บริการผู้คนในชุมชน ซึ่งจะสร้างรายได้ดีพอสมควร แม้ในระยะเริ่มต้นจะมีผู้กล่าวเย้ยหยันว่า “...สตรีที่ขาดการศึกษาในชนบท คนใดเล่าที่จะต้องการใช้โทรศัพท์ ใครเล่าที่พวกเธอรู้จักและต้องโทรศัพท์ติดต่อ คนจนที่น่าสงสารเหล่านี้ จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่าโทรศัพท์ในแต่ละเดือน...” ต่อมาศาสตราจารย์ยูนุส ได้อธิบายแก่ผู้วิพากษ์วิจารณ์ท่านว่า “...สตรีคนหนึ่งหมู่บ้านจะได้รับสินเชื่อรายย่อยให้ไปซื้อโทรศัพท์เคลื่อนที่ราคาถูกและกลายเป็นผู้ให้บริการโทรศัพท์ของชุมชนนั้น หรือที่เรียกว่า “Telephone Lady” ที่เป็นเช่นนั้นได้ก็เนื่องจากแทบจะไม่มีสตรีคนใดในพื้นที่โดยรอบสามารถจ่ายเงินซื้อโทรศัพท์เคลื่อนที่ได้ จึงทำให้มีคนมากมายหลายร้อยคนมาขอใช้บริการและเช่าโทรศัพท์เคลื่อนที่จากเธอเพื่อนำไปใช้สำหรับการติดต่อสื่อสารในเรื่องที่สำคัญ...”

ความคิดนี้ก่อเกิดเป็นผลสำเร็จอย่างงดงาม โดยภายในสองปีได้มี “Telephone Lady” เกิดขึ้นจำนวนกว่า 60,000 คนใน 50,000 หมู่บ้าน ซึ่งช่วยสร้างรายได้ให้แก่สตรีเหล่านั้นและทำให้ความขาดแคลนด้านการสื่อสารของชุมชนหมดไป ศาสตราจารย์ยูนุส ได้กล่าวอย่างติดตลกว่า ท่านกำลังจับตาถึงความเป็นไปได้ของโครงการ “Internet Lady...”

ชนบทของประเทศไทยในอดีตเมื่อประมาณ 10 ปีที่ผ่านมา ซึ่งยุคเริ่มต้นของโทรศัพท์มือถือที่คนที่มีรายได้ระดับปานกลางสามารถเป็นเจ้าของได้ แต่ก็ยังไม่แพร่เช่นในปัจจุบัน ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวก็มีการให้บริการทำนองเดียวกันกับโครงการ “Telephone Lady” เหมือนกัน โดยครัวเรือนที่มีฐานะพอที่จะซื้อโทรศัพท์มือถือได้ ก็จะซื้อโทรศัพท์มาใช้งาน ในขณะที่เดียวกันมีคนในชุมชนที่ไม่มีโทรศัพท์ก็จะมาขอใช้บริการ แต่ภายหลังเมื่อโทรศัพท์มือถือราคาถูกลงจนคนส่วนใหญ่สามารถเป็นเจ้าของได้ จึงทำให้บริการนี้หายไป ส่วนประเด็นอินเทอร์เน็ตนั้น โดยส่วนตัวผู้เขียนเห็นว่าอาจจะไม่ประสบความสำเร็จเท่ากับโทรศัพท์มือถือ เพราะอินเทอร์เน็ตไม่ได้ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นมากเท่ากับโทรศัพท์มือถือและการใช้งานอินเทอร์เน็ตก็ต้องมีการฝึกอบรมพอสมควร แต่อาจจะสามารถให้บริการได้ดีแก่กลุ่มเด็กและเยาวชนที่ผ่านการเรียนรู้คอมพิวเตอร์มาจากโรงเรียน ในช่วงที่ไม่ได้ไปโรงเรียนก็สามารถไปใช้บริการอินเทอร์เน็ตชุมชนได้ (ในอัตราค่าบริการที่เหมาะสม ทำนองเดียวกับอินเทอร์เน็ตคาเฟ่) **ดู [อ่านต่อฉบับหน้า]**

ใครจะเชื่อล่ะครับ องค์กร มูลนิธิ หนุมานลาด
หัวดีรอบรู้ไปหมด จะซื้อบ๊องตาบอด
เช่นฆ่าชาวบ้านให้ครบ ๑,๐๐๐ คน เพื่อความ
สำเร็จของวิชาต่อสู้ที่ตัวเองคร่ำเคร่ง

โชคดีที่เหยื่อรายสุดท้ายเป็นพระพุทธรองค์
“หยุด ! หยุด ! สมณะหัวโล้น เราบอกให้
หยุด!”

“เราหยุดแล้ว! แต่ท่านต่างหากที่ยัง
ไม่หยุด!”

วลีทองที่เดียว ที่ดีแลงหน้า

บัดนั้น อวิชาก็แตกกระจายระเบิด

ถอดบทเรียน “องคุลิมาล” เพื่ออธิบาย “ทักษิณ ชินวัตร”

ละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย!

คำว่า “หยุด” เหมือนน้ำเย็นสดหน้าคน
หลับ องคุลิมาลกระจำงัดใน Wording

- หยุดการกระทำ
 - หยุดเช่นฆ่า
 - หยุดตัณหา
 - หยุดทะยานอยาก
 - หยุดกิเลสทั้งหลาย
 - หยุดความแค้น
 - หยุดชีวิต ที่อยากได้ อยากมี อยากเป็น
- หยุด...หยุด...หยุด...หยุด...หยุด...หยุด...หยุด...

องคุลิมาล “หยุด” ในทุกมิติ ปล่อยวางสรรพสิ่ง
เข้าถึงอรหัตตภูมิ!

เล่ามาซะเหนื่อย เพื่อให้รู้ที่มาที่ไป
องคุลิมาลเป็นตัวอย่างชีวิตของผู้กลับตัว
กลับใจ แม้ผิดพลาดก็มีโอกาสแก้ไขได้

ไม่ใช่ตัวอย่างระดับหมู่บ้าน แต่เป็นตัวอย่าง
ระดับโลกเลยแหละ

เพราะเหตุนี้ สิทธิการิยะ จึงบอกว่า “อย่า
ด่วนดูถูก หรือสาปส่ง คนเรา มนุษย์ทุกคนสามารถ
CHANGE ได้

เรื่องของทักษิณ ชินวัตร ถือเป็นกรณีศึกษา

เพื่อปรัชญาชีวิตจะได้แตกแขนงแตกกิ่ง เจริญ
งอกงาม

ปรากฏการณ์ธรรมชาติหรือสิ่งที่เกิดขอย่า
ด่วนสรุป หากใจกว้างมองแง่อื่น รู้จักมองนอก
กรอบ เราก็จะได้ทฤษฎีอธิบายปรากฏการณ์
มากกว่า ๑ ทฤษฎี

หากไม่คิดนอกกรอบ โลกเราก็คงจะแบน
แต่เตี้ย!

ถึงวันนี้ก็อย่าด่วนสรุปโลกอาจไม่กลมอย่าง
ที่คิด อาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้ เพราะเหตุที่ว่า
สิ่งที่ เห็นก็อาจเป็นภาพมายา!

อาจจะแบนครึ่ง กลมครึ่ง ก็ยังได้ จริงไหม
คนกินเหล้า?

เรื่องของความผิดของผู้ปกครองบ้านเมือง
มิได้ ๒ กรณี คือ ไม่หลงตัวก็หลงผิด

หลงตัว คือ ข้าใหญ่เบ้ง ทำอะไรก็ได้
หักหาญน้ำใจ ย่ำยีผู้คนก็ยอมได้ กรณีศึกษาให้
ดูจากลูกท่านอ่องในหนังจีน หรือลูกนักการเมือง
ใหญ่ๆ หรือลูกคนรวยที่อยู่ในเมืองไทย ก็เยอะเยะ

หลงผิด คือ ไม่รู้ว่าผิด เพราะถ้าผิดก็จะ
ไม่ทำ

“หลงตัว” พวกจิตหยาบชั่วร้าย แต่ “หลงผิด”
มีโอกาสเปลี่ยนพฤติกรรม

บางคน ตัดกิเลสสร้อย มื้อไหนต้องมี
ชีวิตรวด ไม่รู้ว่า ชีวิตรวด คือตัวแทนของความอรร้อย

บางคน มีความรัก แต่หวงแหนยิ่งกว่า
จงอางหวงไข่ ชอบบดบตีเมื่อขัดใจ ไม่แคร์ความ
รู้สึกของเขา ห่วงแต่ความรู้สึกตัวเอง

นี่ไม่ใช่รัก แค่ของเลียนแบบ!

คนรักเป็นแค่สัตว์เลี้ยง

บางคนเขาบอกไว้เคารพทิศ ๖ ชีวิตจะ
เจริญยั่งยืน ก็อุตส่าห์ไปกราบไหว้ตามแยกหลาย
แพร่ง จนพระพุทธเจ้าเดินผ่าน อธิบายเคารพ
ทิศ ๖ เป็นโฉน

บางคนโกรธหน้าแดง แต่ก็ยังไม่รู้ตัว “แบบนี้
เธอ เรียกว่าโกรธ?” อย่างนี้ก็มิด้วย

บางคนพูดจาหล่อเลียดประชดแดกดันเก่ง แต่

ก็ไม่รู้

“ฉันไม่เก่งเหมือนเธอ ฉันมันโง่เหมือน
ควาย!”

พูดทีไร ฟังทุกที

ทฤษฎีชีวิตว่าด้วย “โมหะ” ตัวอย่างมีอีก
มากมาย

สิ่งที่เราเข้าใจ อย่าคิดว่าเราจะเข้าใจ

เพราะเหตุนี้ “โกง” หลายครั้งหลายหนก็
ยังไม่รู้ก็อาจเป็นได้

โกง คือ ทอนเงิน ๕๐ บาท แต่ตั้งใจให้ ๔๐
บาท

โกง คือ ขยายผลไม้ ๑ กิโล แต่ชั่งแค่ ๙ ชีด

โกงคือ เสาก่อสร้างต้องใช้เหล็ก ๕ ทุน แต่
แอบเปลี่ยนเป็น ๓ ทุน

แต่ว่า...ถ้า อำนาจความสะดวกให้คนอื่น

...ใช้อำนาจตัวเองสั่งการให้คนอื่นทำ

...ใช้อำนาจหน้าที่ตัวเอง ทำให้บริษัทเอกชน
ที่รู้จักได้ผลประโยชน์

...ใช้อำนาจหน้าที่สร้างกฎหมายใหม่เปิดทาง
พรรคพวกตัวเองได้ผลประโยชน์

...ใช้อำนาจหน้าที่ กำหนดหลักเกณฑ์ใหม่
นโยบายใหม่ให้พรรคพวกตัวเองได้ผลประโยชน์

ถ้าเป็นแบบนี้ไม่เรียกว่า “โกง”

สุภาวดีโบราณบอกว่า “หางช้างติดพวยกา”
คือ ตัวก็ลอดมาแล้ว แต่ติดตรงหางดูเหลือเชื่อ
แต่ก็มีจริง

ปราชญ์อาจรู้มากมาย แต่เรื่องระดับชาว
บ้าน ๆ กลับซื่อบื้อไม่รู้ ก็มีจริง ...อัศจรรย์จริงหนอ!

คงต้องกลับไปเรียนภาษาไทยอีกครั้ง

กระทรวงศึกษา ถอยกลับไป ๑ ก้าว มัวแต่
วิ่งตามโลกาภิวัตน์แต่ภาษาไทยพื้นฐานกลับอ่อนแอ
ก็จะไปไม่รอด

เมื่อทักษะภาษาไทยอ่อนแอ คุณอย่าคิดว่า
จะพัฒนาเรื่องอื่นได้ จริงไหม?

**พูดทักษะมาแฉลงกระทรวงศึกษาจนได้
แบ๊ะ ๆ ๆ**

๓

ทำตัว	หัวรั้น	เตือนยาก
ดื้อมาก	ไม่เชื่อ	คำใคร
เมามัว	หลงตัว	เก่งใหญ่
สุดท้าย	ต้องตาย	ขายหน้า

ไม่เชื่อคำเตือน

(เทพพชาดก)

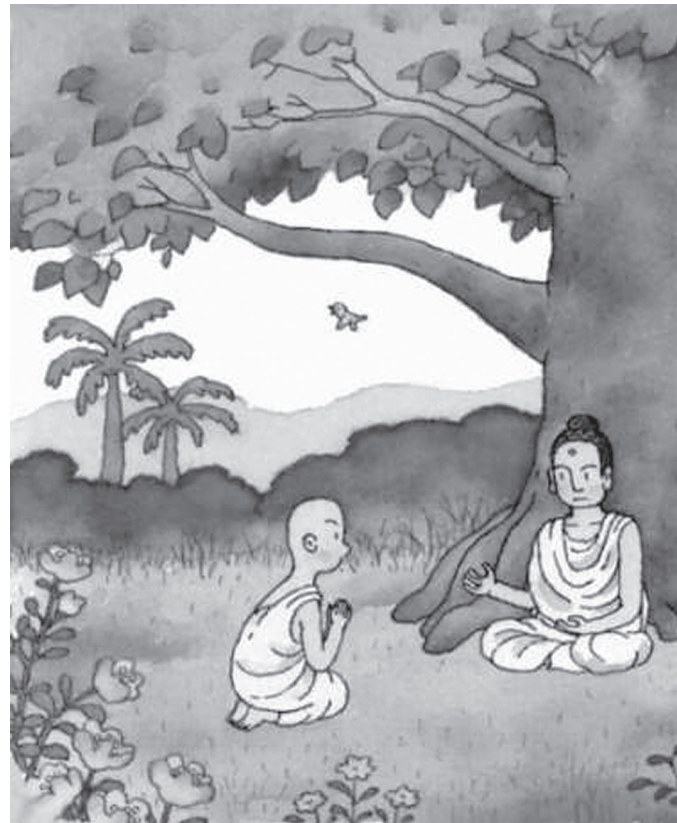
พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตวันมหาวิหาร เขตเมืองสาวัตถี ในแคว้นโกศล ทรงเฝ้าถึงภิกษุผู้ว่ายากรูปหนึ่ง

ภิกษุผู้ว่ายากนั้น เป็นลูกผู้ดีมีสกุลมาก่อน ครั้นมาบวชอยู่ในพระพุทธศาสนาที่จะนำออกจากทุกขได้ก็ยังมีความหลงตนถือตัวจัดนิสัยดื้อรั้น แม้**อุปัชฌาย์** (ผู้นำพาภุสบุตรเข้ารับการอุปสมบทในท่ามกลางหมู่สงฆ์) **อาจารย์** และ**เพื่อนภิกษุที่หวังดี** จะกล่าวสอนแนะนำว่า

“เธอพึงก้าวไปอย่างนี้ ถอยหลังอย่างนี้ มองไปข้างหน้าอย่างนี้ เหลี้ยวซ้ายแลขวาอย่างนี้ คู้เข่าอย่างนี้ เหยียดออกอย่างนี้ นุ่งอย่างนี้ หมอบอย่างนี้ ถือบาตรอย่างนี้ พิจารณาอาหารก่อน แล้วจึงฉัน ฉันแค่พอให้กายนี้เป็นไป พึงคุ้มครองในอินทรีย์ (ตาหูจมูกลิ้นกายใจ) ทั้งหลาย ประกอบความเพียรเนื่องๆ รู้ธรรมเนียมต้อนรับอาคันตุกะ รู้ธรรมเนียมของผู้เดินทาง พึงประพฤติด้วยดีในวัตร (ข้อปฏิบัติ) ทั้งหลาย”

แต่ภิกษุผู้ว่ายากนั้นไม่อดทนต่อการบอกกล่าว ไม่ยินดียรับคำสอน มักจะตอบโต้กลับว่า

“ผมไม่ได้ว่ากล่าวอะไรพวกท่าน เหตุใด

พวกท่านจึงมาว่ากล่าวผม หากจะทำสิ่งที่ เป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ ก็เป็นเรื่องส่วนตัว ของผมเท่านั้น”

เป็นอย่างนี้ ภิกษุผู้ว่ายากนั้นได้ทำตัวให้ ใคร ๆ ว่ากล่าวตักเตือนไม่ได้เลย

เรื่องราวของภิกษุผู้ว่ายาก จึงกล่าวขาน

กัน ในธรรมสภา เมื่อพระศาสดาทรงทราบเรื่อง ได้รับสั่งเรียกตัวภิกษุนั้นมาตรัสถาม

“ได้ยินว่าเธอเป็นผู้ว่ายากสอนยากจริงหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”

“เธอบวชอยู่ในธรรมวินัยนี้ เหตุใดจึงไม่เชื่อคำของผู้หวังดีเล่า แม้ในกาลก่อน เพราะเธอไม่เชื่อคำเตือน ก็ต้องถึงแก่ความตายมาแล้ว”

ทรงนำเรื่องราวนั้นมาแสดง

ใน

● ● ●

ในอดีตกาล มีชายหนุ่มคนหนึ่งเกิดอยู่ในตระกูลนักกายกรรม เป็นผู้มึนปัญญา เฉลียวฉลาด ในวิธีการอันแยบคายต่างๆ เขาได้ศึกษาศิลปะการกระโดดข้ามหอก ในสำนักของอาจารย์นักกระโดดข้ามหอกท่านหนึ่ง ซึ่งมีความสามารถกระโดดข้าม

● ขอขอบคุณ ASTVผู้จัดการ

หอกได้ถึง ๔ เล่ม

มีอยู่วันหนึ่ง ในการเดินทางท่องเที่ยว แสดงศิลปะไปกับอาจารย์ได้มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง อาจารย์ดื่มเหล้าจนเมา บังเกิดความฮึกเหิมลืมหืมตัว ประกาศว่า

“เราจะกระโดดข้ามหอก ๕ เล่ม”

แล้วลงมือปักหอกเรียงรายไว้ เตรียมแสดงให้ผู้คนได้ชมดู แต่ลูกศิษย์รีบกล่าวเตือนทันที

“ท่านอาจารย์ ท่านฝึกกระโดดข้ามหอก ๔ เล่มเท่านั้น ไม่เคยกระโดดข้ามหอก ๕ เล่มเลย เอาหอกออกเสียสักเล่มหนึ่งเถิด เพราะถ้าท่านกระโดดอย่างนี้ จะถูกหอกเล่มที่ ๕ แทงตายได้”

แต่เพราะความมึนเมาขาดสติ กลายเป็นคนหัวรั้น จึงหลงในขีดความสามารถของตน มิได้เชื่อถ้อยคำเตือนของลูกศิษย์ ก็ได้ทำการแสดงกระโดดข้ามหอกแล้ว

อาจารย์กระโดดเต็มแรง ลอยข้ามหอกไปได้ทั้ง ๔ เล่ม แต่ไม่พ้นหอกเล่มที่ ๕ ร่างกายเสียบติดอยู่ที่หอก ส่งเสียงร้องคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดยิ่ง ลูกศิษย์จึงรีบเข้าช่วยเหลืออาจารย์ แต่ก็สายเสียแล้ว เขาจึงกล่าวว่า

“ท่านอาจารย์ ท่านได้ทำเกินไป การกระทำของท่านนั้นไม่ชอบใจแก่กระผมเลย ท่านไม่เชื่อถ้อยคำที่หวังดีของบัณฑิต บัดนี้จึงถูกหอกเล่มที่ ๕ เสียบเข้าแล้ว”

เมื่อนำศพอาจารย์ออกจากหอกได้ เขาจึงเอาศพไปกระทำตามกิจอันควร แล้วกลับคืนสู่ถิ่นของตน

● ● ●

พระศาสดาตรัสชาดกนี้แล้ว ทรงเฉลยว่า

“อาจารย์ในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุผู้ว่ายากนี้ ส่วนลูกศิษย์ผู้เป็นบัณฑิต ได้มาเป็นเราตถาคตเอง”

(พระไตรปิฎกเล่ม๒๗ ข้อ ๑๑๖ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๔๓๙)

☞

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๓๖<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ในศาสนาพุทธ
หากใครก็ตาม คำขาย “เนื้อสัตว์” (มังสะ)
ก็เป็น **มิจฉาชีพ** ทุกคน ไม่ละเว้น
เพราะพระพุทธเจ้าตรัสอยู่ชัดๆ โต้แย้ง ว่า
เป็น **มิจฉาวณิชชา มิจฉาชีพ** นั่นเอง

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนบัดนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพัวพันพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่ว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดีของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะมากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต”จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๔” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ“ทำทาน”อย่างไรวินิจฉัยจะเป็น“ผล”สุ่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กันได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง“ทาน”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ“การเสียสละแก่กันและกัน”นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง“ประโยชน์”แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง“มรรคผล” สูนิพพานจริงๆ

ส่วน“ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ“ทุนนิยม”นั้น จะต่างกับ“ทาน”ในสังคมของ“บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก“ประโยชน์”ขั้นสูงขึ้น คือ“สัมปรายิกัตถะ”ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ“เทวนิยม”เพราะเข้าใจเรื่อง“ศรัทธาและศีล”ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น“อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง“ศีล”ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง“ไม่สัมมา” เพราะแยก“ศีล” แยก“สมาธิ” แยก“ปัญญา”เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง“ไตรลักษณ์”อย่างเป็น“ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มิจฉาทิฏฐิสูตร-ลักกายทิฏฐิสูตร-อิตตานุทิฏฐิสูตร” ซึ่งต้องมี“สัมพัลเป็นปัจจัย” และต้องมี“องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง“เวทนาในเวทนา”ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า “อนัตตา”นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปััสสตี)อย่างสัมพัลอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ“ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด“สัมมาสมาธิ”และเกิด“ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพัลซึ่งกันและกัน ทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”อย่างเป็น“องค์รวม”ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ“ศีล” ก็ย่อมเกิด“ศรัทธา” และ“ศรัทธา”ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆบริบูรณ์ด้วย“องค์ธรรม”นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี“วิชา ๙” ที่สามารถรู้“ปรโลก”หรือ“โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“สุข” ก็เป็น“สุขพิเศษ”(อุปสมสุข) ถ้าเป็น“กุศล”ก็เป็น“โลกุตระกุศล”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“ทุกข์อาริยสัจ” เป็น“บรมประโยชน์ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ“ประโยชน์”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี“สุขชนิดบรมสุข” (ปรมสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง“อริยชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง“ปัจจุสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก“อริยชา” ซึ่งเราจะได้อธิบายความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจากผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ“เทวนิยม”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ“ปรโลก”เหมือนที่เทวนิยมเขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ“อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แค่อ้าง“ปรโลก”เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมปรายิกัตถะประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น**“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระ**จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนี้ก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ” ที่เกิด “วิชา” นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “**มรรคองค์ ๘**” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่เป็น “**พหุสูต**” นี้ คือ “**ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักรู้แจ้งในธรรม อันเป็นอุดมบรมสุขสตรมของตน** เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น “**คุณวิเศษ**” (อุตตรนิมุสสรรม) **นั่นๆจริง**]

จริงอยู่...ในความเป็น “นิพพาน” นั้นมี “**ความดับ**” แต่ **สิ่งที่ “ดับ” สิ้นหนั้นคือ “กิเลสอาสวะ”** “กิเลสดับ” ไม่ใช่ “จิตวิญญาณดับ” หรือ “ดับความรู้สึก” (ดับอารมณ์) ซึ่งต่างจาก “ดับเวทนา-ดับสัญญา” ไปทั้งหมดอย่างพาชื่อทั้งดุ้นแน่ๆ

ที่แท้แล้ว นิโรธหรือนิโรธสมบัติก็ดี อสัณญีสัตว์ก็ดีดับเวทนาหรือดับสัญญาก็ดี(ที่ท่านแปลมาจากคำว่า “สัญญาเวทยิตนิโรธ” ซึ่งเรื่องนี้มีนัยสำคัญที่ลึกซึ้งมาก อาตมาพยายามอธิบายมาตลอด) อากัญญัญญาตณฺณาน(แบบฤๅษี)ก็ดี ล้วนแต่เป็นสภาวะเดียวกันทั้งสิ้น แค่ภาษาเท่านั้นที่ต่างกัน ส่วนสภาวะไม่มีอันใดต่างกันเลย นั่นคือ **สภาวะนั้นเป็นการดับไปทั้งดุ้น ไม่ใช่ “ทำให้เกิดความดับเฉพาะส่วน”** (เอ็งสภากิโต นิโรโธ โหติ)

เป็นต้นว่า **ไม่ใช่การดับกายในกาย ไม่ใช่การดับเวทนาในเวทนา ไม่ใช่การดับจิตในจิต ไม่ใช่การดับธรรม**

ในธรรม ตรงตามแบบ “**เจริญสมาธิเฉพาะส่วน**” (เอ็งสภากิโต สมาธิ) หรือตรงตามแบบ “**เจริญสมาธิหนึ่งเดียวที่ยืนยันว่าเป็นความตรัสรู้เฉพาะของพระพุทธเจ้าแน่นอน**” (เอ็งสภากิโต สมาธิ) ตามพุทธศาสตร์ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้อย่างแน่นอน ถ้าผู้ปฏิบัติ **ไม่มี “วิปัสสนาญาณ” หรือไม่มี “อธิปัญญาสิกขา” เจริญสูงถึงขั้นสามารถสัมผัส “รู้” (ซานาติ) เหตุแห่งทุกข์ อยู่เป็นปัจจุบัน (วิหริติ) และ “เห็น” (ปัสสติ) เหตุแห่งทุกข์ อันคือ “ตัวกิเลส” อยู่หลักๆในปัจจุบันนั้นๆที่เดียว (วิหริติ) ก็ยังไม่ถึงขั้นบรรลุธรรมที่เรียกว่า “**รู้แจ้งเห็นจริง**” อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต ในความเป็นปรมาตม์**

ซึ่งผู้ปฏิบัติต้องสัมผัส “**เห็น**” **ตัวตนของตน** หออันเป็น “**จิตในจิต**” ที่ชื่อว่า “**กามตัณหา**” นั้นคืออย่างนี้เอง ชื่อว่า “**ภวตัณหา**” นั้นก็อย่างนี้ๆนี้เอง แล้วก็ “**กำจัดตัวการ** คือ “**ตัณหา**” ตัวนั้นแหละ **“เฉพาะตัวนั้นตัวเดียว”** (เอ็งส) ให้ได้ และในข้อปฏิบัติของพุทธ คือ อธิศีลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา หรือจรณะ ๑๕ แล้วก็ปฏิบัติตามหลักโพธิปักขิยธรรม ๓๗ เมื่อสังวรศีล สำรวมอินทรีย์ มีผัสสะ “**สัมผัสเห็น**” **“ตัวอารมณ์” “สัมผัสเห็น” “ตัวความรู้สึก”** อันเป็น “**เวทนาในเวทนา**” ว่า อย่างนี้ๆเองคือ “**เคหสิตเวทนา**” แล้วปฏิบัติกระทั่งสามารถ “**ออกจาก**” (เนกขัมมะ) **“เวทนา (อารมณ์) “ออกจาก” (เนกขัมมะ) “ความรู้สึก (เวทนา) ที่เป็นเคหสิตเวทนา (ความรู้สึกหรืออารมณ์ที่ยังเป็นปุณฺชนโลกียวิสัย)**

และเมื่อได้ปฏิบัติจนกระทั่งเข้าสู่สภาพ “**เนกขัมมะ**” หมายความว่า “**ออกจากอารมณ์โลกีย์**” นั้นๆ ด้วยข้อปฏิบัติที่ **ไม่ผิด** (อปฺปนณกปฏิปทา) จนสามารถ “**ดับเฉพาะเหตุเท่านั้น**” (เอ็งสนิรฺต) ได้ไปตามลำดับ โดยมีความรู้พิเศษของพุทธที่เรียกว่า “**วิชา ๘**” นับตั้งแต่ “**วิปัสสนาญาณ**” จนถึง “**อาสวักขยญาณ**” เป็น “**อธิปัญญาสิกขา**” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทุกสภาวะธรรม มาตลอดสายแห่งการปฏิบัติอย่างครบครัน โดยมี “**เตวชีโว**” ซึ่งก็คือ “**วิชา ๓**” ที่เป็นวิชา ๓ ข้อสุดท้ายของ “**วิชา ๘**” ได้แก่ “**บุพเพนิวาสานุสติญาณ-จุตูปปาตญาณ-อาสวักขยญาณ**” นั้นเอง ที่ต้องตรวจสอบแล้วๆอีกๆกระทั่งรู้แจ้งเป็น “**กตญาณ**” เพราะ “**พ้นอวิชชาสังโยชน์ หรือสิ้นอวิชชาสวะ**” ชนิดที่ตรวจสอบด้วย “**อรูปமான ๔**” (แบบพุทธ) แล้วๆอีกๆจนทะลุทะลวงบริสุทธิ์บริบูรณ์ถึงที่สุด “**สัญญาเวทยิตนิโรธ**” แน่แท้

ที่ได้สาธยายผ่านมาถึง“**อากิญจัญญายตนฌาน**”แบบ
นั่งหลับตาทำฌาน **มี“ความดับ”แบบหลับนั่ง ไม่มีทวาร**
รับรู้นั้น คือ **“ความหลงผิด”อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง** ที่อาตมา
ยืนยันยืนยันอย่างตั้งใจเสมอ เพราะถ้าไม่ล้มมาทูลฎีกาตามที่ว่า
นี้แล้ว ย่อมหมดหวังที่จะปฏิบัติบรรลุนิพพานแน่แท้จริงได้

ฉะนั้นแหละคือ **“อัตตา”ของผู้มีทูลฎีกาใน“อสังขย**
ทูลฎีกา”นัยหนึ่ง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ใน“ทูลฎีกา ๖๒”

เป็นความมวนเวียนอยู่ในวัฏฏะของผู้มี“**ทูลฎีกา**”ที่ชื่อว่า
“อุปรัตนกัปปิกทูลฎีกา”(ผู้ยึดถือในการกำหนดที่สุดเบื้องปลาย) ซึ่ง
ความจริงที่ชัดเจนก็คือ **วนเวียนอยู่ในวัฏฏะ“ตนเอง”(อัตตา)**
ที่ตนหลงกำหนดขึ้นมาให้แก่ตน และนิมิตขึ้นจนสำเร็จ
ด้วยจิต(มโนเมยอัตตา)เท่านั้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๔๗) ดังที่
อาฬารดาบสปฏิบัติ เป็นต้น ยังหลงผิดใน“ความดับ”(นิโรธ)

ส่วนอุทกดาบสก็**“ดับเวทนา-ดับสัญญา”**ลงได้สำเร็จ
เช่นกัน และหลงว่า เป็น**“นิโรธหรือนิโรธสมาบัติ”**เหมือนกัน
ทว่าโดยสัจจะ“ธาตุจิตวิญญาณ”มันมีหน้าที่“รู้” แม้จะถูก
สะกดไว้ได้แก่ขนาดไหน ชมมันไว้ได้ก็เท่าที่อำนาจกำลัง
แห่งการกดขี่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง สั้นบ้าง ยาวบ้าง แม้จะ
ยาวนาน ขนาดไหน เมื่อฤทธิ์ของการกดขี่หมดลง จิต
วิญญาณมันก็ต้องขึ้นมาทำหน้าที่“รู้”จนได้อยู่เอง

แต่เพราะอุทกดาบสพยายาม**“ดับ”**แบบเดียวกันกับ
อาฬารดาบส**“ดับ”**โดยไม่ได้พยายาม**“สัญญา”**(ความกำหนดรู้)
เพื่อที่จะ“รู้”แต่อย่างใด แม้“ธาตุรู้”มันทำหน้าที่ขึ้นมา“รู้”
อุทกดาบสก็กดขี่มันลงอีก ไม่ให้“จิตวิญญาณ”ของตน
รับรู้ จะ“ดับ”ทันทีไม่ให้“ธาตุรู้”(จิตวิญญาณ)มันขึ้นมารับรู้ได้

การกระทำเช่นนี้แหละ คือลักษณะที่ชื่อว่า**“มีสัญญา**
ก็มีไซ้ ไม่มีสัญญาก็มีไซ้” หรือ**“มีการกำหนดรู้ก็มีไซ้ ไม่มี**
การกำหนดรู้ก็มีไซ้” จึงเป็นสัตว์ที่ไม่ให้มี“สัญญา”เด็ดขาด

เพราะเมื่อใด“จิต”มันจะทำหน้าที่“รู้” อุทกดาบสรีบ
ใช้ความแหว่ไวรู้ทัน แล้วก็กดขี่ทำ“ความดับ”ลงไปทันที
ไม่ให้“ธาตุรู้”มันแวบขึ้นมาทำหน้าที่“รู้”จนสำเร็จได้สักครั้ง
เป็นอันขาด มันจึงเหมือน“ดับ”ต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา แต่
อยู่ในลักษณะ**“จะรู้ก็ไม่ไซ้ ไม่รู้ก็ไม่ไซ้ หรือสัญญาก็มีไซ้**
ไม่สัญญาก็มีไซ้” นี่คือ “สัตตาวาส”ที่ไม่มี“วิญญาณฐิติ”

ตนเองจึงตกอยู่ในสภาพ**“ไม่รับรู้อะไร”**เป็นที่ตั้ง แล้ว

นับเอาสภาพนี้เป็น**“นิโรธ”**หรือทำ**“นิโรธสมาบัติ”** อันก็คือ
“ดับสัญญา” เป็น**“อสังขยฐิติ”**อยู่นั่นเอง ซึ่งมันก็เป็นเช่น
เดียวกันกับ**“อากิญจัญญายตนฌาน”**ของฤๅษีดาบสทั้งหลาย

ตามธรรมดาแห่งธรรมชาติ**“จิตวิญญาณ”**ที่ยังไม่ขาดสูญ
สนิทสิ้นไปจากความเป็น**“อตภาพ”** หรือยังไม่**“ปรินิพพาน”**
มันก็ต้องทำหน้าที่“รู้” ยกเว้นมันจะ“พัก”ทำหน้าที่ตาม
ธรรมชาติเป็นคราวๆ หรือเจ้าตัวกดขี่มันไว้ได้ จะเร็วจะนาน
ตามความสามารถ แต่แม้จะกดขี่มันไว้ได้นานแสนนาน
ปานใด มันก็ต้องกลับมาทำหน้าที่“รู้”จนได้อยู่นั่นเอง เมื่อ
หมดพลังกดขี่ มันก็จะขึ้นมาทำหน้าที่“รู้” ตามวาระของมัน

ดังนั้น ในขณะที่ตนเองยังไม่รู้สีกว่าตนเอง**มีความรับรู้**
นี้แหละที่ผู้ทำได้เขาหลงว่าสภาวะ**“ไม่รู้อะไรเลย”คือ“นิโรธ”**
หรือหลงผิดหนักไปถึงขั้นเห็นว่าเป็น**“สัญญาเวทิตนิโรธ”**โน่น
“มิจฉานนิโรธ”ทั้งหลายดังกล่าวถึงมาทั้งหมดนี้ก็เลยเป็น

ภาวะเดียวกันกับภาวะ**“ดับ”**ไม่ให้มีความรู้สึกต่างๆทั้งหลาย
ไม่ให้มีความรับรู้อะไร แม้ที่สุดยังหลงเข้าใจว่า **“ดับเวทนา-**
ดับสัญญา”ไปทั้งดุ้นนี้แหละ ก็คือ**“สัญญาเวทิตนิโรธ”**ด้วยซ้ำ
สัญญาเวทิตนิโรธก็เลยเป็นภาวะเดียวกันกับภาวะ**“ดับ”**
ชนิดที่ดับไปทั้งดุ้น ดับจิตทั้งจิต ดับเวทนาทั้งเวทนา ดับ
สัญญาทั้งสัญญา ไม่ให้มีความรู้สึกต่างๆทั้งหลาย ไม่ให้
รับรู้อะไรเลย กลายเป็นคน**“ดับธาตุรู้”**อยู่ใน**“อรูปฌาน ๔”**

นั่นคือ **“มิจฉานนิโรธ”**หรือผู้หลง“นิพพาน”ที่เป็นไป
ทางสาย**“ดับ”** สายนี้หลับตาเข้าไปสู่ภวังค์ คือ **ภพใน**
ภายในไม่เหลือ“ธาตุรู้”(วิญญาณ)ทำงานอยู่ในขณะ“ดับ”นั้นๆ

และยังมีอีกสายหนึ่ง ที่**ไม่ใช่พวก“ดับ”แบบหลับตา**
เข้าไปในภวังค์ แล้วเข้าใจว่า **ตน“ดับกิเลส”ได้แบบลืมนตา**
ทีเดียว อันเป็นการยึดถือกันคนละทิศ โดยถือว่า**ตนเอง**
บรรลุด้วยญาณหรือปัญญาคณะลืมนตาไปลงๆนี้แหละ ถือว่า
เป็น**“การหลุดพ้น”** ฟังๆแล้วคล้ายๆกับแบบพุทธเสียด้วย

ซึ่งแบบนี้เขาเรียกของเขาว่า บรรลุนิพพานแบบ**“นิกาย**
ฌาน” หรือ**“นิกายยันตรัสรู้ให้เร็ว”** เป็นต้น [ขอภัย
ที่นำข้อเขียนบางส่วนของ **คุณธรรมเกียรติ กั่นอิ** ที่ลงพิมพ์ใน
น.ส.พ.ไทยโพสต์ ๖ ธ.ค. ๒๕๕๒ มาอ้างอิงในที่นี้ โดยมีได้บอกกล่าว
ขอขอบพระคุณอย่างยิ่ง]

และบรรยายว่า **“เป็นนิกายที่ไม่ต้องรักษาศีลก่อนแล้ว**

จึงค่อยหัดทำสมาธิ แล้วจึงไปถึงขั้นปัญญา”

โดยอ้างอิงตามหลักฐานต่างๆในปกรณ์ของฝ่ายเถรวาท เราเห็นว่า “จะพบว่ามือรหัตต์เป็นจำนวนมาก ไม่ได้ผ่าน การรักษาศีล หรือทำสมาธิอย่างชนิดสูงๆ แต่ว่าได้ตรัสรู้กันในขณะฟังธรรมบรรยายของศาสดา เช่น พระยศและเหล่า มิตรสหาย” เป็นต้น

และอธิบายอีกว่า “หลักธรรมในนิกายฉนาก็คือการ ปฏิบัติเอาทางปัญญาขึ้นโดยเฉพาะ อันได้แก่พวกหลังนี้เอง คำสอนทางฝ่ายของเราก็มี กล่าวเป็นไปอย่างทำนองนี้หลาย แห่ง เช่น พุทธภาษิตในติลักขณาคาถาว่า “เมื่อใดมาเห็น สังขารทั้งหลายว่าไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน เมื่อนั้นย่อม เบื่อหน่ายในทุกขอันนี้ เป็นทางแห่งความบริสุทธิ์หมดจด”

ในพุทธภาษิตนี้ไม่ได้บอกว่าต้องรักษาศีลแล้วทำสมาธิ จึงจะเกิดปัญญาหลุดพ้นได้ แต่ว่าเมื่อมีปัญญาเห็นแจ้งใน พระไตรลักษณ์แล้ว ก็เป็นเหตุให้หลุดพ้นได้ เป็นการแสดง ถึงความสำคัญของปัญญาไปในตัว เพราะเหตุว่าขณะใดมี ปัญญา ขณะนั้นมีสมาธิและศีลไปในตัว ขณะใดมีสมาธิ ขณะนั้นก็มีศีล...”

“นิกายฉน” หรือ “นิกายย่นตรัสรู้ให้เร็ว” ที่เข้าใจว่า “เป็นนิกายที่ไม่ต้องรักษาศีลก่อนแล้วจึงค่อยหัดทำสมาธิ แล้วจึงไปถึงขั้นปัญญา”

โดยยกตัวอย่างจากตำนานของพุทธ ยุคพระพุทธเจ้า อนุบัติว่า มีผู้บรรลุอรหัตต์ได้โดยไม่ต้องปฏิบัติศีล-สมาธิ อะไรเลย แคฟังพระพุทธเจ้าตรัสไม่เท่าไร ก็เกิดปัญญา บรรลุได้ทันที นั้น ประเด็นนี้ก็ขออธิบายนัยสำคัญกันก่อน

กล่าวคือ ในกรณีเช่นนี้ คนผู้บรรลุได้เร็วพลันร่วม สมัยพระพุทธเจ้า ดังที่คุณธรรมเกียรติยกอ้างมานั้น เช่น พระยศ เพื่อนพระยศ หรือแม้แต่พระพาหิยะฯ เป็นต้น มีจริง ผู้ที่ได้ฟังพระพุทธเจ้าตรัสภาษิตนิตนอย ก็เกิด บรรลุอรหัตต์ทันที หรือคนอื่นๆที่ได้ฟังเทศน์พระพุทธเจ้า จบ ก็บรรลุทันที บรรลุโสดาบันบ้าง-สกิทาคามีบ้าง เป็นต้น ไม่เห็นต้องปฏิบัติศีลปฏิบัติสมาธิแต่อย่างใดเลย แคได้ฟัง พระพุทธเจ้าตรัสจบก็บรรลุ มันก็ชัดว่าไม่ได้ปฏิบัติศีลสมาธิ

แต่ท่านเหล่านั้น ที่เกิดร่วมยุคพระพุทธเจ้านั้น เป็น คนพิเศษ เป็นอุคคฆิตัญญุ(บัวพันธ์น้ำรอบแสงนิตเดียวกับาน,

ผู้พอได้รับฟังการแสดงหัวข้อธรรมก็บรรลุได้ทันที) คือเป็นคนที่มี บารมีสูงมาแล้วจากชาติแต่ปางก่อน เพราะได้ปฏิบัติศีล-สมาธิ-ปัญญาสัมมาทิฐิตามแบบพระพุทธเจ้าเป็นลำดับ เบื้องต้น-เบื้องกลาง-เบื้องปลายมาแต่ชาติก่อนๆแล้ว จน มีอาริยธรรมติดตัว ถึงขั้น“น้ำจะเต็มขันอยู่รอมร่อแล้ว” เมื่อได้รับอีกในชาติใหม่นี้ เพียงหยดเดียว ดิ่ง..! เข้ามาในขัน มันก็เต็มทันที เรียกว่า “อุคคฆิตัญญุบุคคล”

นี่คือ นัยสำคัญประเด็นแรกที่ผู้ไม่เข้าใจไม่รู้ในสังขธรรม ก็จะไม่สามารถรู้จักคุณสมบัติของคนที่ได้สั่งสมบารมีมาแล้ว ในแต่ละบุคคล จนเป็นคนผู้มีคุณธรรมเข้าขั้นแค่ได้ฟังธรรม นิตนอยก็บรรลุ ซึ่งไม่ใช่บุคคลพื้นๆทั่วไป เป็นบุคคลพิเศษ บุคคลที่มีบารมีสูงสุดเช่นนี้เรียกว่า **อุคคฆิตัญญุ** ซึ่งเป็นคนที่สามารถบรรลุธรรมได้โดยในชาตินั้นไม่ต้องศึกษาปฏิบัติศีล-สมาธิเลย แคฟังสังขธรรมนิตนอยก็บรรลุได้ทันที ดังที่ท่านได้รู้ในตำนานนั่นเอง

บุคคลผู้อุคคฆิตัญญุ เป็นไฉน

การบรรลุมรรคผล ย่อมมีแก่บุคคลใด พร้อมกับ เวลาที่ท่านยกหัวข้อขึ้นแสดง บุคคลนี้เรียกว่า บุคคลผู้ อุคคฆิตัญญุ (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘)

จึงไม่ควรจะหลงตนว่าตนจะบรรลุธรรมได้เร็วได้ง่าย เหมือน“อุคคฆิตัญญุบุคคล”โดยไม่ต้องศึกษาฝึกฝนตาม ขั้นตอนเบื้องต้น-เบื้องกลาง-เบื้องปลาย กันเสียก่อนเลย

พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๓๒๓, เล่ม ๒๑ ข้อ ๑๓๓, เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘ คำตรัสของพระพุทธเจ้ามียืนยันว่า

อุคคฆิตัญญุ(บัวพันธ์น้ำ บัวที่ได้รับกระพริบแสงกับาน, ผู้อาจ รู้ธรรมแต่พอท่านยกหัวข้อขึ้นแสดง)

วิญญูจิตัญญุ(บัวปริมน้ำ บัวที่ต้องได้รับแสงพอสสมควรจึงจะ บาน, ผู้อาจรู้ธรรมต่อเมื่อท่านอธิบายความแห่งหัวข้อนั้น)

เนยยะ(บัวโน้มน้ำ บัวที่อยู่ในน้ำสูงบ้างต่ำบ้างต้องพากเพียร จึงเจริญไปตามลำดับ คือผู้ต้องอบรมสั่งสอนฝึกฝนไปตามฐานะที่มี ธรรมจริง ซึ่งยังมีห้วงบรรลุธรรม, ผู้ยังพอแนะนำสั่งสอนได้อยู่)

ปทปรมะ(บัวใต้ตม บัวที่ไม่สามารถรับแสงได้, จึงบาน ไม่ได้ ผู้ไม่สามารถบรรลุธรรมในชาตินั้นๆ แม้จะฉลาดศึกษาพุทธ ธรรมได้มากมายสอนผู้คนที่ได้รับความนับถือเป็นปราชญ์ทางศาสนาด้วยซ้ำ แต่ตนเองไม่ได้บรรลุธรรมก็คือบัวใต้โคลน ปทปรมะไม่ ใซคนไม่ฉลาด

เท่านั้น แต่เป็นได้แม้แต่คนที่อยู่ดูละคร (มากมาย)

ที่หลงผิดกันอยู่ว่า คนที่ได้ชื่อว่า“ปทปรมะ”หรือบัวได้โคลนนั้น ก็คือ คนโง่ คนที่ไม่ได้เรียนรู้พุทธพจน์ เท่านั้น ไม่ใช่ดอกกะบัวได้โคลนนี้คือ คนที่แสนรู้แสนฉลาดในธรรม

พระพุทธเจ้า ก็เป็น“ปทปรมะหรือเป็นบัวได้โคลน”ได้

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘ มีเนื้อความดังนี้

บุคคลผู้อุคตติตัณญ เป็นไฉน

การบรรลุมรรคผล ย่อมมีแก่บุคคลใด พร้อมกับเวลาที่ท่านยกหัวขึ้นแสดง บุคคลนี้เรียกว่า บุคคลผู้อุคตติตัณญ

บุคคลผู้วิญญัติตัณญ เป็นไฉน

การบรรลุมรรคผล ย่อมมีแก่บุคคลใด ในเมื่อท่านจำแนกเนื้อความแห่งภาสิตโดยย่อให้พิสดาร บุคคลนี้เรียกว่า บุคคลผู้วิญญัติตัณญ

บุคคลผู้เนยยะ เป็นไฉน

การบรรลุมรรคผลเป็นขั้นๆไป ย่อมมีแก่บุคคลใด โดยเหตุอย่างนี้คือ โดยอุทเทส บุคคลนี้เรียกว่า บุคคลผู้เนยยะ

บุคคลผู้ปทปรมะ เป็นไฉน

บุคคลใดฟังพุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก จำทรงไว้ก็มาก บอกสอนก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลในชาตินั้น บุคคลนี้เรียกว่า บุคคลผู้ปทปรมะ

เห็นไหมว่า **บุคคลผู้ปทปรมะ** บัวได้โคลน นั้น ไม่ใช่หมายถึง คนโง่ คนไม่มีปัญญา ไม่ใช่หมายถึงคนไม่เก่ง แต่เป็นคนเก่งเฉลียวฉลาดปราดเปรื่อง เป็นถึงชั้นครูบาอาจารย์ เป็นเจ้าสำนักเจ้าหมู่เจ้าคณะ เป็นถึงปราชญ์คาสดา ก็ยังได้แต่ประเด้นสำคัญอยู่ที่ **ไม่มีการบรรลุมรรคผลในชาตินั้น** นั่นต่างหาก ซึ่งเหตุก็เพราะยัง“**ไม่สัมมาทิฐิ หรือมิจนาทิฐิ ในธรรมะของพระพุทธเจ้าอยู่**”นั่นเอง เป็นเหตุแท้ ซึ่งในยุคนี้มีมากมายเหลือเกิน ต่างแข่งกันสอนคนทั้งหลายกันแจ้วๆอยู่เต็มตลาดธรรมะ หรืออาจจะ“**สัมมาทิฐิ**”แล้ว แต่ปฏิบัติยังไม่บรรลุธรรม คือ ยังไม่“**พ้นสังโยชน์ ๓**” ก็เป็นไปได้

ส่วน **บุคคลผู้อุคตติตัณญ** บัวพ้นน้ำ นั้น คือ ผู้มีบารมีมาแต่ชาติก่อนๆแล้ว ได้ปฏิบัติจนมีธรรมะเนื้อแท้ที่เป็นอาริยธรรมตามแบบพุทธในตนมาแต่ชาติก่อนๆจนจวน

เจียนจะเต็มรอมมะร่อแล้วเท่านั้น ที่จะฟังธรรม ๔ ประโยค ก็บรรลุทันที เหมือนพระพาหิยะ ฟังธรรมกัณฑ์เดียวสอง กัณฑ์ก็บรรลุทันที เหมือนพระยสะ ซึ่งในชาตินี้ของท่านไม่ต้องปฏิบัติศีล-สมาธิ ก็บรรลุได้ ผู้ที่พอมารับแค่ ฟังธรรมพระพุทธเจ้า นิดเดียว ก็บรรลุได้ทันที นั่นเป็นได้เฉพาะผู้มีพลบัจจยที่ ได้สั่งสมบุญบารมีมาแต่ชาติก่อนๆ มากพอพร้อมแล้วจริงๆ

เป็นเรื่องเฉพาะบุคคลพิเศษเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องสามัญที่จะเป็นได้ทั่วไปทุกคน ทุกคนต้องผ่านการปฏิบัติ“ศีล” จนเกิด“สัมมาสมาธิ” สะสมอาริยธรรมจากการปฏิบัติไตรสิกขา มาก่อนทั้งสิ้น จึงจะเป็นผู้ได้ฟังธรรม ได้รับ“สัมมาปัญญา” อีกนิดหน่อยก็บรรลุทันทีได้ ตามที่ได้อ่านได้ฟังมาจากตำนานพระพุทธเจ้า

ดังนั้น ผู้ที่ไม่มีบารมีมาแต่ชาติก่อนจริง จะเลียนแบบโดยอาศัยแต่การฟังธรรม เอาแต่ส่วนของปัญญา แคเป็น **สุดมยปัญญา** จากอ่านจากฟัง หรือเอาแต่คิด ขบคิดแล้ว ขบคิดอีกจนได้ผลสรุปทางความคิดแจ่มสว่าง เป็นจินตมยปัญญา เท่านั้นก็ตาม โดยไม่ปฏิบัติ“ศีล”ให้จิตเกิดจนเป็น “สัมมาสมาธิ” สำเร็จถึงขั้น**ภาวนามยปัญญา** จริงนั้น เป็นไปไม่ได้เลย ที่จะบรรลุธรรม นอกจาก“หลงผิด”ว่า ตนบรรลุธรรมไปตามประสาของแต่ละคน เสียชาติเกิดไปทั้งชาติเปล่าๆแน่นอน

ซึ่งลัทธินิยามหายานแบบหนึ่งหรือนิกายฌาน ดังที่ คุณธรรมเกียรติกล่าวถึงนั้น มันเป็นความหลงผิด หลงทางไปยึดเอาวิธีดังที่เป็นกันอยู่นั้น คือตัดเอาแต่เฉพาะ “ปัญญา” โดยไม่เข้าใจทฤษฎีสัมบูรณ์ของพระพุทธเจ้า เฉพาะอย่างยิ่งไม่เข้าใจ“กรรม” ไม่มีความรู้ในเรื่อง“วิบาก” ที่ได้สั่งสมมาก่อนในแต่ละชาติๆ หรือไม่คอยเชื่อเรื่องแต่ปางก่อน เอาแค่เรื่องปัจจุบัน หรือเอาแต่ปัจจุบันเป็นเอก มีทิฐิสุดโต่งค่อนข้างยึดแต่ชาติปัจจุบัน ไม่เอาเรื่องอดีตที่เป็นวิบากจริง ที่เป็นพลบัจจยจริง

จึงปล่อยปละละเลย ไม่เอาใจใส่ศึกษาเหตุปัจจัยในเรื่องของอดีตอย่างสำคัญด้วย ซึ่งเป็นเหตุปัจจัยที่จะทำให้เราไม่“หลงผิด” เข้าใจผิด แต่ถ้าเข้าใจในเรื่องเหตุที่มาจากอดีตให้ดี ก็จะสามารถรู้เรื่อง**บารมีที่มีการสั่งสมเป็นวิบาก**

เป็น“พลวปัจจัย”(เหตุอันช่วยให้เกิดผลที่มีกำลังแข็งแรง)

เพราะฉะนั้น ถ้าเผลอไม่เข้าใจเรื่อง“พลวปัจจัย”ที่เป็น **ปรมัตถบารมี** ซึ่งผู้ได้ปฏิบัติสั่งสมมาแล้วตั้งแต่ชาติก่อนๆ หลายต่อหลายชาติ อันมีมาแต่เก่าก่อนอย่างเพียงพอจริง

แต่แล้วก็ไปหลงว่า ใครก็ได้ถ้าเร่งรัดพัฒนาจนเฉพาะ **“ปัญญา”ในชาติปัจจุบัน** โดย**คนผู้นั้นไม่มี“พลวปัจจัย”แห่งบุญบารมีของตนที่ได้สั่งสมมาแล้วอย่างเพียงพอแล้วจริง**

ตามที่เชื่อว่า อานๆๆ ฟังๆๆ ขบคิดให้แทงทะลุเท่านั้น **ตัด“ศีล”และ“สมาธิ”ทิ้งไป** ก็บรรลุธรรมได้ ดังที่ชาว“นิกายฉวน”เชื่อถือ ที่**คุณธรรมเกียรติ**หมายถึงนั้น ก็ขอยืนยัน ว่า การเข้าใจเช่นนั้น **ยังมีจลาทิภูฏิ**อยู่แท้ ยังหลงผิดไปจากลัทธิธรรมพระพุทธเจ้าแน่นอน

เพราะหากผู้ที่ไม่มีการมีจริงตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ต่อให้ขบคิดเจลิยฉลาดเก่งกาจยอดเยี่ยมขนาดไหนก็ไม่บรรลุตามธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นอันขาด มีแต่ที่หลงผิดว่าตนบรรลุ แล้วก็มั่นใจจริงๆว่าภาวะที่เราได้นี้แหละ คือความบรรลุธรรมของพุทธ แท้จริงแล้วความบรรลุที่เขาได้นั้นก็เป็นแบบของเขาเท่านั้น แต่มันไม่ใช่ของพระพุทธเจ้า

เพราะถ้าไม่ใช่ผู้มี“พลวปัจจัยแห่งปรมัตถบารมี”ถึงขีดถึงขั้นจริงมาแต่ชาติก่อนๆถึงขั้นเป็น“อุคตติตัญญู”(บัวพ้นน้ำ) หรืออย่างน้อยก็“วิปัญจิตัญญู”(บัวปร่มน้ำ)จริงแล้วละก็ ผู้นั้นจะไม่สามารถบรรลุธรรมได้แน่ จากเพียงเอาแต่ปัญญา ที่ได้จากฟังมาอ่านมาและขบคิดในชาตินั้น

ยิ่งเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่า **“ปทปรมบุคคล”(บัวโตเต็ม)** นั่นคือ **ผู้ไม่ได้บรรลุธรรมพระพุทธเจ้าในชาตินั้น** แม้คนผู้นี้จะหลงว่าตนบรรลุเพราะฉลาดเหลือหลาย รู้ธรรมะมากมาย สอนธรรมะอธิบายได้ลึกซึ้งเก่งวิเศษสารพัดปานใดก็ตาม ก็คือ **คนที่ใช้ชีวิตในชาตินั้นๆไม่ได้บรรลุธรรม** แต่หลงตัวเองว่าบรรลุ หรือแม้จะเป็น**“เนยบุคคล”(บัวในน้ำ)** ก็คือ **ผู้มีการบรรลุผลเป็นขั้นๆไป** พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างนั้น ซึ่งยืนยันอยู่ชัดๆว่า **เนยบุคคล**นี้แค่ฟังธรรมหรือแค่ใช้**“ปัญญา”**ขบคิดก็ไม่สามารถบรรลุธรรมได้

ดังนั้น **เนยบุคคลคือคนที่มีการมีแค่“บัวในน้ำ”**ก็คือ **ผู้ไม่ใช่“อุคตติตัญญู-วิปัญจิตัญญู”**แน่นอน จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ของผู้แค่ฟังธรรมหรือเอาแต่**“ปัญญา”** ก็จะบรรลุธรรม

เหมือนคนผู้มีการมี**“บัวพ้นน้ำหรือบัวปร่มน้ำ”** โดยไม่ต้องเรียนรู้ปฏิบัติ“ศีล”ให้เกิด“สัมมาสมาธิ” เกิด“สัมมาปัญญา”หรือ“สัมมาญาณ” และที่สุดเกิด“สัมมาวิมุตติ”บรรลุอรหนต์ แต่คนที่มีบารมีแค่**“บัวในน้ำ”**นี้ต้องปฏิบัติไปตามขั้นตามลำดับ“ไตรสิกขา” อันเป็นหลักการศึกษาของพุทธ จึงจะ**“บรรลุผลเป็นขั้นๆไป”**ตรงตามพระอนุสาสนี

...

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑ ส่วน**“นาม”**ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล**

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเดิมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อุตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”**เกี่ยวกับ**“จิต”**และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”**เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด**“ความเป็น”(ภาวะ)**ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง

อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตน”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラาบ**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ฆาตกร”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือ ว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตนา”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตนา-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผล**

บาป”ของผู้ที่นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็ จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่างั้นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตนา”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่ทีเดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยาวถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว่ว่า

“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๔๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดรูปลักษณ์ไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดารี”**ขึ้นในใจ(อารมณชาติ) หากความดำรินนั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ **“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือทรัพย์คือสมบัติแท้ของผู้ที่นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมหิ”**และ**“กัมมทยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๔-๗๔ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๔-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้อาจกล่าวอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปฎิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลออ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหาริย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั้นเอง ก็เริ่มด้วย **ศีลสัมปทา** แล้วก็ **อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ** และ **สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม **ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้น และศีลยิ่งๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้หลังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆธรรมของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆ กว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคมาที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรมถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มี “การค้าขายผิด” (มัจฉาณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น **มัจฉาชีวะ**

การค้าขายที่เป็น **มัจฉาชีวะ ๕** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ไปแล้ว และข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ก็จบไปแล้ว ฉบับนี้ก็จะได้อธิบายมัจฉาชีวะ ข้อที่ ๓ ต่อไป]

๓. การค้าขายเนื้อสัตว์ นั้นก็หมายถึง เนื้อสัตว์ ก็ชัดเจนอยู่แล้ว ว่า “มังสะ” คือ **เนื้อสัตว์** ไม่ได้มีความหมายแปลกแปรไปเป็นอื่น ตามที่ได้แปลเบี่ยงบาลีกันเลย พระองค์หมายถึง **เนื้อของสัตว์** แท้ๆตรงๆ ที่ไม่ให้คนค้าขาย โดยเฉพาะเนื้อของสัตว์ที่คนนี้แหละ “เจตนา, เจาะจง” (อุทิศ) ฆ่ามันให้ตาย ซึ่งเป็นการฆ่าชนิดที่ครบองค์ ๕ ของปาณาติบาตจริงๆ [๑.สัตว์มีชีวิต ๒.รู้รู้ว่าสัตว์

มีชีวิต ๓.มีจิตคิดฆ่า(ผู้เริ่มบาปแล้ว) ๔.มีความพยายามฆ่า(บาปหยาบเข้าขึ้นไปอีก) ๕.สัตว์ตายสำเร็จด้วยความพยายามนั้น(ครบบาปสมบูรณ์ในการฆ่าสัตว์) สัตว์ตายเพราะคนจงใจ(สัญญาจะ) ฆ่ามันสำเร็จ]

ในศาสนาพุทธ หากใครก็ตาม ค้าขาย “เนื้อสัตว์” (มังสะ) ก็เป็น **มัจฉาชีวะ** ทุกคนไม่ละเว้น เพราะพระพุทธเจ้าตรัสอยู่ชัดๆ ใ้ต้งๆ ว่าเป็น **มัจฉาฉณิชา มัจฉาชีวะ** นั่นเอง แต่ในเมืองไทยที่เป็นเมืองพุทธ ทุกวันนี้มีคนนับถือศาสนาพุทธมากถึง ๙๕ เปอร์เซ็นต์ ชาวพุทธเองแท้ๆ ซื้อขายเนื้อสัตว์หน้าตาเฉยกันเป็นเรื่องธรรมดา ไม่เห็นสะดุดใจ ไม่สะอึกสะอื้นอะไรเลย แม้แต่จะสะกิดใจสักนิดก็ไม่มีด้วยซ้ำมั้ง! ซึ่งขัดแย้งกับคำตรัสพระพุทธเจ้าอยู่ใ้ต้งๆ ทว่าบ้านทั่วเมืองไทยชาวพุทธค้าขายเนื้อสัตว์กันเต็มเมืองพุทธไปหมด และกินเนื้อสัตว์กันเต็มบ้านเต็มเมืองพุทธ เนื่องจากทั้งบ้านทั้งเมืองขายเนื้อสัตว์ซื้อเนื้อสัตว์มากินกันโดยไม่รู้เลยว่า เป็นมัจฉาชีวะ ผิดหลักธรรมของพุทธ เพราะคำว่า “มังสวณิชา” ได้ถูกแปลเบี่ยงบาลี หรือแปลเลียงบาลีให้เข้าใจผิดเพี้ยนจากพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ตรงๆ จึงประพฤติดีกกันเต็มเมืองพุทธ

ที่จริงนั้นตรงๆตามพระวจนะ ก็คือ พระองค์ชี้เบี่ยงชัดๆว่า **การค้าขายเนื้อสัตว์** ภาษาบาลีก็คือคำว่า **มังสวณิชา** แท้ๆตรงๆ ไม่ได้มีความอ่อนมาปนเลย พระองค์มีแค่คำว่า “มังสะ” ซึ่งหมายถึง **เนื้อสัตว์** ตรงๆ ที่ไม่ให้คนค้าขาย โดยเฉพาะเนื้อของสัตว์ที่คนนี้แหละ “ตั้งใจ, จงใจ” (อุทิศหรือสัญญาจะ) ฆ่ามันให้ตาย ซึ่งเป็นการฆ่าชนิดที่ครบองค์ ๕ ของปาณาติบาตจริงๆ ดังกล่าวมาแล้ว อุทิศ หรือสัญญาจะ แปลว่า ตั้งใจ, จงใจ, เจาะจง ดังนั้น เนื้อสัตว์ที่ตายเพราะถูกคน **จงใจฆ่ามัน** สัตว์

มันตายลงเพราะคนตั้งใจฆ่ามัน โดยเฉพาะครบองค์ ๕ ก็เป็นอันสัตว์ตายเพราะคนฆ่า ปาณาติบาต จึงเรียกว่า “อุทิศมังสะ” ไม่ใช่ “ปวตตมังสะ” ที่หมายถึง ๑.เนื้อสัตว์ที่มันตายเอง ๒.เนื้อสัตว์ที่เป็นเดนสัตว์กินหรือเนื้อสัตว์ที่มันฆ่ากันเองและมันกินเหลือทิ้งแล้ว ซึ่งเป็นเนื้อสัตว์ที่เกิดที่เป็นไปตามธรรมชาติของโลก ไม่มีคนทำบาปร่วมอยู่ในความเป็นไปนั้น

๓ [มีต่อฉบับหน้า]

ภาพจาก www.youtube.com

โผนจึงเห็น กงจักรร้าย กลายเป็นดอกบัว !?

● มาด้วยจ้าง เห็นแก่เงิน ๒,๐๐๐ บาท

ยอมทำลายแผ่นดินเกิด

แดงนครพนมรับเงินคนละ ๒,๐๐๐ บาท ก่อนเดินทาง

เข้าป่วนกรุงเทพฯ

ในสังคมใกล้ ๆ กลียุคนั้น พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์คราะห์ว่า ถ้าให้เลือกระหว่างพระอรหันต์กับปาตองโก ผู้คนในยุคสมัยใกล้กลียุคจะยินดีพอใจในปาตองโกมากกว่าพระอรหันต์ เพราะกินได้และอร่อยกว่า

จึงเป็นเรื่องไม่แปลก ที่ผู้คนยุคปัจจุบันจะแห่ไปบูชา เถรียญตาเผ่าซุชกมากกว่าพระเวสสันดร และหากมี

ใครอาสาว่าจะมาทำให้ตัวเองร่ำรวยได้เร็ว ๆ ใด ๆ ก็จะมีคนเชื่อถือศรัทธาชนิดไม่ลืมหูลืมตา ส่วนผู้ที่นำพาให้ผู้คนพึ่งตนได้ มีเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งเป็นวิถีอยู่เย็นเป็นสุขมาช้านาน กลับถูกมองว่า ถ่วงความเจริญของบ้านเมือง ผู้การบริหารแบบเศรษฐกิจไม่พอเพียงจะทำให้มันคงร่ำรวยเร็ว ๆ ไม่ได้ อะไรหนอเป็นปัจจัยที่ทำให้คนเราเห็นด้าเป็นชาวเห็นชั่วเป็นดีได้อย่างนี้ ต้นตำนานเรื่องเห็นกงจักรร้ายกลายเป็นดอกบัว จากอรรถกถาชาดกน่าจะให้คำตอบแก่เราได้

พระศาสดาเมื่อเสด็จประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน ทรงปรารภภิกษุว่ายากรูปหนึ่ง จึงตรัสถามภิกษุรูปนั้นว่า ดูก่อนภิกษุ ได้ยินว่า เธอเป็นผู้ว่ายากจริงหรือ ?

เมื่อภิกษุนั้นกราบทูลว่าจริงพระเจ้าข้า จึงตรัสว่า ดูก่อนภิกษุ แม้ในกาลก่อนเธอก็ไม่เชื่อฟังคำของบัณฑิตไปยินดีจักรกรวด เพราะที่ เป็นผู้ว่ายากดังนี้ แล้วทรงนำเอาเรื่องในอดีตมาสาธก ดังต่อไปนี้

ในอดีตกาล ครั้งศาสนาพระกัสสปะตปทผล ในเมืองพาราณสีเศรษฐีมีทรัพย์ ๘๐ โกฏิมีบุตรคน ๑ ชื่อ มิตตวินทุกะ มารดาบิดาของนาย มิตตวินทุกะ เป็นพระโสดาบัน แต่นาย มิตตวินทุกะ เป็นคนทู่ซื่อ ไม่มีศรัทธา

ต่อมาเมื่อบิดาตายแล้วมารดาก็ได้พยายามอบรมสั่งสอนให้ มิตตวินทุกะ ทำบุญทำทาน รักษาศีล แต่ความที่เขาเป็นคนโลภ จึงไม่เห็นประโยชน์ใด ๆ ในการทำบุญ จนมารดาต้องยอมลงทุนจ่ายเงินจ้างเขาไปรักษาศีล เขาได้ไปนอนหลับที่วิหาร ณ ที่แห่งหนึ่งตลอดคืน โดยอาการที่บ่แห่งธรรมแม้บท ๑ ก็ไม่กระทบหู

วันรุ่งขึ้นเขาล้างหน้าไปนั่งอยู่ที่เรือนแต่เช้าทีเดียว มารดาได้อาหารอหังการหนึ่งวางไว้ต่อหน้าเขา เขาถืออาหารอหังการหนึ่งไปทำการค้าขาย ในไม่ช้านักก็เกิดทรัพย์ขึ้นถึงแสนสองหมื่น ลำดับนั้น เขาได้มีความคิดดังนี้ว่า เราจักต่อเรือทำการค้าขาย ครั้นเขาต่อเรือแล้วได้กล่าวกะมารดาว่า แม่ จักทำการค้าขายทางเรือ

ครั้งนั้น มารดาได้ห้ามเขาว่า ลูกรัก เจ้าเป็นลูกคนเดียวของแม่ แม้ในเรือนนี้ก็มียศรัทธาอยู่มาก ทะเลมิใช่ที่ปลอดภัยอย่าไปเลย เขากล่าวว่า จักไปให้ได้ แม่ไม่มีอำนาจที่จะห้ามฉัน แม่เมื่อมารดากล่าวว่า ลูกรัก แม่ต้องห้ามเจ้าแล้วจับมือเอาไว้ ก็สลัดมือผลักมารดาให้ล้มลง แล้วข้ามไปลงเรือเล่นไปในทะเล

ครั้นถึงวันที่ ๗ เรือได้หยุดนิ่งอยู่บนหลัง

น้ำกลางทะเล เพราะนายมิตตวินทกะเป็นเหตุ
สลากกาลกัณฐีที่แจกไปได้ตกในมือของมิตต-
วินทกะ คนเดียวถึงสามครั้ง ครั้งนั้น พวกที่
ไปด้วยกันได้ผูกแพให้เขาแล้วโยนเขาลงทะเล
โดยที่คิดเห็นร่วมกันว่า คนเป็นจำนวนมากอย่า
มาพินาศเสีย เพราะอาศัยมิตตวินทกะนี้คนเดียว
เลย ทันใดนั้นเรือได้แล่นไปในมหาสมุทรโดยเร็ว

มิตตวินทกะ นอนไปในเปลลอยไปถึงเกาะ
น้อยแห่งหนึ่ง บนเกาะน้อยนั้นเขาได้พบ
นางเวมานิกเปรต ๔ นาง อยู่ในวิมานแก้วพลี
นางเปรตเหล่านั้นสวยทุกซ์ ๗ วันสวยสุข ๗ วัน
มิตตวินทกะ ได้สวยทิพยสมบัติอยู่กับนางเปรต
เหล่านั้น ๗ วันในวาระสุข ครั้นถึงวาระที่จะ
เปลี่ยนไปทนทุกซ์ นางทั้ง ๔ ได้สั่งว่า นาย
พวกฉันจักมาในวันที่ ๗ ท่านอย่ากระสันไปเลย
จงอยู่ในที่นี้จนกว่าพวกฉันจะมา ดังนี้แล้วพากันไป

มิตตวินทกะ เป็นคนตกอยู่ในอำนาจของ
ตัณหา ลงนอนบนแพนั้นลอยไปตามหลังสมุทรอีก
ถึงเกาะน้อยอีกแห่งหนึ่ง ได้พบนางเปรต ๘ นาง
ในวิมานเงินบนเกาะนั้น ได้พบนางเปรต ๑๖ นาง
ในวิมานแก้วมณีบนเกาะอีกแห่งหนึ่ง ได้พบ
นางเปรต ๓๒ นาง ในวิมานทองบนเกาะอีก
แห่งหนึ่ง โดยอุบายนี้แหละได้สวยทิพยสมบัติ
อยู่กับนางเปรตเหล่านั้นทุก ๆ เกาะ ดังกล่าว
แล้ว (คนบางคนได้เกาะดี ๆ อยู่ตั้งหลายเกาะ ที่
จะสวยสุขได้จนวันตาย จะเลือกนางเปรตกี่ตัว
มาบำรุงบำเรอก็ได้ แต่ความไม่รู้จักพอของเขา
ทำให้ต้องกระเสือกกระสนดิ้นรนไปจนถึงเมืองนรก)

เมื่อถึงเวลาที่นางเปรตแม่เหล่านั้นไปทนทุกซ์
ได้นอนบนหลังเปลลอยไปตามห้วงสมุทรอีก
ได้พบเมืองเมืองหนึ่งมีกำแพงล้อมรอบ มีประตู
๔ ด้าน ได้ยินว่าที่นี่เป็นอุสสทนรกเป็นที่สวย
กรรมกรรมของเหล่าสัตว์นรกเป็นจำนวนมาก
แต่ได้ปรากฏแก่มิตตวินทกะเหมือนเป็นเมืองที่
ประดับตกแต่งไว้ เขาคิดว่า เราจักเข้าไปเป็น
พระราชานในเมืองนี้

แล้วเข้าไปได้เห็นสัตว์นรกตน ๑ ทุนจักร

กรดหมุนเผาผลาญอยู่บนสิริระขณะนั้นจักรกรด
บนสิริระสัตว์นรกนั้น ได้ปรากฏแก่มิตตวินทกะ
เป็นเหมือนดอกบัว เครื่องจองจำ ๕ ประการที่
ออก ปรากฏเหมือนเป็นสังวาล เครื่องประดับทรวง
โลหิตที่ไหลจากสิริระเหมือนเป็นจันทน์แดงที่
ชโลมทา (เหมือนบางพวกที่เอาเลือดไปทำศิลปะ
อยู่ในขณะนี้) เสียงกรวญครางเหมือนเป็นเสียง
เพลงขับที่ไพเราะ

มิตตวินทกะเข้าไปใกล้สัตว์นรกนั้น แล้ว
กล่าวขอว่า ข้าแต่บุรุษผู้เจริญ ท่านได้ตัดทรง
ดอกบัวมานานแล้ว จงให้แก่ข้าพเจ้าเถิด

สัตว์นรกก้าวว่า แน่สหาย นี้ไม่ใช่
ดอกบัวมันคือจักรกรด มิตตวินทกะกล่าวว่า
ท่านพูดอย่างนี้เพราะไม่อยากจะให้แก่เรา
สัตว์นรกกิดว่า บาปของเราคงสิ้นแล้ว แม้บุรุษผู้
นี้ก็คงจะทุบตีมารดามาแล้วเหมือนเรา เราจัก
ให้จักรกรดแก่มัน

ครานั้นสัตว์นรกได้กล่าวกะมิตตวินทกะว่า
มาเถิดท่านผู้เจริญ ท่านจงรับดอกบัวนี้เถิด
แล้วขว้างจักรกรดไปบนสิริระของมิตตวินทกะ
จักรกรดได้ตกลงพัดผ่นบนสิริระเขา ขณะนั้น
มิตตวินทกะจึงรู้ว่าดอกบัวนั้นคือจักรกรด ได้รับ
ทุกขเวทนาเป็นกำลัง คร่ำครวญว่า ท่านจงเอา
จักรกรดของท่านไปเถิด ๆ สัตว์นรกตนนั้นได้
หายไปแล้ว

คราวนั้น พระโพธิสัตว์เสวยพระชาติเป็น
รุกขเทวดา พร้อมด้วยบริวารใหญ่เที่ยวจาริกไปใน
อุสสทนรกได้ไปถึงที่นั้น

มิตตวินทกะแลเห็นรุกขเทวดา ได้ถามว่า
ข้าแต่เทวราชเจ้าจักรนี้ลงบนสิริระ ประหนึ่งว่า
จะทำให้แหลกเหมือนเมล็ดงา ข้าพเจ้าได้
กระทำบาปอะไรไว้หนอ

ลำดับนั้น เทวราชเมื่อจะบอกเหตุแก่เขา
จึงได้กล่าวว่า

ท่านได้ทรัพย์มากมายแสนสองหมื่นแล้ว ยัง
ไม่เชื่อคำของญาติผู้เอ็นดูท่านเล่นเรือไปสู่สมุทร
อันอาจทำให้เรือโผล่ขึ้นได้ เป็นสาครที่มีสิทธิ์

น้อย ได้ประสมนางเวมานิกเปรต ๔ นาง จาก ๔ นาง เป็น ๘ นาง จาก ๘ นาง เป็น ๑๖ นาง เพราะอาณิสสแห่งอุโบสถกรรมที่ตนได้กระทำในวันหนึ่งเพราะอาศัยมารดา

ถึงจะได้ประสมนางเวมานิกเปรตจาก ๑๖ นางเป็น ๓๒ นาง ก็ยังปรารถนายิ่งไปกว่านั้น จึงได้ประสมจักรนี้ จักรกรดย่อมพัดผันบนศีรษะของคนผู้ถูกความอยากครอบงำ

ความอยากเป็นของสูงใหญ่ไพศาล ยากที่จะให้เต็มได้ มักให้ถึงความวิบัติ ชนเหล่าใด ย่อมยินดีไปตามความอยาก ชนเหล่านั้นย่อมเป็นผู้ทรงจักรกรดไว้

ชนเหล่าใดละสิ่งของที่มียากเสียด้วย (ยอมเผาบ้านเผาเมืองของตน)

ไม่พิจารณาหนทาง(ที่มีอันตราย-หรือมีแต่ทางแพ้)ด้วย แล้วไม่คิดอ่านเหตุการณ์นั้นให้ถ่องแท้ ชนเหล่านั้นย่อมเป็นผู้ทรงจักรกรดไว้

ผู้ใดพึงเพ่งพินิจถึงการทำงานและโอกาสอันไพบูลย์ (ต้องรู้จักพอจึงจะไพบูลย์) ไม่ช่องเสพความอยากอันประกอบด้วยความฉิบหาย(ดูแลอำนาจแห่งศัณหา) ทำตามถ้อยคำของผู้เฝ้าดูทั้งหลาย ผู้เช่นนั้น จะไม่ถูกจักรกรดพัดผัน

มิตตวินทูกะได้ฟังดังนั้นแล้วคิดว่า เทวบุตรนี้รู้กรรมที่เราทำไว้โดยถ่องแท้ เทวบุตรนี้คงจะรู้กำหนดกาลที่เราจะหมกไหม้อยู่ เราจะถามท่านดู ข้าแต่ท่านผู้นำบูชา จักรกรดจักตั้งอยู่บนศีรษะของข้าพเจ้านานสักเท่าไรหนอ จะสักกี่พันปี ข้าพเจ้าขอถามความนั้น ขอท่านได้โปรดบอกแก่ข้าพเจ้าเถิด

พระมหาสัตว์ ดูก่อนมิตตวินทูกะ ผู้เจริญก็ท่านชื่อว่าจะต้องทนทุกข์ทรมานไปสิ้นกาลนาน เพราะความที่แห่งกรรมอันทารุณยิ่ง เป็นกรรมอันท่านกระทำแล้ว เพราะวิบากแห่งกรรมนั้นใคร ๆ ไม่สามารถจะบอกให้รู้ได้ด้วยการนับเป็นปี และเพราะท่านจักต้องทนคือ จักต้องถึงวิบากทุกข์อันใหญ่ยิ่ง ซึ่งหาประมาณมิได้ เพราะ

เหตุนั้น เราจึงไม่สามารถที่จะบอกแก่ท่านได้ว่า ท่านนี้พันปี ท่านนี้แสนปี ตราบใดที่วิบากกรรมของท่านยังไม่สิ้นไปตราบนั้นเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ จักพ้นจักรกรดนั้นไปไม่ได้ แต่เมื่อวิบากกรรมสิ้นไปแล้ว ท่านก็จักละจักรกรดนี้ไปตามยถากรรม

ครั้นเทวบุตรกล่าวคาถานี้แล้ว ก็ได้ไปเทพวิมานของตน ส่วนมิตตวินทูกะ ก็ได้ดำเนินไปสู่ทุกขใหญ่

พระศาสดาครั้นทรงนำพระธรรมเทศนาขึ้นมาแล้ว ทรงประชุมชาดก มิตตวินทูกะในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุว่ายากรูปนี้ในบัดนี้ ส่วนเทวราชในครั้งนั้น คือเรตถาคต ฉะนี้แล

ชาดกเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คนที่เห็นกงจักรกลายเป็นดอกบัวได้นั้น เพราะมีพื้นฐานเป็น

• ไทยโพสท์ ๒๗ มิ.ค ๕๓

คณะสงฆ์จากจังหวัดหนองคายกำลังทำพิธีสาปแช่งและเผารายชื่อบุคคลที่กลุ่มนปช.ต่อต้าน บริเวณเวทีสะพานผ่านฟ้าลีลาศ

คนรั้น เชื้อมันตัวเองสูง จึงว่ายากสอนยาก ซึ่งคนว่ายากสอนยากนี้เมื่อถูกความอยากครอบงำแล้ว จึงหาใครมาห้ามปรามได้ และยังเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นอีกด้วย ก็ยังจะได้ทั้งจักรคือ ความอยาก และจักรคือความแค้นพัดผันบนศีรษะ ให้แหลกเป็นผุยผงทั้งวันทั้งคืนไปชั่วกาลนาน

๓

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี

เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ต่อจากฉบับที่ ๒๓๖

การบูรณาการกับหลักแนวคิดของ
เศรษฐกิจพอเพียง

๑. ความพอประมาณ

๑.๑ พอประมาณกับเวลาที่ใช้ในการดูแลรักษา
และทำความสะอาดเครื่องประดับตกแต่งบ้าน
และบริเวณบ้าน

๑.๒ พอประมาณกับแรงงานของสมาชิกใน
ครอบครัวที่จะช่วยกันจัดตกแต่งบ้านและบริเวณบ้าน

๑.๓ พอประมาณกับงบประมาณของ
ครอบครัวที่มีอยู่

๒. ความมีเหตุผล

๒.๑ สมาชิกในครอบครัวได้ใช้เวลาว่างให้เป็น
ประโยชน์

๒.๒ ประหยัดรายจ่ายของครอบครัว

๒.๓ ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่า

๒.๔ บ้านและบริเวณบ้าน สะอาดเป็นระเบียบ

สวยงามน้อย

๓. การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว

๓.๑ สมาชิกในบ้านทุกคนมีสุขภาพจิตสุขภาพกายที่ดี

๓.๒ เกิดการประหยัดและออม

๓.๓ ครอบครัวอบอุ่น

๔. เจือจางไขความรู้อยู่

๔.๑ หลักในการจัดตกแต่งบ้านและบริเวณบ้าน

๔.๒ องค์ประกอบในการจัดตกแต่งบ้าน

๔.๓ การจัดตกแต่งบริเวณบ้าน

๕. เจือจางไขคุณธรรม

๕.๑ ความรับผิดชอบในการทำงาน

๕.๒ ความขยัน อดทน

๕.๓ ความสามัคคี

๕.๔ ความประหยัดและออม

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

๑. ครูแจ้งผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

๒. ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับการจัดตกแต่งบ้านและบริเวณบ้าน ครูสุ่มถามนักเรียนเป็นรายบุคคล ดังนี้

- บ้านของนักเรียนมีสมาชิกจำนวนกี่คน

- บ้านที่นักเรียนอาศัยอยู่เป็นบ้านทาวน์เฮาส์ บ้านชั้นเดียว หรือสองชั้น มีจำนวนห้องกี่ห้องได้แก่ห้องอะไรบ้าง

- นักเรียนชอบห้องไหนมากที่สุดเพราะเหตุใด

๓. นักเรียนซักถาม ครูอธิบายพร้อมกับการให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดตกแต่งบ้านและบริเวณบ้าน

ขั้นสอน

๑. แบ่งนักเรียนเป็น ๖ กลุ่ม กลุ่มละ ๖-๗ คน เลือกหัวหน้ากลุ่มทำหน้าที่ประสานงานภายใน

กลุ่มและเลขานุการเพื่อจัดบันทึกการประชุม

๒. ให้นักเรียนทุกกลุ่มนั่งตามที่ครูกำหนดให้ เพื่อครูผู้สอนจะได้ดูแลให้คำปรึกษาในการศึกษาใบความรู้และทำใบงานได้อย่างทั่วถึงทุกกลุ่ม เช่น

๑) กลุ่มที่เลือก เรื่อง การจัดตกแต่งห้องครัว

๒) กลุ่มที่เลือก เรื่อง การจัดตกแต่งห้องอาหาร

๓) กลุ่มที่เลือก เรื่อง การจัดตกแต่งห้องรับแขก

๔) กลุ่มที่เลือก เรื่อง การจัดตกแต่งห้องนอน

๕) กลุ่มที่เลือก เรื่อง การจัดตกแต่งห้องน้ำห้องสุขา

๖) กลุ่มที่เลือก เรื่อง การจัดตกแต่งบริเวณบ้าน

๓. นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาใบความรู้ และนิเทศบ้านและสวน แล้วสำรวจดูว่าการจัดตกแต่งบ้านและบริเวณบ้านอย่างไร ที่จะเป็นแนวทางในการตกแต่งห้องต่าง ๆ ภายในบ้านและบริเวณบ้าน ตามหัวข้อที่กลุ่มเลือกไว้

๔. นักเรียนทุกกลุ่มร่วมกันคิดวิเคราะห์ ค้นหาวิธีการ หลักการจัดตกแต่งห้องต่าง ๆ และบริเวณบ้าน ความพร้อมของวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ตกแต่งห้องต่าง ๆ อย่างมีความปลอดภัย

๕. หัวหน้ากลุ่มและสมาชิกในกลุ่มร่วมกันค้นหาวิธีการใช้ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมในการทำงานอย่างคุ้มค่าและถูกวิธี โดยเลือกใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ

๖. ครูนำอภิปรายให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์ ที่ใช้ตกแต่งห้องต่าง ๆ อย่างประหยัดงบประมาณ โดยเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ เครื่องใช้สำหรับตกแต่งที่มีอยู่แล้ว ที่สามารถนำมาดัดแปลง แก้ไขให้ใหม่กลับมาใช้ใหม่ได้ หรือนำวัสดุอุปกรณ์ เครื่องใช้สำหรับตกแต่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาใช้เพื่อจะได้ประหยัด เนื่องจากราคาสินค้าไม่แพงเท่าสินค้านำเข้า และให้คำนึงถึงความปลอดภัยในการใช้งาน ตลอดจนให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

เกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ในการทำงานอย่างรู้ค่าและถูกวิธีได้อย่างเหมาะสมตามลักษณะบ้านที่อยู่ ครูสรุปและให้คำแนะนำเนื้อหาให้ครบถ้วนสมบูรณ์

๗. นักเรียนแต่ละกลุ่มวางแผนกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับหลักการ วิธีการ ขั้นตอน วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องใช้ต่าง ๆ ใน การจัดตกแต่งห้องต่าง ๆ และบริเวณบ้านตามหัวข้อเรื่องที่ได้เลือกไว้ตามหลักแนวคิดของเศรษฐกิจพอเพียงลงในใบงานและให้นักเรียนทุกคน กลับไปตกแต่งห้องต่าง ๆ ภายในบ้านมาคนละ ๑ ห้อง และส่งภาพถ่ายห้องที่จัดตกแต่งเสร็จเรียบร้อยส่งครูในสัปดาห์หน้า

ขั้นสรุป

นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปการวางแผนจัดตกแต่งห้องต่าง ๆ ในบ้านและบริเวณบ้านหน้าชั้นเรียน

ข.) ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การปลูกผักสวนครัวในกระถางผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

สามารถปลูกผักสวนครัวในกระถางได้ถูกต้อง ประหยัด ปลอดภัย ตามหลักแนวคิดของเศรษฐกิจพอเพียง

สาระการเรียนรู้

๑. การปลูกผักในกระถาง
 - ๑.๑ การวางแผนปลูกผักสวนครัว
 - ๑.๒ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ปลูก
 - ๑.๓ วิธีการปลูกผักสวนครัวในกระถาง
 - ๑.๔ ตัวอย่างการปลูกผักสวนครัวในกระถาง
๒. การปฏิบัติบำรุงรักษาผักสวนครัวที่ปลูกในกระถาง
 - ๒.๑ การให้ปุ๋ย
 - ๒.๒ การกำจัดศัตรูพืช
๓. การเก็บเกี่ยว

การบูรณาการกับหลักแนวคิดของเศรษฐกิจพอเพียง

๑. ความพอประมาณ

- ๑.๑ พอประมาณกับเวลาที่ใช้ปลูก และดูแลรักษา เช่น การรดน้ำผัก
- ๑.๒ พอประมาณกับสถานที่
- ๑.๓ พอประมาณกับแรงงานที่มีอยู่ในครอบครัว
- ๑.๔ พอประมาณกับงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่

๒. ความมีเหตุผล

- ๒.๑ ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
- ๒.๒ ประหยัดรายจ่ายของครอบครัว
- ๒.๓ มีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า
- ๒.๔ ได้ฝึกปลอดภัยจากสารพิษไว้บริโภค

๓. การมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี

- ๓.๑ สุขภาพร่างกายแข็งแรง
- ๓.๒ ปลอดภัยจากสารพิษที่ติดมาจากผัก
- ๓.๓ เกิดการประหยัดและออม
- ๓.๔ ครอบครัวอบอุ่น

๔. เงื่อนไขความรู้

- ๔.๑ วิธีการปลูกผักสวนครัวที่นักเรียนสนใจเลือกปลูก
- ๔.๒ การเตรียมภาชนะปลูก
- ๔.๓ การใช้ปุ๋ยชีวภาพ
- ๔.๔ การดูแลรักษาและการเก็บเกี่ยว

๕. เงื่อนไขคุณธรรม

- ๕.๑ ความรับผิดชอบในการทำงาน
- ๕.๒ ความขยัน อดทน
- ๕.๓ ความสามัคคีภายในกลุ่ม
- ๕.๔ ความประหยัดและออม

๕.๕ การแบ่งปัน

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

๑. ครูแจ้งผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

๒. นักเรียนศึกษาตัวอย่างของจริงผักสวนครัวที่ปลูกในกระถาง จำนวน ๓ ชนิด ได้แก่ ต้นกะเพรา ต้นตะไคร้ และต้นขิง ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ ดังนี้

- ผักสวนครัวทั้ง ๓ ชนิด ชื่ออะไร
- ต้นกะเพรา ต้นตะไคร้ ต้นขิง ปลูกโดยวิธีใด
- นักเรียนเคยปลูกผักสวนครัวทั้ง ๓ ชนิดหรือไม่

๓. นักเรียนซักถาม ครูอธิบายพร้อมกับให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการปลูกผักสวนครัว

ขั้นให้ประสบการณ์

๑. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ ๕-๖ คน เลือกหัวหน้ากลุ่มทำหน้าที่ประสานงานภายในกลุ่มและเลขานุการเพื่อจดบันทึกการประชุม

๒. นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาใบความรู้ เรื่อง การปลูกผักใน กระถาง และศึกษาเพิ่มเติมโดยค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตอภิปรายสรุปภายในกลุ่มโดยมีครูผู้สอนคอยแนะ

๓. นักเรียนทุกกลุ่มระดมความคิด วางแผนปลูกผักสวนครัวในกระถางโดยวิเคราะห์ วางแผนตามหลักแนวคิดของเศรษฐกิจพอเพียง โดยครูกระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันระดมความคิดวิเคราะห์ว่าควรจะมีอยู่ พอดีกับแรงงานของสมาชิกในกลุ่มและพอประมาณกับงบประมาณที่ตั้งไว้ และให้นักเรียนช่วยกันคิดเหตุผลในการตัดสินใจเลือกปลูกผักสวนครัวแต่ละชนิด ว่าเหมาะสมต่อการลงทุนหรือไม่อย่างไร เช่น ตัดสินใจเลือกปลูกตะไคร้เนื่องจากนำไปเป็นส่วนผสมของน้ำพริกแกง ใช้ประกอบอาหารรับประทานในครอบครัว ทำให้

ประหยัดรายจ่ายของครอบครัว ได้รับประทานผักปลอดสารพิษ เมื่อเหลือจากนำไปประกอบอาหารรับประทาน ยังสามารถจำหน่ายเพื่อเป็นรายได้ให้ตนเองและครอบครัวอีกด้วย

ให้วิเคราะห์ถึงภูมิคุ้มกันที่ดีที่นักเรียนจะได้รับจากการปลูกผักสวนครัว เช่น การได้รับประทานผักปลอดสารพิษมีผลทำให้ในอนาคตมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง และเมื่อนำผักไปจำหน่ายทำให้มีเงินออมเก็บไว้ใช้ในอนาคต และเรียนรู้ที่จะนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการทำงาน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนได้เตรียมพร้อมในการรับความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตให้นักเรียนระดมความคิดว่าจะต้องใช้ความรู้เรื่องใดบ้างสำหรับปลูกผักสวนครัวในกระถาง เพื่อให้นักเรียนมีความรอบรู้เพียงพอในการทำงาน นักเรียนช่วยกันพิจารณาว่าคุณธรรมข้อใดบ้างที่จะนำมาใช้ในการปลูกผักสวนครัว เช่น ความขยันอดทนในการรดน้ำผัก การใช้ปุ๋ยอย่างประหยัด เป็นต้น เมื่อนักเรียนช่วยกันวิเคราะห์เสร็จเรียบร้อยแล้วให้ช่วยกันวางแผนการทำงานและบันทึกผลลงในแบบบันทึกการวางแผนการปลูกผักสวนครัวในกระถาง

๔. ครูสาธิตขั้นตอนการปลูกผักสวนครัวในกระถางให้นักเรียนดู และให้นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยให้คำแนะนำ

๕. นักเรียนทุกกลุ่มลงมือปฏิบัติงานปลูกผักสวนครัวในกระถางตามใบงานที่ครูแจกให้

ขั้นสรุป

๑. นักเรียนทุกกลุ่มนำเสนอผลการปฏิบัติงานปลูกผักสวนครัวในกระถางหน้าชั้นเรียน

๒. นักเรียนและครูช่วยกันสรุปขั้นตอนการปลูกผักสวนครัวในกระถาง

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

● สุทธิพงษ์ ปรัชญพฤทธิ
ผู้จัดการออนไลน์
๒๘ มีนาคม ๒๕๕๓

● เครื่องบินส่วนตัวทักษิณ ลำละ ๑,๕๐๐ ล้านบาท
(ขอบคุณภาพจากอินเทอร์เน็ต)

มิจฉาทิฐิของทักษิณ

ร้ายแรงกว่าระเบิดปรมาณู ๗๖ ลูก

นช. พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ได้เป็นผู้นำรัฐบาลระหว่างวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ - ๑๘ กันยายน ๒๕๕๙ มีรายงานและมีข่าวที่เกี่ยวข้องกับมูลค่าทรัพย์สินของเขาดังนี้

ปี ๒๕๔๔ เมื่อได้เป็นนายกรัฐมนตรี ได้แจ้งมูลค่าสินทรัพย์ปรากฏเป็นหลักฐานกับ ป.ป.ช. ๔๙,๐๐๐ ล้านบาท ปี ๒๕๔๙ ก่อนเกิดรัฐประหาร มีประกาศเป็นหลักฐานว่า มีการขายชินคอร์ปให้เทมาเล็ก แห่งสิงคโปร์ มีมูลค่าประมาณ ๗๓,๐๐๐ ล้านบาท ที่ไม่ปรากฏเป็นหลักฐานต่อ ป.ป.ช.

สื่อประเทศอังกฤษ เสนอข่าวหลังทักษิณถูกถอนวีซ่า มีการอายัดทรัพย์สินของทักษิณมีมูลค่า ๔,๐๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐ หรือประมาณ ๑๔๐,๐๐๐ ล้านบาท สื่อประเทศมาเลเซียเสนอข่าว ทักษิณมีเงิน ๕,๕๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐ หรือประมาณ

๑๙๒,๕๐๐ ล้านบาท ก่อนจะขาดทุนจากการเก็งกำไรน้ำมัน และอสังหาริมทรัพย์ เหลือ ๕๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐ หรือ ๑๗,๕๐๐ ล้านบาท ปี ๒๕๕๒ มีคนพบว่าทักษิณดอดไปประเทศมาเลเซีย เชื่อว่าคงเข้าไปจัดการบัญชีทรัพย์สินของตนที่มาเลเซีย

ทักษิณบอกให้ประชาชนเป็นอยู่อย่างพอเพียง แต่จากต้นปี ๒๕๔๔ ถึงปลายปี ๒๕๔๙ ระยะเวลาประมาณ ๖ ปี ทรัพย์สินเขา ๕ หมื่นล้าน เพิ่มมาเป็น ๕ แสนล้าน มูลค่าทรัพย์สินเพิ่ม ๑๐ เท่า

มิจฉาอาชีพะเท่านั้น ที่จะทำให้สินทรัพย์ของเอกชนหรือประชาชนมีมูลค่าเพิ่มสูงแบบเหลือเชื่อ อาชีพทางอบาย นักกีฬาอาชีพ นักร้อง นักแสดง การพนัน ค้าสิ่งเสพติด ขายเหล้า เบียร์ ไจรไฟสุท รวมทั้งจากการปั่นเอาจาก

● ชีวิตเศรษฐกิจที่รวยเพิ่มมหาศาลในเพียงไม่กี่ปี
จากห้าหมื่นล้านบาท เป็นห้าแสนล้านบาท

● ขอประกาศให้โลกรู้...

ตลาดหุ้น ทำให้เอกชนหรือประชาชนมั่งคั่งแบบ
ผิดปกติได้

มิจฉาอาชีพจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ประกอบการ
มากกว่าจะเป็นประโยชน์ต่อระบบหรือต่อสังคม
จะก่อให้เกิดปัญหา สังคม การเมือง และเศรษฐกิจ
ทำให้เศรษฐกิจ สังคมและการเมืองไม่มั่นคง
ปรัชญาของระบบที่ดี คือต้องทำให้ระบบให้เกิด
ความมั่นคง อาชีพอะไรที่ทำให้เอกชนมั่งคั่ง
อาชีพนั้นอาจจะเอารัดเอาเปรียบระบบ และ
ทำให้ระบบไม่มั่นคง รัฐต้องสนับสนุนเอกชน และ
ประชาชน ประสิทธิภาพการสัมมาอาชีพจะมากกว่า
สนับสนุนประกอบการมิจฉาอาชีพ

ความอยากร่ำอยากรวยของทักษิณมีมาแต่ต้น
ลาออกจากราชการมาทำหนังเร่ ประสบกับภาวะ
วิกฤตเศรษฐกิจช่วงที่ประเทศไทยเข้าโครงการ

ไอเอ็มเอฟครั้ง แรกระหว่างปี ๒๕๒๕-๒๕๓๕ มี
คดีเกี่ยวเช็คปรากฏอยู่ ระยะหลังมาเปิดบริษัท
จำหน่ายอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ กิจการก็ไม่ประสบ
ผลสำเร็จ

อุกชนม ๒ ล้านบาท เป็นตัวบ่งบอกถึง
รูปแบบและวิธีการประกอบอาชีพของทักษิณ

จุดเริ่มต้นความมั่งคั่ง “ชัยวัฒน์ สุรวิชัย” นัก
ต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย ๑๔ ตุลาคม สมาชิกพรรค
พลังธรรม ที่เคยร่วมงานกับทักษิณ เขียน
จดหมายนอกคุกกถึง “ไอ้ค เอ็ม อึ้งอึ้ง หลานรัก”
กล่าวถึงคำพูดของทักษิณ..“หากไม่มี บิ๊กจ๊อดผม
ก็คงไม่มีวันนี้” หลานคงรู้ว่าเป็นเรื่องการให้
สัมปทาน ซึ่งคุณพ่อต้องให้อะไรจึงได้มา แน่แน่นอน
ว่าเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมและหลักธรรมาภิบาล

ซึ่งนักธุรกิจที่ดีและกล่าวอวดตัวว่าดี “ไม่ควรทำ”..

..“ผมพอแล้วครับ ประเทศให้ผมมากแล้วต่อไปนี่ ผมจะขอตอบแทนคุณแผ่นดิน หากผมทำให้ประเทศเจริญขึ้น ผมก็ได้ทางอ้อมอยู่แล้ว (จากหุ้นที่เพิ่มขึ้น) ขอให้มาช่วยกันนะครับ”..

จากหากินทางฉายหนังเร่กลายเป็นเศรษฐีใหม่ ช่วงเวลาประมาณ ๒๕ ปี และได้ขึ้นมาเป็นผู้นำประเทศ ทักษิณเป็นผู้ที่พูดฟังแล้วฟังดี (มิจฉาวจา) แต่การกระทำเป็นคนละเรื่อง แสดงถึงความเป็นคนคดในข้อถ้อยในกระดุกมาแต่แรก มีมิจฉาวจิตอยู่ในกมลสันดาน เอาไรต์เอาเปรียบประเทศชาติ เอาไรต์เอาเปรียบเอกชนด้วยกัน เอาไรต์เอาเปรียบประชาชน พูดเอาแต่ตัวได้ ไม่มีทริออตตูปะ ไม่มีใจเป็นนักกีฬา เป็นตัวอย่างที่เลวแก่เยาวชน เพื่อความมั่งคั่งแห่งตน คิดกระทั่งจะเป็นประธานาธิบดีของประเทศ

ผู้เขียนค่อนข้างทราบถึงความเป็นไปของกลไกเศรษฐกิจโลก เงินเหรียญสหรัฐเริ่มพังทลายในปี ๒๕๔๓ รัฐบาลทักษิณมาในปี ๒๕๔๔ เป็นช่วงที่เงินไหลออกจากอเมริกามาทั่วโลก ทำให้เศรษฐกิจทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยดีขึ้น ทุนสำรองฯ ค่าเงินบาท ตลาดหุ้น ราคาสินค้าเกษตรสูงขึ้น มีผลทำให้ประเทศไทยสามารถใช้หนี้ไอเอ็มเอฟหมดกลางปี ๒๕๔๗ ใช้หนี้ได้ก่อนกำหนดถึง ๒ ปี

เศรษฐกิจไทยยุคทักษิณดี เกิดจากการพังทลายของค่าเงินเหรียญสหรัฐ ทำให้เงินไหลมาทั่วโลก ท่วมไทย ทำให้เศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจไทยดีขึ้น ไม่ใช่เกิดจากฝีมือการบริหารประเทศของทักษิณ แต่แทนที่ทักษิณจะรู้เท่าทันกลับฉวยโอกาสเอาประโยชน์ใส่ตนอย่างเดียว รู้กันในวงลิ “คอร์รัปชันเชิงนโยบาย” เงินเพื่อเป็นเรื่องสำคัญ หากเกิดขึ้นแล้วไม่มีทางลง และจะต่อเนื่อง เงินเพื่อยุคทักษิณพุ่งสูงมาก

ระยะหลังทักษิณมีเครื่องมือประกอบการที่สำคัญ ๒ อย่าง ๑) เงิน ๒) สื่อ ที่ทำให้ทักษิณมีชัยชนะทางการเมืองอย่างท่วมท้น สิ่งทั้ง ๒

อย่างนี้เปรียบเหมือนดาบ ๒ คมที่คมมาก หากใช้ทางลัทธิมาติฐิ จะทำให้สังคมเจริญรุ่งเรืองอย่างรุ่งโรจน์ได้ แต่หากใช้ทางมิจฉาวจิตจะนำความล่มจมมาสู่สังคมอย่างยากที่จะหาสิ่งใดมา เปรียบได้ ทักษิณเลือกใช้เครื่องมือทั้ง ๒ ในทางมิจฉาวจิต ทักษิณใช้สื่อทุกเช้าวันเสาร์ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ เน้นตัวเลขทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ที่ดีขึ้น ว่าเป็นฝีมือของเขา โดยเฉพาะเรื่องการใช้นี้ไอเอ็มเอฟ และการสูงขึ้นของราคารายางเอามาเน้นย้ำเป็นพิเศษ ทำให้คนส่วนหนึ่งหลงเชื่อถึงขั้นหลงใหลว่าทักษิณเป็นสุดยอดผู้นำ

แต่คนอีกส่วนหนึ่งไม่เชื่อเศรษฐกิจดีเพียงวาจา (มิจฉาวจา) แต่เบื้องหลังมีการใช้ตำแหน่งหน้าที่หาประโยชน์ส่วนตนอย่างสุดเหวี่ยง ส่วนใหญ่หาประโยชน์ผ่านตลาดทุน เช่น การนำ ๕ รัฐวิสาหกิจเข้าตลาดหุ้น และการขายชินคอร์ปให้เทมาเส็กแห่งสิงคโปร์ ใช้ตลาดทุนเป็นช่องทางนำเงินไปไว้ที่ต่างประเทศ ถึงทุกวันนี้เป็นเวลาถึง ๙ ปีแล้ว ทักษิณยังคงใช้สื่ออย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าวิทยุโอลิมปิก หรือโฟนิน

ความมั่งคั่งอย่างรวดเร็วในช่วงเวลาอันสั้น ทำให้ทักษิณหลงตัวและลืมนตน คิดการใหญ่โตขึ้นไปอีก การใช้สื่อแบบ ปลุกกระดม ทำให้คนในสังคมแตกแยกเป็น ๒ ฝ่าย ความรุนแรงของคนในชาติ เริ่มต้นในรัฐบาลทักษิณอย่างมีนัยสำคัญ เป็นความเสียหายที่ยากที่จะประเมินค่าได้ และยากที่จะให้ฟื้นคืนสู่สภาพเดิมได้ ระเบิดปรมาณู ๒ ลูกทำความเสียหายให้เฉพาะเมืองฮิโรชิมาและนางาซากิของญี่ปุ่นเท่านั้น

แต่ปรมาณูทางมิจฉาวจิตของทักษิณไม่ได้ทำลายเฉพาะบางเมือง แต่ทำลายจังหวัดแต่ละจังหวัด คนแตกแยกทุกระดับชั้น ตั้งแต่ล่างสุดถึงบนสุด ครอบครัวแตกแยก เพื่อนฝูงแตกแยก คนในองค์กรแตกแยก คนหน่วยงานแตกแยก คนในสังคมแตกแยก ประเทศไทยตายทั้งเป็น

มิจฉาวจิตของทักษิณถูกทิ้งลงทุกจังหวัดผ่านสื่อร้ายแรงกว่าระเบิดปรมาณู ๗๖ ลูก ๒

สุนทรียสนทนา

ระหว่าง

ท่านจันทร์ และ คุณไพศาล พืชมงคล

๑๘ มีนาคม ๒๕๕๓

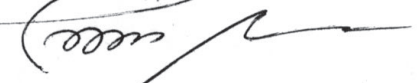
กราบนมัสการ พระคุณ ท่านสมณะจันทเสฏฐ์ ที่เคารพ

ผมได้รับไปรษณียบัตรของพระคุณแล้ว มีความอึ้งใจและยินดีที่ได้รับไปรษณียบัตรนั้น เนื่องจากไปรษณียบัตรน้อยได้สะท้อนถึงน้ำใจรำลึกที่พระคุณมีต่อผม จึงนับเป็นมงคล และย่อมบังเกิดความสวัสดี

ผมเห็นด้วยกับพระคุณว่าในการเสวนาระหว่างพระคุณกับผมนั้น การเขียนจะเป็นประโยชน์กว่าการโทรศัพท์ เพราะนอกจากละเอียดลออประณีตกว่าดังที่พระคุณว่ามาแล้ว อาจจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นที่ได้พบได้เห็นอีกด้วย ทำนองเดียวกับหนังสือโต้ตอบระหว่างสมเด็จพระญาณสังวรญาณมุนี (ทศบาล) วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร กับสมเด็จพระญาณสังวรญาณมุนี (ทศบาล) วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร ซึ่งได้รวบรวมพิมพ์เป็นหนังสือสาส์นสมเด็จ เป็นคลังความรู้ในศาสตร์หลายศาสตร์ให้แก่คนรุ่นหลัง กระทั่งถึงทุกวันนี้ ปัญญาวิชาคุณของพระคุณเมื่อผ่านการจรรยาเป็นหนังสือจึงย่อมยังประโยชน์โดยนัยเดียวกันนั้น เหตุนี้ผมจึงมีความอึ้งใจและยินดีที่จะสนองความประสงค์ของพระคุณ

ผมมีความสังเวชใจในการพระศาสนาในวันนี้ที่ได้เห็นภาพเจ้ากูซึ่งควรเป็นเนืองน่านุญอันประเสริฐให้แก่มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย มากล้นกลายเป็นอลัชชี ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่พระบรมศาสดาเคยตรัสไว้ว่า เป็นเดรัจฉานกถาบ้าง กระทำในสิ่งที่ตรัสว่าเป็นเดรัจฉานวิชาบ้าง ไม่มีจรรยา

และสมณสาธูปอันควรแก่การนับถือเลย ดังนั้นน้ำใจในฐานะที่เป็นบริษัทหนึ่งในพระศาสนาที่ ยังมี ปัญหาใหญ่อยู่ข้างใต้ นั่นก็คือปัญหาการบริหารจัดการคณะสงฆ์ ซึ่งกำลังถูกครอบงำแทรกแซงและ ควบคุมโดยบุคคลบางคณะ ที่ดำรงตนอยู่ห่างไกลจากพระธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้า บางคราวจึง รำลึกถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งพระเจ้าอโศกมหาราชที่ยอมเปลื้องพระองค์เสียสละในส่วนพระองค์ ยอมทำ บาปกรรมเพื่ออารักรักษาให้พระพุทธศาสนามีความบริสุทธิ์ มีความเจริญสืบไป จนกระทั่งตกทอดมาถึง คนไทยในวันนี้ เมื่อหวนนึกถึงขณะนี้แล้วในก็คิดเตลิดไปว่า หากการชำระสะสางระดับอธิกรณ์และความ มัวหมองในพระศาสนาที่เกิดขึ้นนี้จะทำการประการใดจึงจะได้ผล เพื่อให้พระสงฆ์เป็นเนืองนิตย์อัน ประเสริฐแก่เวไนยสัตว์ ดังพุทธประสงค์ที่มีมาแต่พุทธกาล ดังนั้นในฐานะที่พระคณาภิรณอยู่ด้วย คีล เปี่ยมอยู่ด้วยธรรมวินัยในพระตถาคตเจ้า แม้น้ำใจจะได้ละวางความยึดถือกระทั่งเห็นถึงพระ ไตรลักษณ์ในสิ่งที่ปรากฏขึ้นแล้ว แต่เมตตาธรรมก็ย่อมยังอยู่และด้วยธรรมประการนี้มิรู้ว่พระคุณท่าน จะคิดอ่านประการใด

ขอกราบหมัสการ

(นายไพศาล พิษมงคล)

ผู้อาวุโส ไพศาล พิษมงคล

อาตมาได้รับจดหมายที่พิมพ์อย่างเรียบร้อย และสื่อดด้วยถ้อยคำของนักเขียนระดับครูแล้วเห็น สมควรยึดถือเป็นแบบอย่างด้วยการสื่อสารทางจดหมายแทนการใช้ไปรษณียบัตร เพื่อให้บรรจเนื้อหา สารการเสวนาได้เต็มตามเจตนารมณ์ที่ต้องการจะสื่อสารกับผู้อาวุโส ที่ตอบจดหมายได้รวดเร็วปาน กามนิทมนุ่มน้นเทียว

โดยจริงแล้วการเขียนจดหมายโต้ตอบกันและกันเช่นนี้ น่าจะหวนกลับคืนมาสู่สังคมปัจจุบันได้แล้ว หลังจากที่เราแทบจะลืมการสื่อสารทางจดหมาย ยอมหลักทางให้การสื่อสารทางโทรศัพท์และการ สื่อสารทางคอมพิวเตอร์มาเป็นวิธีการครองชีวิตไปเสียแล้ว กลายเป็นการยอมจำนนอย่างศิโรราบเลย ก็ว่าได้ มีผลทำให้รูปแบบการสื่อสารของคนในยุคนี้ได้ตกเป็นทาสของความในเร็วใจร้อนและขาด ความรอบคอบแบบกาย ฝากให้ผู้อาวุโสช่วยใช้ความสามารถในการเขียนสื่อสารให้คนในสังคมหันกลับ มาสู่การสื่อสารทางจดหมายให้มากขึ้นกว่าที่เห็นและเป็นอยู่ โดยได้ทราบจากการสำรวจจากแหล่งหนึ่ง บอกว่าวันนี้คนเขียนจดหมายติดต่อกันเพียงสองคนในร้อยคนเท่านั้น และจดหมายเกือบทั้งหมดก็เป็น จดหมายสำเร็จรูปเพื่อแจ้งค่าน้ำค่าไฟค่าโทรศัพท์และใบทวงหนี้ ที่ใช้การสื่อสารทางไปรษณียบัตรอย่าง เป็นการเป็นงานก็คือไปรษณียบัตรทายผลฟุตบอลโลก นับว่าน่าสงสารจดหมายเป็นยิ่งนัก

ขอแสดงความเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งที่ผู้อาวุโสยกเรื่องการเสวนาทางปัญญาระหว่างสมเด็จกรม- พระยาดำรงราชานุภาพ กับสมเด็จพระญาณริศรานูวัตินวงศ์ จนกลายเป็นหนังสือสนทนาสนมเด็จพระ

อาตมาจึงขอโอกาสนำจดหมายโต้ตอบของผู้อาวุโสกับอาตมาลงพิมพ์หนังสือในแวดวงของสันติโคกเป็นอันดับแรกไปเลย เชื่อว่าน่าจะได้รับความเห็นชอบจากบรรณาธิการเพราะเป็นการนำเสนอที่น่าสนใจ ทั้งยังเป็นแรงกระตุ้นให้อาตมากระตือรือร้นในการเขียนมากขึ้น ทั้งนี้ โดยมีต้องกล่าวถึงผลประโยชน์ทางปัญญาจากจดหมายแต่ละฉบับของผู้อาวุโสไพศาล

ความสังเวชใจในการพระศาสนาที่ผู้อาวุโสปรารถนาให้อาตมาทราบนั้นเป็นความรู้สึกเดียวกับใจของอาตมาเลยนะ โดยเฉพาะในเรื่องเดรัจฉานวิชชาอันได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของ “ผู้ที่อยู่ในรูปแบบพระสงฆ์กระแสหลัก” ไปแล้ว กระทั่งมีการยอมรับจนกลายเป็นการยอมรับจนไปแล้วดังมีคำพูดติดปากกันว่า **“พุทธกับไสยไปด้วยกัน”** ซึ่งเป็นเรื่องผิดอย่างฉกาจฉกรรจ์เพราะ **“พุทธ”** แปลว่า **“ตื่น”** แต่ **“ไสย”** แปลว่า **“หลับ”** ด้วยว่าคนตื่นย่อมไม่หลับและคนหลับย่อมไม่ตื่น หรือจะกลายเป็นว่าในสังคมพุทธเราทุกวันนี้กลายเป็น “พุทธแบบหลับ ๆ ตื่น ๆ” ไปแล้ว

การแก้ปัญหาในเรื่องนี้เป็นเรื่องยากมาก เพราะเดรัจฉานวิชาเป็นสิ่งเสพติดทางจิตใจ เช่นเดียวกับยาบ้าเป็นยาเสพติดทางกายนั่นเทียว เท่านั้นคิดได้ในขณะนี้เห็นว่าจะนำการศึกษาคณะสงฆ์ไปสู่พระไตรปิฎก แทนการเรียนตามหลักสูตรของ “ฤาษีแปลงสาร” ดังที่เรียนกันอยู่ทุกวันนี้ด้วย คำสอนในพระไตรปิฎกนั้นเป็นคำสอนหลัก มีทั้งพระธรรมและพระวินัย ได้กำหนดให้เว้นขาดจากเดรัจฉานวิชาโดยประการทั้งปวง โดยเฉพาะพระไตรปิฎกในส่วนที่เป็นทิมิกาย สิลขันธวรรคเล่มแรก และสูตรแรกของพระสูตรตันตปิฎกเลยทีเดียว อาทิ “พรหมชาลสูตร” และ “สามัญญผลสูตร” ทั้งสองสูตรนี้น่าจะเป็นหลักสูตรการศึกษาคณะสงฆ์ จนถึงขั้นที่ว่าให้มีการท่องจำแบบมุขปาฐะทั้งภาษาบาลีและภาษาไทยให้ได้เลยทีเดียว ด้วยว่าตรงนี้แหละคือ **“พุทธธรรมบุญ”**

ผู้อาวุโสมีหูตากว้างไกลและไฟในธรรม ย่อมจะฟังเทศน์และอ่านหนังสือธรรมะอยู่เนือง ๆ น่าจะทราบเป็นอย่างดีว่าการเทศน์การสอนของพระสงฆ์ในประเทศไทยส่วนมากไม่ค่อยมีหลักมาจากพระไตรปิฎก ส่วนมากเป็นทาสทางความคิดของอรรถกถาจารย์ สมแล้วที่เรียกว่า **“เถรวาท”** มิใช่ **“พุทธวาท”** อาจารย์เสถียรพงษ์ วรรณปก เคยเปิดเผยว่า ท่านเพิ่งได้อ่านพระไตรปิฎกหลังการเรียนจบเปรียญธรรมประโยคเก้าแล้ว ยังตื่นะที่ท่านได้อ่านบ้าง อาตมาเชื่อว่าถ้าชาวพุทธเรากลับไปหาพระไตรปิฎกแล้วกระแสเดรัจฉานวิชชาน่าจะลดลง หรืออย่างน้อยที่สุดก็ไม่น่าจะมีมากกว่าที่เห็นและเป็นอยู่

ขอจบจดหมายฉบับนี้ด้วยคำขอบคุณอีกครั้งหนึ่งที่ผู้อาวุโสมีกุศลธรรมฉันทะติดต่อกับอาตมาทางจดหมาย สำหรับอาตมาเองได้มองไปถึงผลประโยชน์ทางปัญญาแห่งการเสวนาโดยวิธีการกลับคืนสู่ทางเกวียนสายเก่านี้เป็นยิ่งนัก ย่อมจะเป็นทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านโดยแท้เทียว

ขอความเจริญในธรรมจงมีแก่ผู้อาวุโส ไพศาล พืชมงคล ต่อไป และตลอดไปเถิดเทอญ

ด้วยความยินดีใน **“สุนทริยสนทนา”**

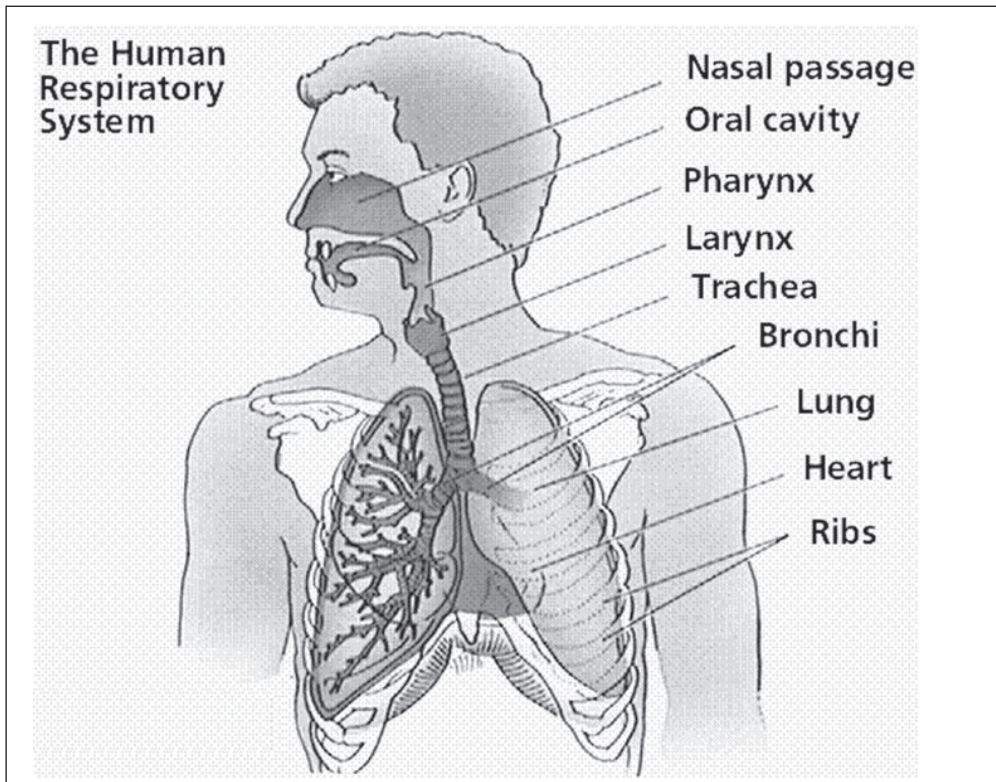
สมณะจันทเสฏฐโฐ (ท่านจันทร์)

มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน

๖๙/๑๕๔ ซอยนวมินทร์ ๔๘

แขวงคลองกุ่มเขตบึงกุ่ม

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๔๐

การควบคุมการหายใจด้วยตนเอง

(คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร)

ตอนที่ ๔

๓. ระบบทางเดินหายใจ ธาตุลม
หมายถึง ปอด ลำไส้ใหญ่

● หน้าที่ของปอด

- ควบคุมการหายใจ ลมปราณ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดต่อชีวิต
- ควบคุมการแพร่กระจายของลมปราณ แผ่กระจายขึ้น ออกข้าง ๆ ลงล่าง ช่วยให้เลือดลมปราณไหลเวียน พาสารอาหารไปเลี้ยงทั่วร่างกาย ขับของเสียส่วนเกินออกทางลมหายใจ ทางเหงื่อ

ทางทวาร

- ควบคุมการลำเลียงของเหลวในร่างกายให้เป็นไปอย่างสมดุล
- สัมพันธ์กับผิวหนัง ขน การขับเหงื่อ และการต่อต้านอิทธิพลภายนอก ร้อน เย็น ชื้น ลม ที่เป็นปัจจัยเกิดโรค
- ‘จุมูก’ เป็นประตูของ ‘ปอด’ เป็นทางผ่านของลมหายใจ และรับกลิ่น
- สัมพันธ์กับลำไส้ใหญ่ พลังปอดเคลื่อนที่ลง

ล่าง ทำหน้าที่ช่วยให้ลำไส้ใหญ่ขับถ่ายของเสีย
ดูดซึมของเหลว ถ้าลำไส้ใหญ่เสียหน้าที่ทำให้
พลังปอดถูกขัดขวางลงล่างไม่ได้ จะเกิดอาการ
หอบหืด ถ้าปอดผิดปกติ จะมีอาการไอ **หอบ มี**
เสมหะ ไอเป็นเลือดจากปอด ร้อนเกินไป อาการ
ทางจุก เป็นหวัด คัดจมูกเลือดกำเดาออก คันคอ
หน้าบวม หนึ่งตาบวม แขนขาบวม เพราะพลัง
ปอดถูกขัดขวาง

‘ปอด’ เป็นอวัยวะของระบบทางเดินหายใจ
อยู่ภายในทรวงอกทั้งสองข้าง ปอดขวาจะใหญ่
กว่าปอดซ้ายเล็กน้อย ปอดมีลักษณะคล้ายต้นไม้
หรือพุ่มไม้ เอาลำต้นขึ้น เอาพุ่มลง มี **‘เยื่อหุ้ม**
ปอด’ บาง ๆ คล้ายเอาถุงพลาสติกมาหุ้มหรือคลุม
เอาไว้อีกทีหนึ่ง **‘หลอดลมใหญ่’**ที่เป็นทางผ่านของ
อากาศเข้าสู่ปอดเทียบได้กับลำต้นของต้นไม้

จากหลอดลมใหญ่นี้ แยกเป็น ๒ กิ่ง ซ้าย-
ขวาไปสู่ปอดแต่ละข้างกิ่งหรือหลอดลมแต่ละข้างนี้
จะผ่านเยื่อหุ้มปอดไปสู่ปอดและแตกแขนงเล็ก ๆ
เรียกว่า **‘หลอดลมฝอย’** จนกระทั่ง ถุงลมเล็ก ๆ
มากมาย มีลักษณะคล้ายลูกโป่ง หรือเป็นพวง
คล้ายองุ่น ขอบ ๆ ถุงลมมีลักษณะเป็นแผ่นเยื่อ
บาง ๆ และมีเส้นเลือดฝอยมาสัมผัสมากมาย
สำหรับเปลี่ยนก๊าซออกซิเจนและก๊าซคาร์บอน-
ไดออกไซด์

เลือดที่มีก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์มาก จะถูก
หัวใจสูบฉีดไปสู่ปอด เมื่อมีการถ่ายเทก๊าซ
คาร์บอนไดออกไซด์และรับออกซิเจนเข้า กลาย
เป็นเลือดที่ฟอกแล้วไหลกลับสู่หัวใจ เพื่อส่งไป
เลี้ยงร่างกายต่อไป

หน้าที่ปอดหายใจเข้าออก ๑๗ ครั้ง ต่อนาที
และสามารถหายใจได้ความถี่ ๗๐ ถึง ๘๐ ครั้งต่อ
นาที ในกรณีที่กล้ามเนื้อทำงานหนัก เช่น ออก
กำลังกาย หรือ ปอดบวม

โรคเกี่ยวกับปอดต่าง ๆ เช่น ไอ หวัด
หลอดลมอักเสบ คัดจมูก ปอดบวม วัณโรคปอด
ก็จะปรากฏตรงบริเวณระบบประสาทรูกระดูก
สันหลังที่ตรงกับปอด หรือเส้นแนวเมอริเดียน

ของปอด ซึ่งเริ่มตั้งแต่จุกนิ้วโป้งนอกมาถึง
ข้อพับในแขนไปถึงหัวไหล่ด้านหน้า แล้วโยงไปถึง
บริเวณที่ต่ำกว่าไหปลาร้า ๒ ถึง ๓ นิ้ว ถ้ามี
อาการผิดปกติ

- **อารมณ์น้อยใจ** พยาบาทง่าย ไม่ยอมให้อภัย
นอนตึกเกิน ๒๔.๐๐ น. บวกกับชอบกินแต่ของทอด
ของมันทุกชนิด ท้องผูกบ่อย ๆ นอนไม่ค่อยหลับ

- **อากาศแห้ง อากาศหนาว** ทำให้ปอดรับ
เชื้อแบคทีเรียได้ง่ายเป็นหวัดได้ง่าย

- **ชอบดื่มนมที่ไม่ผ่านการเปลี่ยนสภาพโดย**
‘แลคโตบาซิลลัส’ (ทำนมให้เป็นนมเปรี้ยวเพื่อไม่เกิด
มูกขึ้นที่ชั่วปอด) เสียก่อน สุกบุญรี อยู่ในที่ที่มี
อากาศเป็นพิษ อยู่ใกล้ผู้ป่วยที่มีปัญหาเกี่ยวกับ
ทางเดินหายใจ

- **ยกของหนักบ่อย ๆ** ทำให้ลำไส้บวมมีลมใน
ท้องมากดันขึ้นไปที่หน้าอกบริเวณปอด ใช้เสียง
มากเป็นประจำ

ถ้าเราทำพฤติกรรมเหล่านี้บ่อย ๆ ไม่
เปลี่ยนแปลง จะมีผลส่งไปยังปอดและลำไส้ใหญ่
ให้เริ่มอ่อนแอไปเรื่อย ๆ ส่งผลไปยัง**กระดูกสันหลัง**
ข้อ C5 C6 C7 T3 L1 L2 จะมีหินปูนเกาะง่าย
และมีพังผืดพอกง่าย ทำให้มีอาการปวด มีนชา
ตามบริเวณนั้น ๆ

โรคที่เกี่ยวกับปอดต่าง ๆ นี้ เช่นไอ หวัด
หลอดลมอักเสบ คัดจมูก หรือมีปัญหาตามเส้น
แนวเมอริเดียนของปอด ซึ่งเริ่มตั้งแต่จุก นิ้วโป้ง
มือด้านนอกมาถึงข้อพับในแขน โยงต่อไปถึงไหล่
ด้านหน้า ไปสุดที่บริเวณต่ำกว่าไหปลาร้า ๒ ถึง
๓ นิ้ว ถ้ามีอาการผิดปกติ จะเกิดอาการตึง ปวด
จุก เมื่อเย็น หรือมีสีต่าง ๆ เกิดขึ้นบริเวณนี้ หมายถึง
ถึงความผิดปกติของปอด ถ้าหากเรา**ปรับสมดุล**
ด้วยการ**จัดกระดูกสันหลัง**ข้อที่ T1 T2 T3 แล้ว
อาการดีขึ้น แสดงว่าโรคนั้นเบาบาง แต่ถ้ายังไม่ดีขึ้น
แสดงว่าโรคนั้นเป็นเรื้อรัง

● **ลำไส้ใหญ่** เป็นอวัยวะซึ่งอยู่ในระบบทาง
เดินอาหารมีความยาว ๑.๕ เมตร เส้นผ่าศูนย์กลาง
๖ เซนติเมตร แบ่งเป็น ๓ ส่วน คือ

ก. ลำไส้ใหญ่ตอนขึ้น กระเพาะลำไส้ เป็นส่วนแรกที่อยู่จากลำไส้เล็กทำหน้าที่รับกากอาหารจากลำไส้เล็ก

ข. ไคลอนเป็นส่วนที่ยาวที่สุดของลำไส้ใหญ่ ประกอบด้วยลำไส้ใหญ่ขวา กลาง ซ้าย มีหน้าที่ดูดซึมน้ำและพวกริตามินบี ๑๒ ที่แบคทีเรียในลำไส้ใหญ่สร้างขึ้น และขับกากอาหารสู่ลำไส้ใหญ่ส่วนต่อไป

ค. ไส้ตรง (เรกตัม) เมื่อกากอาหารเข้าสู่ไส้ตรง จะทำให้มีความรู้สึกอยากถ่าย เพราะความดันในไส้ตรงเพิ่มขึ้น เป็นผลให้กล้ามเนื้อหูรูดที่ทวารหนักอันใน ซึ่งทำงานนอกเหนือจิตใจเปิดออก แต่กล้ามเนื้อหูรูดที่ทวารหนักอันนอกเปิดออกเมื่อร่างกายต้องการ จึงทำให้เกิดการถ่ายอุจจาระ

อารมณ์พยาบาล การกินอาหารทอด อาหารมันมาก ๆ บวกกับนอนดึกเกิน ๒๔.๐๐ น. ก็จะสามารถทำให้ลำไส้ใหญ่มีความผิดปกติได้ ถ้าผิดปกติเป็นเวลานาน ก็จะเกิดริดสีดวงทวาร ท้องผูกง่าย มะเร็งลำไส้ใหญ่

การกดจุด นวดปรับกระดูก ผิงเข็ม ขุดพิษ เป็นการแก้ปลายเหตุ อาการของโรคก็ยังไม่หายง่าย แต่ถ้าแก้ทั้งปลายเหตุ และต้นเหตุ ก็จะช่วยให้หายได้เร็วยิ่งขึ้น

๔. ระมมนมุนเก็งนเลียด ธาตุน้ำ หมายถึงไต กระเพาะปัสสาวะ

อาการซึ่กใจกลัวต่าง ๆ นานา ส่งผลถึงไต ทำให้ไตอ่อนแอ ยกของหนักมากๆ ก็กระทบไปถึงไตเหมือนกัน การนอนหลับเกิน ๒๑.๐๐น. นอนดึกไปเรื่อยๆยิ่งมากเท่าไรไต่ยังอ่อนแอมากเท่านั้น

● **หน้าที่ของ ‘ไต’ คือ ควบคุมการสร้างฮอร์โมนเพศ คุมอวัยวะสืบพันธุ์ ควบคุมกระดูก ระบบหมุนเวียนเลือดควบคุมเส้นผมสัมผัสกับหู**

‘ไต’ เก็บสารจำเป็นของชีวิตทั้งการกำเนิด การดำเนินชีวิตเกี่ยวกับการเผาผลาญการสันดาปในร่างกาย เพื่อหล่อเลี้ยงไปทั่วร่างกาย ไตสัมพันธ์กับการเจริญเติบโต

‘ไต’ ควบคุมการไหลเวียนของน้ำในร่างกาย น้ำที่มากไปจะถูกส่งไปยังกระเพาะปัสสาวะทำให้มีน้ำเลียงของเหลวได้ปกติ

‘ไต’ สัมพันธ์กับการหายใจของปอด ‘ไต’ รั่วลมปราณที่ให้มาจากปอด ทำให้หายใจสะดวก ถ้าไตมีปัญหาอ่อนแอลง ก็ส่งผลให้ปอดมีมูกเกาะเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดอาการไอ ถ้าเป็นมากก็ไอนาน

‘ไต’ สร้างฮอร์โมน ส่งไปเลี้ยงสมอง ไชสันหลัง และเกี่ยวข้องกับไขสันหลัง การเจริญเติบโตของฟัน เส้นผม ขนต่างๆ

ไตควบคุมการขับถ่ายทั้งหมด กระเพาะปัสสาวะ

ถ้า **‘ไต’ หยางผิดปกติ** จะมีอาการบวม มีการคั่งคั่งของเหลวในร่างกาย อุจจาระ-ปัสสาวะไม่ได้อ่องร่วง

‘ไต’ หยินพร่อง ฉีน้อย ท้องผูก เป็นหมัน อสุจิเคลื่อน กามตายด้าน ปวดหลังเอว เจ็บขม เพลีย ซึ่ลิม คอแห้ง

อากาศหนาว ฤดูหนาว ส่งผลทำให้การหมุนเวียนเลือดช้าลง ทำให้ไตทำงานอ่อนแรงลง หลอดเลือดหดตัว

‘ไต’ สัมพันธ์กับกระดูกไขสันหลัง L1 L2 L3 ถ้าเรายังยกของหนัก ๆ อยู่ลำไส้ก็จะบวมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนมาดัน ‘ไต’ เบียด ‘ไต’ ทำให้ไตทำงานช้าลง การขับของเสียก็ช้าลง ทำให้เม็ดเลือดเสียตกค้างอยู่ในกระแสเลือดจำนวนมาก การขับออกของร่างกายบางครั้งทำให้อยากอาเจียน หรือกินอะไรเข้าไปก็อยากอาเจียนออกบ่อยๆ เพราะพิษของเลือดเสียตกค้างมากเกินไป **อาจจะต้องถูกสั่งให้ฟอกไตก็ได้**

การจัดกระดูกก็จะช่วยได้บ้าง แต่ต้องหาต้นเหตุที่ทำให้ไตอ่อนแอลงให้ได้ก่อน แล้ว **แก้ที่ต้นเหตุและปลายเหตุ** ก็จะทำให้ปัญหาต่าง ๆ ค่อย ๆ คลี่คลายดีขึ้น

● นายนอก ทำเนียบ

การดูคัดเลือกไปสภา
ตามที่ต่าง ๆ
แสดงถึงวุฒิภาวะ
ของแกนนำ และ
ผู้ชุมนุมคนเสื้อแดงว่า
มีเชื้ออำมหิต

ชุมนุมบ้าเลือดมิใช่ประชาธิปไตย

การชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดง หรือ นปช. ในช่วงประมาณกลางเดือนมีนาคม ๒๕๕๓ ที่ผ่านมา ทำให้พลังเจียบต้องช่วยกันออกมาตะโกนหรือแสดงออกถึงหัวใจคนไทยรักชาติ ที่ปรารถนาให้ประเทศชาติมีความสงบ สันติ อหิงสา ไม่ต้องการเห็นการชุมนุมที่ใช้ความรุนแรง

ที่น่าประทับใจคือหลายชุมชนที่อยู่ในจุดเสี่ยงได้รวมตัวกันเพื่อหาวิธีป้องกันความรุนแรงจากกลุ่มคนเสื้อแดง ที่เคยปรากฏให้เห็นกันแล้วเมื่อราวเดือนเมษายน ๒๕๕๒ กลางเมือง กทม.

อีกทั้งคน กทม. ที่ได้รับผลกระทบ ก็ยังเข้าใจระบอบประชาธิปไตยชัดเจนกว่านักการเมืองหลายคน เพราะพวกเขาไม่ปฏิเสธการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดง แต่ขอให้ชุมนุมอย่างสงบ สันติ และปราศจากอาวุธ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ

ผมเองก็ได้เข้าใจชัดเจนขึ้นในแนวทางการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย คือ ประชาชนมีสิทธิชุมนุม ถ้าชุมนุมอย่างสงบและปราศจากอาวุธจะชุมนุมยาวนานแค่ไหนก็ชุมนุมไปเถอะ ถ้า

ชุมนุมกันโหด เพราะการชุมนุมยาวนานทำได้ยากยิ่งอีกทั้งรัฐบาลโดยการนำของนายกอภิสิทธิ์ ก็ยังอำนวยความสะดวก ความปลอดภัยให้แก่ผู้ชุมนุมกลุ่มคนเสื้อแดง ที่แตกต่างจากยุคนายกาของกลุ่มคนเสื้อแดงราวฟ้ากับดิน

แต่การชุมนุมที่สามารถชุมนุมได้ยาวนาน ก็เพราะมีความชอบธรรม สามารถเปิดเผยความจริง จนประชาชนเข้าใจเพิ่มขึ้น และมาร่วมสนับสนุนการชุมนุมมากขึ้นเรื่อย ๆ กระทั่งทุกฝ่ายต้องยอมจำนนต่อความเป็นจริง

ส่วนการคัดเลือกผู้ชุมนุมไปสาดในสถานที่ราชการ บ้านช่องของผู้มีความเห็นต่างจากผู้ชุมนุม มิได้เป็นการเปิดเผยความจริงให้ประชาชนแยกแยะถูก - ผิดได้ตามระบอบประชาธิปไตย มันเป็นการแสดงถึงวุฒิภาวะของแกนนำ และผู้ชุมนุมคนเสื้อแดงว่า มีเชื้อรัฐบาลอำมหิต ที่ร้ายกว่ารัฐบาลอำมาตย์ยิ่งนัก ใคร ๆ จึงรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง เมื่อได้ยินข่าวว่าเสื้อแดงจะชุมนุมอีกแล้ว!!! **ต**

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสบการณ์ได้ร่วมโศก

● ฟ้างาย

● ฟ้างาย คำโศก

เดินเท้าณรงค์ให้คนไทยหยุดใช้ความรุนแรง

ภาพจาก tvhainetwork.com(aorchmai)

แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์

ท่ามกลางความวิกฤติของบ้านเมือง ที่หลายฝ่ายเกิดความกังวลต่อสถานการณ์ในการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดงที่มาประท้วงรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จนก่อเกิดกลุ่มประชาชนชาวไทยผู้มีหัวใจรักชาติ รักความสงบ สันติ อหิงสา และอโหสิ ได้หลั่งไหลออกมาแสดงพลังรักสันติ และต่อต้านการสร้างความรุนแรงแก่ประเทศไทยมากมาย

หนึ่งในนั้นก็เป็นสตรีไทยชาวจังหวัดเชียงใหม่ ตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง คือ คุณป้าฟ้างาย คำโศก ที่ถึงแม้จะมีวัยล่วงเลยมา ๖๐ กว่าปีแล้วก็ตาม แต่ด้วยความห่วงใยบ้านเมือง กลัวจะเกิดความรุนแรงขึ้นในหมู่คนไทย กลัวคนไทยจะทำร้ายคนไทยด้วยกันเอง จึงลุกขึ้นมาทำอะไรเพื่อบ้านเพื่อเมือง เพื่อสถาบันพระมหากษัตริย์อันเป็นที่เคารพรักสูงสุด ด้วยการเดินเท้าเพื่อรณรงค์ให้

คนไทยหยุดใช้ความรุนแรง เพื่อความสงบ สันติ อหิงสา และอโหสิแก่ประเทศชาติ โดยจุดหมายปลายทางครั้งนี้ก็คือกรุงเทพมหานคร หรือจนกว่าบ้านเมืองจะไม่เกิดความรุนแรง

ถึงแม้ในตอนแรกจะไม่มีแนวร่วมในการเดินรณรงค์ครั้งนี้เลยก็ตาม แต่คุณป้าบอกว่า “ก็ดีกว่าการนั่ง นอนอยู่บ้านเฉย ๆ โดยไม่คิดช่วยทำอะไร อย่างน้อยเราก็สบายใจที่ได้ทำอะไรเพื่อบ้านเมืองเพื่อประเทศชาติของเราบ้าง เราอาจจะกลายเป็นไม้เกีย ไม้ที่ใช้จุดไฟก็ได้ เพื่อจุดประกายการหยุดความรุนแรงนี้ขึ้นมาให้ประชาชนชาวไทยได้ตื่นตัว เพราะเมืองไทยเป็นเมืองพุทธ ที่รักความสงบ สันติ อหิงสา และอโหสิมาแต่ดั้งเดิม”

และจากการเดินเท้าเพื่อรณรงค์ครั้งนี้ของคุณป้าฟ้างาย ก็ได้ก่อเกิดแนวร่วมของ

ประชาชนไทยผู้มีอุดมการณ์ในการยุติความรุนแรงเพิ่มขึ้นอีกมากมายตามจังหวัดต่าง ๆ โดยได้พร้อมใจกันใส่ชุดสีขาว ให้เป็นสัญลักษณ์แห่งความรักสงบ สันติ อหิงสา อโหสิ มาร่วมเดินรณรงค์กับคุณป้าไปตามตัวเมืองและสถานที่สำคัญต่าง ๆ ในแต่ละจังหวัด ซึ่งเป็นภาพที่ให้ความรู้สึกสบายตา สบายใจแก่ผู้พบเห็น ดังหยาดน้ำฝนมาช่วยบรรเทาเปลวเพลิงที่กำลังลุกโชนในบ้านเมืองที่กำลังร้อนรุ่มเป็นไฟในขณะนี้

ฉันมีโอกาสดูทางติดตามคุณป้าไปทำสื่อบทการเดินรณรงค์ครั้งนี้ตามจังหวัดทางภาคเหนือ เพื่อมารายงานความจริงสู่สายตาพ่อแม่พี่น้องประชาชนทางสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FMTV) พร้อมกับได้สัมภาษณ์ชาวบ้านประชาชนไทยหลากหลายอาชีพ ก็ล้วนมีความคิดเห็นไปในแนวทางเดียวกันว่า....ไม่อยากจะให้เกิดความรุนแรงขึ้นแก่ประเทศไทย

“ประชาชนไทยล้วนมีความรักและจงรักภักดีต่อในหลวง ในภาวะที่พระองค์ท่านกำลังอยู่ในช่วงพระประชวรในขณะนี้ สถานการณ์บ้านเมืองที่ไม่ปกติ ย่อมทำให้พระองค์ทรงไม่สบายพระทัย พระองค์ทรงรักพสกนิกร ลูกหลานของพระองค์ และมีความห่วงใยต่อบ้านเมืองมากมายเพียงไร ตลอดระยะเวลาที่ทรงครองราชย์มา ๖๐ กว่าปี ลูกหลานชาวไทยย่อมรู้ดี”

นี่เป็นอีกข้อยืนยันหนึ่งที่ฉันได้รับรู้และตระหนักถึงหัวใจของชาวไทยทุกดวง ๆ ไม่ว่าจะเป็นชาวจังหวัดอะไร ภาคไหน เผ่าใด ทุกแห่งหนของปณิธานไทย ล้วนรัก “พ่ออยู่หัว” สุดหัวใจของพวกเขา

เป็นวิกฤติและเป็นโอกาสของประเทศที่ยังมีชาวไทยจำนวนมากกำลังถูกมอมเมา ลวงหลอกจากคนหลงผิด เห็นถูกเป็นผิด เห็นขาวเป็นดำ เห็นธรรมเป็นอธรรม ปลุกปั่นผู้คนให้มาทำความเสียหาย เตือนร้อน ก่อความบ้านเมืองเพียงเพื่อความชอบธรรมและพ้นผิดของตัวเอง

ปลุกระดมให้ญาติพี่น้อง ลูกเมียคนอื่นให้บินเข้ากองไฟ แต่กลับรีบขนญาติพี่น้อง ลูกเมียตัวเองบินหนีออกต่างประเทศ เป็นความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้และเห็นแก่พวกพ้องของตนแต่ฝ่ายเดียว

เป็นวิกฤติ.... ที่เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ แต่กลับเกิดสงครามกลางเมือง เกิดความรุนแรง บ้าเลือด อ้ามทิต หน้ามืดตามัว ทำให้เกิดการประท้วงสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น ด้วยการขว้างปาสิ่งของ การทะเลาะตามสถานที่ต่าง ๆ การเล่นไสยศาสตร์ มนต์ดำหมอผี การประพடுத்தที่ผิดไปจากหลักธรรมวินัยของพระสงฆ์ เกิดระเบิดในเมืองหลวงของประเทศแทบไม่เว้นแต่ละวัน นับว่าเป็นภาพที่ห่างไปจากคำว่า “สยามเมืองยิ้ม” และ “เมืองไทยเมืองพุทธ” ไปหลายโขยทีเดียว

เป็นโอกาส.... ของประชาชนชาวไทยที่จะได้เรียนรู้ระบอบประชาธิปไตยร่วมกัน สิ่งไหนถูก สิ่งไหนผิดก็ว่าไปตามกฎหมาย การชุมนุมเรียกร้องตามระบอบประชาธิปไตยด้วยหลักสันติวิธี ภายใต้กฎเกณฑ์ของบ้านเมือง ไม่ใช่ความรุนแรง สร้างความเดือดร้อนให้แก่บุคคลอื่น เพื่อให้ได้ผลตามข้อเรียกร้องนั้น ชาวไทยจะได้ตื่นตัวและเรียนรู้หลักสันติวิธี ตามกระบวนการประชาธิปไตยมากขึ้น ดังที่จะเห็นได้จากการออกมารณรงค์ยุติความรุนแรงของหลายหน่วยงาน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน

แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์เริ่มฉายแสงแรกขึ้นแล้ว ดังที่**หลวงปู่โพธิ์ริช**ได้เคยเทศน์ไว้ว่า “จะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างต่อบ้านเมือง ทุกอย่างจะคลี่คลายไปในทางที่ดี เพราะเกิดแสงส่องที่ปลายอุโมงค์ขึ้นแล้ว” มองวิกฤติให้เป็นโอกาส แล้วรวมหัวใจคนไทยทั้งชาติ นำพาประเทศก้าวข้ามสู่การเติบโตอีกขั้นของคนไทยและประเทศชาติ

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ชีวิตเขาชีวิตเรา...
 ต่างกันตรงไหน

สัตว์

ต่าง ๆ เกิดมาเพื่อรับวิบากกรรมกันทั้งสิ้น สัตว์บางประเภทมีอายุยืนยาว แต่อีกมากมายอายุสั้น

สัตว์เลี้ยงแพะทุกชนิด จะถูกนำไปฆ่าปรุงเป็นอาหารของคน วงจรชีวิตน่าเวทนา

ปลาที่เพาะเลี้ยงในบ่อดินหรือกระชัง เมื่อโตเต็มวัยอ้วนได้ที่ก็จะถูกช้อนขึ้นมาจากบ่อไปขังรวมแออัดในกะละมังใหญ่ คลุมตาข่ายปิดไว้ไม่มีทางกระโดดหนี มันดิ้นกระแด่ว ๆ พยายามหาทางรอด แต่ในที่สุดก็ตายแน่หนึ่งเพราะขาดน้ำหล่อเลี้ยง

กบ กบเลี้ยงที่ชาวบ้านมักจะนำไปต้มแกงปิ้งย่างผัดทอดนั้น เมื่อโตได้ก็จะถูกหักขาทั้งสองข้างไว้รอขาย มันทรมาณ กระโดดไม่ได้อีกเลย และเมื่อแม่บ้านซื้อไป ก็จับรวบขาทั้งสองข้างวางพาดบนเชียง ตีหัวด้วยสันมีด

เปิดไก่พันธุ์เนื้อที่ชาวบ้านเลี้ยงเป็นอาชีพนั้น พอโตตามกำหนดแล้วก็จะถูกจับมัดรวบขา ขัดปีก รั้งคอ ห้อยหัวลง ใช้มีดคมปาดคอ เลือดสีแดงพุ่งกระฉูด มันดิ้นสุดแรงเกิด แสดงความเจ็บปวดเป็นครั้งสุดท้าย

มักจะมีคนนิยมใช้คำว่า เรื่องหมู ๆ ก็คงจะมีความหมายถึงการทำกิจการอะไรง่าย ๆ แต่การเลี้ยงหมูจริงนั้นจะไม่ง่ายเลย เพราะต้องคอยหาอาหารให้มันกินเพิ่มทุกวัน ต้องทำความสะอาดเล้าหมู เพราะหากหมูป่วยเป็นโรคอาจจะติดต่อกันไปทั่ว ขาดทุนปีนี้

หมูเลี้ยงจะมีอยู่สองกลุ่มคือ กลุ่มหมูพื้นเมืองหรือพวกหมูป่าส่วนมากจะมีสีดำตัวเล็ก อีกกลุ่มคือหมูพันธุ์ใหม่ ส่วนมากจะเป็นสีขาวตัวใหญ่ พ่อพันธุ์จะมีน้ำหนักรวม

หมูพื้นเมืองส่วนใหญ่ชาวบ้านนิยมนำไปฆ่าเมื่อลำตัวของมันโตเท่าต้นขาของคน ซึ่งเป็นขนาดพอดีกับตลาดผู้บริโภค วิธีการฆ่าใช้ฆ้อนทุบที่หัว มีดแทงเข้าที่คอ ต้มน้ำร้อนเทราดชุดขนให้สะอาด ผ่าตั้งแต่ปากจนถึงหางและกางออกให้เป็นแผ่น ควักเครื่องในออก นำไปปิ้งย่างทั้งตัว

เพื่อทำเป็นหมูหันเลิศรส ที่กลุ่มคนจน ๆ ยากจะได้ลิ้มลองกินสักครั้ง

ส่วนหมูพันธุ์ใหม่ส่วนมากบริษัทฯใหญ่จะจัดส่งลูกหมูพร้อมอาหารไปจ้างชาวบ้านเลี้ยงฟาร์มหนึ่ง ๆ มีหมูไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดร้อยตัว หมูพันธุ์ใหม่ถูกส่งมาในโรงฆ่าสัตว์ ด้วยการใช้ไฟฟ้าช็อตแล้วค่อยเอามัดแทงเข้าที่คอ รong เลือดใส่กะละมัง มีผู้มารับเลือด เนื้อวางขายในตลาดทั่วประเทศบริโภคกันอย่างทั่วถึง

วัวควาย ปัจจุบันวัวควายที่ชาวบ้านเลี้ยงไว้ใช้งานนั้นแทบจะไม่มี ส่วนมากเลี้ยงไว้เพื่อขายขายวันไหนก็ดีใจวันนั้น ไม่มีเยื่อใยสงสาร วัวควายถูกลากเข้าไปในโรงฆ่า มีดปลายแหลมเล็กแทงลงไปตัดเส้นประสาทที่ท้ายทอย ร่างโตใหญ่ทรุดฮวบกองกับพื้น มีดปลายแหลมอีกเล่มที่เตรียมไว้จ้วงแทงใต้คอ เลือดแดงสดไหลทะลักลงกะละมัง ตัวแล้วตัวเล่า เพื่อเป็นอาหารของคน

สัตว์ที่เลี้ยงไว้เพื่อขายและถูกฆ่าในที่สุด ก็เป็นไปตามวิบากกรรมหนักหนาหนีไม่พ้น ส่วนสัตว์ที่เกิดท่ามกลางธรรมชาติในป่า ไม่ต้องถูกกักขังก็มีวิบากกรรมในระดับหนึ่ง ต้องผจญกับสัตว์กินเนื้อในป่าเช่นกัน

ส่วนคนที่เกิดมามีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ก็นับว่าโชคดีเป็นอย่างมาก เพราะมีโอกาสสร้างบุญกุศลเพิ่มขึ้นจนข้ามพ้นวิบากที่จะต้องมาเกิดเป็นเดรัจฉานในชาติต่อไปได้อย่างมั่นใจ

ใครที่ยังชอบกินเนื้อสัตว์อยู่ก็จะมีส่วนร่วมในการฆ่า เป็นวิบากกรรมร่วมอย่างปฏิเสธไม่ได้

กินเจให้ได้สักหนึ่งวันในแต่ละอาทิตย์ ร่างกายก็จะบริสุทธิ์จากเลือดเนื้อของสัตว์ เพื่อนร่วมโลกได้หนึ่งวัน เป็นวันอันมีค่าต่อชีวิตของชาวพุทธอย่างแท้จริง **๗**

“ชอบทำ”...แต่ไม่ชอบธรรม

“ชอบธรรม”...แต่ไม่ชอบทำ

● น้ำค้าง

(แบบ ผ.๑)
คำฟ้องคดีผู้บริโภค

คดีหมายเลขคำที่ ผ.บ. /๒๕
คดีหมายเลขแดงที่ /๒๕

ศาล แขวงนครราชสีมา
วันที่ เดือน พุทธศักราช ๒๕
ความแพ่ง

โจทก์

ค่าธรรมเนียมศาล

คดีแพ่งที่ขึ้นสู่ศาลนั้นมี ๒ ประเภท

๑. คดีมีทุนทรัพย์ หมายความว่า คดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ได้แก่คดีที่โจทก์เรียกร้องหรือขอเอาสิ่งใดที่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ซึ่งยังมีได้เป็นของตนจากผู้อื่น เช่น โจทก์ฟ้องว่าตนมีสิทธิได้รับมรดกของผู้ตาย มีที่ดินมีโฉนด ๒ แปลง แต่จำเลยอ้างว่าผู้ตายทำพินัยกรรมยกให้จำเลย โจทก์จึงฟ้องขอให้ศาลแสดงว่าพินัยกรรมที่จะไปอ้างเป็นโมฆะ เป็นคดีมีทุนทรัพย์

การที่อธิบดีกรมที่ดินได้มีคำสั่งให้เพิกถอนโฉนดที่ดินของโจทก์ โดยอ้างว่า ที่ดินดังกล่าว

อยู่ในเขตที่ดินสงวนหวงห้าม ย่อมมีผลให้โจทก์ไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าว โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งและให้เจ้าพนักงานที่ดินออกโฉนดที่ดินให้แก่โจทก์ใหม่ ย่อมมีผลทำให้โจทก์ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินกลับคืนมา เป็นคดีมีทุนทรัพย์

การเพิกถอนนิติกรรมที่โจทก์มีคำขอให้บังคับเอาทรัพย์สินที่เพิกถอนมาเป็นของโจทก์ ถือว่าเป็นคดีมีทุนทรัพย์ เช่น โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรมที่ดินระหว่างจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ และระหว่างจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นการฟ้องเรียกร้องให้ที่ดินที่พิพาทกลับคืนมาเป็นทรัพย์สินมรดกแก่โจทก์ผู้เป็นทายาทเจ้ามรดก เป็นคดีมีทุนทรัพย์ตามจำนวนราคาที่ดินที่พิพาท

๒. คดีไม่มีทุนทรัพย์ หมายความว่า คดีที่คำขอปลดเปลื้องทุกข์นั้นไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ได้แก่ คดีที่โจทก์ขอให้บังคับจำเลยให้กระทำการหรือละเว้นกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อประโยชน์ของโจทก์ โดยโจทก์ไม่ได้กล่าวอ้างหรือเรียกร้องเป็นจำนวนเงินหรือทรัพย์สินอย่างใดอย่างหนึ่ง รวมถึงคดีที่โจทก์เรียกร้องหรือขอในสิ่งที่ตนอยู่แล้วหรือเพียงขอให้ศาลแสดงสิทธิอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งโดยผลของคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นเองไม่ทำให้โจทก์ได้ทรัพย์สินสิ่งใดเพิ่มขึ้นมาหรือขอในสิ่งที่ไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ เช่น คำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งตั้งผู้จัดการมรดกถือว่าเป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์

คำฟ้องขอให้เลิกห้างหุ้นส่วนจำกัดและชำระบัญชี ไม่ใช่เรียกร้องเอาทรัพย์สินหรือส่วนแบ่งเป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์

การฟ้องขอให้เพิกถอนรายงานการประชุมของบริษัท เป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์

คำฟ้องขอให้ศาลพิพากษาว่าโจทก์เป็นทายาทมิลิตรีบบำเหน็จบำนาญของผู้ตาย เป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์ ฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาแสดงว่าโจทก์มิลิตรีได้รับบำนาญ ซึ่งขณะยื่นคำฟ้องไม่อาจกำหนดจำนวนเงินได้แน่นอน โจทก์มิได้ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวนหนึ่งจำนวนใด จึงเป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์

คำฟ้องขอให้เรียกเอกสารโฉนดที่ดินคืนจากจำเลย ผลของคดีไม่ทำให้กรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้นเปลี่ยนแปลง เป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์

๓. คดีบางประเภทขณะยื่นคำฟ้องเป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์แต่เมื่อจำเลยยื่นคำให้การทำให้กลายเป็นคดีมีทุนทรัพย์ เช่น คดีที่โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่พิพาท ถ้าจำเลยให้การว่าที่ดินดังกล่าวเป็นที่ดินของจำเลยไม่ใช่ของโจทก์ดังนี้ กลายเป็นคดีมีทุนทรัพย์ ศาลต้องสั่งให้โจทก์เสียค่าขึ้นศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาท แต่ถ้าจำเลยโต้เถียงว่าเข้าไปอยู่โดยอาศัยสิทธิ

สัญญาเช่าบ้าง เข้าไปอยู่จริงแต่ขอเวลาพักผ่อนบ้าง หรือได้รับอนุญาตให้เข้าไปอยู่จากบุคคลนั้น บุคคลนี้บ้างเป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์

โจทก์จำเลยโต้เถียงกันในประเด็นว่าที่พิพาทเป็นของโจทก์หรือเป็นที่สาธารณประโยชน์เป็นคดีมีทุนทรัพย์เพราะถ้าพิพากษาว่าเป็นที่ดินของโจทก์ทำให้โจทก์ได้ที่ดินดังกล่าวไป แต่ถ้าพิพากษาว่าที่ดินเป็นที่สาธารณประโยชน์ โจทก์ก็จะไม่ได้ที่ดินดังกล่าว

คดีโจทก์ฟ้องขับไล่ นอกจากจำเลยให้การต่อสู้กรรมสิทธิ์แล้วยังฟ้องแย้งว่าทรัพย์สินพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยและขอห้ามมิให้โจทก์เข้าเกี่ยวข้องด้วยดังนี้ ฟ้องแย้งของจำเลยเป็นคดีมีทุนทรัพย์เช่นเดียวกัน จำเลยต้องเสียค่าขึ้นศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ กรณีเช่นนี้ทั้งโจทก์และจำเลยต้องเสียค่าขึ้นศาลทั้ง ๒ ฝ่าย

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันนำสมุดคู่มือทะเบียนรถยนต์พิพาทให้นายทะเบียนใส่ชื่อโจทก์เป็นเจ้าของ ปรากฏว่าโจทก์กับจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ คงโต้เถียงกันว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้โอนสิทธิการเข้าชื่อให้แก่โจทก์หรือไม่ และโจทก์ได้ชำระค่าเข้าชื่อครบถ้วนแล้วหรือไม่ หากศาลพิพากษาให้โจทก์ชนะคดี โจทก์ย่อมได้กรรมสิทธิ์ในรถพิพาท ส่วนคำขอท้ายฟ้องดังกล่าวเป็นเพียงผลจากการที่ศาลได้พิพากษาว่าโจทก์มีกรรมสิทธิ์ในรถยนต์ที่พิพาท จึงเป็นคดีมีทุนทรัพย์ตามราคารถยนต์

๔. กรณีคดีเดียวกันมีโจทก์หรือจำเลยหลายคน ถ้าต่างคนต่างใช้สิทธิเฉพาะตัวต้องคิดทุนทรัพย์แยกเป็นคน ๆ ไป เช่น โจทก์ทั้งสองฟ้องให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ทั้งสองคนและจำนวนแยกจากกันโดยเสียค่าขึ้นศาลตามทุนทรัพย์ที่โจทก์แต่ละคนเรียกร้องมาในอัตราสูงสุด เมื่อจำเลยฎีกาขอให้ยกฟ้องโจทก์ทั้งสอง จึงต้องเสียค่าขึ้นศาลตามทุนทรัพย์ที่โจทก์แต่ละคนเรียกร้องในอัตราสูงสุด แต่ถ้าเป็นการร่วมกันใช้

สิทธิเรียกร้องเอาสิ่งเดียวกันต้องคิดทุนทรัพย์รวมกัน หรือกรณีโจทก์คนเดียวฟ้องจำเลยหลายคนให้ร่วมกันรับผิดชอบในหนี้รายเดียวกันโดยมิได้แยกความรับผิดชอบของแต่ละคนเป็นส่วน ๆ แยกต่างหากจากกัน ต้องคิดทุนทรัพย์รวมกัน หรือกรณีทุนทรัพย์ของโจทก์แต่ละคนแยกกันได้ หรือโจทก์แต่ละคนมีสิทธิเรียกร้องที่สามารถจะฟ้องคดีได้โดยลำพังตนเอง หากโจทก์ฟ้องรวมกันเป็นคดีเดียวกัน ค่าขึ้นศาลต้องคำนวณตามทุนทรัพย์ที่โจทก์แต่ละคนเรียกร้อง

๕. การพิจารณาคดีใดจะต้องเสียค่าขึ้นศาลเท่าใดต้องพิจารณาค่าฟ้องเป็นเกณฑ์ ซึ่งต้องดูว่าค่าฟ้องที่เสนอต่อศาลมีกี่ข้อหา แต่ละข้อหาเกี่ยวข้องกันหรือแยกจากกัน โจทก์ฟ้องเรียกค่าขึ้นศาลในฐานผิดสัญญาข้อหาหนึ่ง และฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานละเมิดอีกข้อหาหนึ่ง ค่าฟ้องของโจทก์จึงเป็นการเสนอข้อหาสองข้อหา และแยกจากกันได้จึงต้องเสียค่าขึ้นศาลทั้งสองข้อหา

ถ้าปรากฏว่าค่าฟ้องที่เสนอต่อศาลมีมูลหนี้แยกจากกันได้อย่างชัดเจนหรือสามารถแยกฟ้องได้ ให้เรียกค่าขึ้นศาลแยกต่างหากจากกัน แต่ถ้าขณะพิจารณาค่าฟ้องยังไม่ชัดเจนให้เรียกค่าขึ้นศาลตามทุนทรัพย์รวมไปก่อน เมื่อเรื่องดังกล่าวปรากฏชัดเจนในภายหลังให้เรียกค่าขึ้นศาลเพิ่มหรือลดลงตามส่วน

๖. เมื่อมีการร้องสอดเข้ามาเป็นคู่ความฝ่ายที่สาม หรือร้องขัดทรัพย์ ต้องพิจารณาจำนวนทุนทรัพย์ในคดีร้องสอดหรือร้องขัดทรัพย์แยกต่างหากจากฟ้องเดิม คำร้องสอดอ้างว่าผู้ร้องสอดเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทบางส่วนโดยการครอบครองปรปักษ์ จึงร้องขอเข้ามาเพื่อให้ได้รับความรับรองคุ้มครองหรือบังคับตามสิทธิของตนที่มีอยู่ตามมาตรา ๕๗ (๑) จึงเป็นค่าฟ้อง ผู้ร้องสอดจึงต้องเสียค่าขึ้นศาล การพิจารณาว่าคดีใดจะ

ต้องเสียค่าขึ้นศาลจำนวนเท่าใด ให้พิจารณาจากค่าฟ้องเป็นเกณฑ์ ถ้าคดีมีหลายข้อหาและแต่ละข้อหาแยกจากกัน ต้องเสียค่าขึ้นศาลแต่ละข้อหาไป หนี้ตามฟ้องเกี่ยวเนื่องกันโจทก์ฟ้องรวมเป็นคดีเดียวกัน เสียค่าขึ้นศาลในอัตราสูงสุดจำนวนเดียวเท่านั้น แม้หนี้จะแยกกันเป็นส่วน ๆ แต่กรณีที่หนี้ไม่เกี่ยวเนื่องกัน ถ้าฟ้องมาเป็นคดีเดียวกันต้องเสียค่าสูงสุดของแต่ละส่วนแม้รวมกันทุกส่วนจะเกินอัตราสูงสุดก็ตาม

๗. ฟ้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉล เป็นคดีที่มีค่าขอปลดเปลื้องทุกข์อันไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ถือเป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์ เพราะค่าขอของโจทก์ไม่ได้เรียกร้องเอาที่พิพาทมาเป็นของโจทก์ หรือขอให้โจทก์ได้รับประโยชน์เพิ่มขึ้นแต่อย่างใด ผลของการที่โจทก์ขอให้เพิกถอนการฉ้อฉล มีแต่เพียงให้ทรัพย์กลับคืนมาเป็นของลูกหนี้ตามเดิมเท่านั้น ฟ้องขอให้ถอนจำนวนเป็นคดีฟ้องขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ถือเป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์

๘. โจทก์ทั้งสี่ฟ้องจำเลยรวมกันมาในฟ้องเดียวกัน ทุนทรัพย์แต่ละคนแยกกันได้ **การอุทธรณ์ฎีกาก็ต้องถือทุนทรัพย์ของโจทก์แต่ละคนแยกจากกัน** เพราะเป็นเรื่องที่โจทก์แต่ละคนใช้สิทธิเฉพาะตน ฉะนั้นโจทก์บางคนอาจจะมีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาได้แต่บางคนอาจจะไม่มีสิทธิอุทธรณ์หรือฎีกา

๒. ค่าขึ้นศาลในอนาคตก

๑. กรณีค่าเช่า ดอกเบี้ยและค่าเสียหาย

ถ้าไม่ได้ขอดอกเบี้ยก่อนวันฟ้องแต่ขอดอกเบี้ยนับแต่วันฟ้องจนถึงวันชำระเสร็จต้องเสียค่าขึ้นศาลในอนาคตกหนึ่งร้อยบาท

ถ้าขอดอกเบี้ยก่อนฟ้องจนถึงวันฟ้อง และขอต่อจากวันฟ้องไปจนถึงวันชำระเสร็จตามคำพิพากษาไม่ต้องเสียค่าขึ้นศาลอนาคตก เพราะถือว่า

ศาลพิพากษาให้ดอกเบี้ยจากวันฟ้องจนถึงวันชำระเสร็จได้อยู่แล้วตามมาตรา ๑๔๒ (๓)

ค่าเสียหายฐานละเมิดซึ่งศาลกำหนดให้เป็นรายวันนับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะเลิกทำละเมิด ไม่ต้องเสียค่าขึ้นศาลสำหรับจำนวนที่ศาลพิพากษาให้ตั้งแต่วันฟ้องตามมาตรา ๑๔๒

๓. กรณีมีสัญญาว่าจะให้ค่าเสียหาย เช่น โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยและเรียกค่าเช่าที่ค้างชำระ และเรียกค่าเสียหายตามสัญญาโดยจำเลยตกลงไว้กับโจทก์ว่าถ้าครบสัญญาเช่าแล้วจำเลยไม่ออกไป จะให้ค่าเสียหายเป็นรายเดือน โจทก์ขอให้ศาลบังคับจำเลยใช้ค่าเช่าที่ค้างชำระและนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปให้จำเลยใช้ค่าเสียหายตามสัญญาจนกว่าจำเลยจะออกไป เช่นนี้ เรื่องที่โจทก์เรียกค่าเสียหายตามสัญญาจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะออกไป ส่วนที่ขอก่อนฟ้องเป็นเรื่องเรียกค่าเช่าที่ค้างชำระจึงต้องเสียค่าขึ้นศาลในอนาคต แต่ถ้าโจทก์ฟ้องเรียกค่าเสียหายอันต่อเนื่องคำนวณถึงวันฟ้องและตั้งแต่วันฟ้องต่อไปไม่ต้องเสียค่าขึ้นศาลในอนาคต

กรณีอื่น ๆ นอกจากดอกเบี้ย ค่าเช่าหรือค่าเสียหายที่ศาลที่มีอำนาจพิพากษาหรือคำสั่งตามมาตรา ๑๔๒ แล้ว เช่น คดีที่ขอให้ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดู ค่าเลี้ยงชีพ เงินปี เงินเดือน เงินเบี้ยบำนาญ ค่าบำรุงรักษา หรือเงินอื่น ๆ ที่ได้จ่ายมีกำหนดเป็นระยะเวลาในอนาคต ต้องเสียค่าขึ้นศาลอนาคต

คำขอเรียกค่าขาดอุปการะเป็นค่าเสียหายชั่วคราวเวลาหนึ่งในอนาคตนอกเหนือจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ ต้องเสียค่าขึ้นศาลในอนาคต

คดีที่มีคำขอปลดเปลื้องทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้คิดค่าขึ้นศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ กรณีคำฟ้องทั่วไปนั้นเสียอัตราร้อยละสองแต่ไม่เกินสองแสนบาทในจำนวนหลักล้านบาทแรกที่เรียกฟ้องถ้าเรียกฟ้องเกินหลักล้านบาทส่วนที่

เกินหลักล้านบาทต้องเสียร้อยละ ๐.๑ ส่วนคดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้นั้นให้เสียร้อยละสองร้อยบาท แต่ถ้าคำขอนั้นมีทั้งคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันอาจเป็นคำนวณเป็นราคาเงินได้และไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ให้คิดค่าขึ้นศาลตามอัตราคดีมีทุนทรัพย์แต่ต้องไม่น้อยกว่าสองร้อยบาท

คดีที่ขอให้ชำระค่าเสียหาย ค่าอุปการะเลี้ยงดู หรือค่าเลี้ยงชีพก็ดี เงินปี เงินเดือน เบี้ยบำนาญ ค่าบำรุงรักษา หรือเงินอื่น ๆ ก็ตีบรรดาที่ได้จ่ายมีกำหนดเป็นระยะเวลาในอนาคตนอกจากดอกเบี้ย ค่าเช่า หรือค่าเสียหายที่ศาลมีอำนาจพิพากษาหรือสั่งตามมาตรา ๑๔๒ อยู่แล้ว ถ้าคดีนั้นมีคำขอให้ชำระในเวลาปัจจุบัน หรือมีคำขอในข้อก่อน ๆ รวมอยู่ด้วยคิดค่าขึ้นศาลสำหรับคำขอในข้อนี้เป็นอีกส่วนหนึ่งคือหนึ่งร้อยบาท **๗**

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์
คุณภาพมาตรฐาน**

**จงรู้จัก “ชีวิต” ให้ดีที่สุด
แล้วจงใช้ “ชีวิต”
ให้มีประโยชน์สูง-ประหยัดสุด**

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

ปิดท้าย

พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

เลือด...แดงภูษาติ

หยุดเกิดวอนหยุดยั้ง

หยุดก่อการเกมกล

หยุดหลอกล่อลวงชน

หยุดยั่วยุเหิมบ้า

พิจารณาปลดเปลื้อง

สติตื่นเต็มปัญญา

พลาตผิดแต่เพรงมา

มิค้นหาเหตุแย้ง

ชำระกายล่องพ้น

เพียรเพ่งยึดศีลนำ

ชำระจิตถึงธรรม

เจ็ดหมื่นหกพันล้าน

ทวยไทยมิมุ่งร้าย

เพียงมันยึดศรรดอง

ลำนึกผิดกรรมของ

ดลละเหตุหลากล้าน

สัญลักษณ์ “แดง” ก่อนโพ้น

รินหลังบ้องอริปไตย

ไตรรงค์พลีฐชัย

“ชาติ ศาสน์ กษัตริย์” สยามด้าว

มิสายเกินหยุดยั้ง

หวนสู่มรรคสัมมา

สมานมุ่งรักษา

สลัดโซ่ตรวนขัดแย้ง

อกุศล - กรรมเฮย

ชั่วช้า

ขายชาติ

ร่านร้ายรานเมือง

ปัญหา

แจ่มแจ้ง

ยอมรับ ผิดแฮ

ต่อสู้คดีปวง

โทษจำ - จงนา

หยุดต้าน

สะอาด สว่างเอย

สลัดพ้นจากใจ

หมายปอง

ถูกถ่วง

เกิดก่อ

เร่งเร้ารุนแรง

เลือดไทย

แกร่งกร้าว

สถิตมั่น

เกียรติก็องค์ำจาย

มิจณา จริยา

สว่างแจ้ง

ชาติยัง - ยืนแฮ

หลุดพ้นพ้นหนา